

Giới thiệu Sùng Phi: Ngạo Thế Nguyệt Hoa Tuyệt

Sùng Phi: Ngạo Thế Nguyệt Hoa Tuyệt thuộc truyện ngôn tình hay nói về nàng là trẻ mồ côi, ông trời vẽ đường để người lãnh đạo ban tổ chức sát thủ khét tiếng nhận làm con nuôi. Truyện dị giới còn hé lộ từ đây nàng được huấn luyện thành con người khát máu, lạnh lùng; 3 tuổi tự tay giết thủ lĩnh một băng nhóm đầu đầu, 5 tuổi dùng mưu trí kết liễu những kẻ ngăn đường nàng đến đỉnh cao bóng tối, 6 tuổi tay không móc tim người... Từ nhỏ tay nàng không ngừng giết và giết, không ngờ khi đứng trên đỉnh cao nhưng bị con người nàng tin tưởng một cú “đá” nàng xuống vách núi, ko ngờ ông trời còn thương nàng được xuyên không qua. Truyện hân hậu và biết nàng từ lâu, biết nàng không thể trao trái tim cho hân nhưng vẫn bắt chấp theo nàng, vì nàng mà sống, vì nàng mà bị liên lụy. Kiếp trước nàng không hiểu được, kiếp sau lại chonàng biết yêu, biết cười; kiếp trước trời đã mang hân đến bên nàng, kiếp này cả đời nàng vẫn không tìm được hân, nhưng nàng không biết hân luôn ở bên cạnh không bao giờ rời. Chính yếu tố xuyên không nữ cường đã khiến tựa truyện càng trở nên thú vị và độc đáo trong mắt bạn đọc. Hãy đọc chậm, chiêm nghiệm và thưởng thức nhé.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi: Ngạo Thế Nguyệt Hoa Tuyệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Đêm, bóng tối bao trùm mọi nơi, từng cơn gió thổi qua khe lá như tiếng rít của thiên nhiên, những đám mây chấp chờn lướt qua bầu trời như những linh hồn lang thang, chỉ còn vàng trắng vằng vặc đưa ánh trăng yếu ớt chiếu rọi giữa trời, ánh sáng đêm xuyên qua bóng đêm trong rừng tạo thành những đóa hoa hoàn mĩ rải rác trên nền đất rậm.

“SOẠT...SOẠT...” trong bóng đêm mờ ảo, hai bóng đen lướt nhanh qua những hàng cây, người nam mái tóc đen dày để mặt gió giật mạnh ra sau, chiếc mũi cao, môi hoa đào mím chặt, từng giọt mồ hôi không ngừng nặng hạt rơi xuống đất nhưng trong tay vẫn cố sức kéo theo cô gái phía sau, mái tóc đen dài mượt cô gái tùy ý gọn sóng trong gió, gương mặt bị bóng tối che phủ lúc mờ lúc ảo không thể đón được cảm xúc cô hiện giờ, tuy nhiên tay vẫn để mặt cho người con trai kia kéo về phía trước, chân không nhanh không chậm đuổi kịp người trước. Hai người đã chạy rất lâu, lâu đến nỗi họ đã không còn đếm được thời gian, đến nỗi chân không còn cảm giác nhưng vẫn như ai sui khiến vẫn cố gắng chạy. Bỗng trước mặt họ xuất hiện luồng ánh sáng mờ ảo, tốc độ hai người bắt đầu tăng nhanh lao như điên về phía trước, cô gái phía sau không mang chút biểu cảm vẫn như con búp bê biết chạy bị người nam trước kéo theo....

“Satjtjtjtjt...” người phía trước bỗng dừng lại, quay sang đỡ lấy con người bị lôi kéo phía sau từ đó tới giờ, đất đá trên đất theo quán tính rơi nhanh xuống vực, người nam nhìn sang cô gái rồi hai người cùng đưa mắt vào rừng. Khu rừng im lặng phát ra tiếng động của lá khô bị giẫm nát, những bóng đêm xuất hiện (những cái bóng đã theo họ từ trước tới giờ chỉ với một mục đích là giết), những con người lạ mặt mới tới bao quanh khu rừng không lối thoát, bao lấy hai người trước mặt, giữa vòng vây một cô gái trẻ với mái tóc lấp lánh dưới ánh trăng màu vàng xinh đẹp:

Gia Khải, từ đầu anh không nên bảo vệ cô ta như thể rồi cô ta dùng lát liếc sang người đứng sát bên Khải_anh xem anh có thể về đội của em, chỉ cần anh giao Băng Băng ra là được, nào giao cô à ra anh có thể...

_cô cảm ơn, giao ra? giao ra sao? hahaha_Khải ko để à nói hết câu đã giận dữ quát, rồi lại ngược mặt lên trời cười lớn_NĂM MƠ

_anh.... hai chữ năm mơ như tạt gàu nước lạnh vào mặt của cô gái bị anh quát, vì anh cô không ngừng giết người cố gắng hết sức để được anh để mắt tới cuối cùng cô được gì chứ? ah nói anh yêu người con gái kia, con người không phai là cô, cứ ngỡ nếu cô ta chết thì anh sẽ là của cô nhưng không...vì cái gì cô thua cô ta chứ...vì cái gì chứ?_được lắm, nếu anh không thuộc về tôi thì đừng hòng là của ai hết, người...

_nụ cười...hihihi_Băng Băng giờ mới lên tiếng đánh tan bầu ko khí khó thở kia, cùng lúc cắt ngang lời của à ta_từng là người giết người không ngóm tay vậy mà bị người em gái mình tin tưởng nhất phản bội, đến bờ vực thẳm này, nghe đây Yên Tử, cô được toại nguyện rồi đây, đứng trên phía đầu của tổ chức vui không?hihihi...cố gắng mà sống nhé, rồi đến một ngày tôi hứa rằng...à không phải tôi làm đâu...cô còn thể tham hơn tôi gấp nhiều lần, lúc đó tôi mong cô có nắm đất để chôn thân...hahaha_liếc nhìn qua Khải cô cười nhẹ rồi tự đẩy mình xuống vực

Một cái bóng lướt qua rơi nhanh xuống vực thẳm, không cần quan tâm tới tâm trạng người bên trên ra sao, im lặng, gió thổi nhẹ. Không ngờ con người khi đến lúc chết thời gian lại chậm như thế, không biết những người cô đã giết có cảm nhận như cô ko nhỉ..., cái chết thật lạnh lẽo và cô đơn, nhớ những gì trên cõi đời à, chẳng phải người chết thường hay nhớ thế sao, cô nhớ được gì à? Chỉ là trong mắt cô chỉ có nụ cười của Khải, nụ cười ấm nhất cô đã từng thấy “Khải nhớ sống thật tốt vào đây!”. Nhẹ nhắm mắt, “thương thức” cái thời gian chậm chậm trôi trước khi chết, con lạnh buốt tự vui dần thay vào đó là cảm giác ấm áp, cùng mùi hương quen thuộc, nàng chỉ là mơ thôi...

_Băng Băng, cậu thật hư đi không nói tở nha.

Mở mắt, giọng nói ấm áp này cùng mùi hương này là Khải, hân ôm chắc nàng “Tại sao?” hơi rối bời nhìn ánh mắt động nước của hân lại cảm thấy vui vui. Con người này thật ngốc biết cô không thể trao trái tim cho hân nhưng vẫn kiên trì chờ, cố gắng bên cô, kiên trì nhẫn nại phá hỏng mối làm ăn của cô, bây giờ lại tự mình nhảy xuống vực vì cô “cậu bị ngốc hả?”

_Đừng hỏi tại sao có được không? đừng bảo tở ngốc như thế có được không?_mim cười đưa tay lau giọt nước mắt tràn ra trên khóa mắt của Băng Băng_tờ đã nói tở chỉ muốn bên cậu thôi!

_Khải..._Băng ngược nhìn khuôn mặt quen thuộc kia đang ôn nhu vỗ về cô_tớ nợ cậu sao, tớ không muốn nợ ai trước khi chết đâu nha..

_Ừm...kiếp sau nhớ trả cho tớ đấy,à mà khoảng kiếp sau để tớ suy xét có nên cho cậu nợ tiếp không nha..._Khải cười vui vẻ

_...._nhìn người trước mắt Băng Băng bắt giác cười “cảm ơn” câu nói định thốt ra nhưng hình như thời gian không cho phép nữa, ánh mắt mờ mịt nhìn khuôn mặt hân hoan đầy máu, cô nhủ thầm “nếu có kiếp sau nhớ sống thật tốt, và đừng tới gặp tớ đấy, tên ngốc!!”_bóng tối bao trùm cô như bị cuốn xoay vào nó, bóng tối có đáng sợ không.... ..

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi: Ngạo Thế Nguyệt Hoa Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Bóng tối, bóng tối, xung quanh chỉ toàn một màu đen đậm, không thấy đường, ảo ảnh cũng không, Băng chỉ nghe bên tai tiếng gì đó thê lương như cầu cứu...”cứu...cứu...cứu tôi...”_trước mắt cô lại xuất hiện cái cảnh mờ nhạt của một cô gái quý tộc xuống đất, cơ thể với trang phục cũ rách rưới còn loang lổ vết máu bị đánh đập, đưa ánh mắt nhìn cô, môi mấp máy như nói gì đó

_cô..._Băng tiến tới hỏi, nhưng chưa kịp nói hết câu, bóng tối một lần nữa nuốt chửng cô vào lòng chúng.... ..

Cảm giác bị bóng rập trên da, đầu đau nhức, tứ chi tê rần rần, cơn đau bắt kéo lên dây thần kinh như vết thương bị rách, bắt giác đưa tay lên xoa nhẹ đầu, ánh mắt trời chiếu rọi làm lóa mắt, mắt định mở lại bị ánh sáng mạnh chiếu vào chung thủy nhắm nghiền mắt lại, rồi cố từ từ mở ra lần nữa.... “Nơi này....ánh mắt trời sao? cô không phải nhảy xuống vực chết rồi sao...?là cái gì cô còn ở nơi này, còn Khải...Khải cậu ấy đâu rồi, cậu ta không phải cũng nhảy xuống với mình sao?chuyện gì đang xảy ra thế này...”_Đưa mắt nhìn quanh lần nữa, nơi cô ở có hơi đặc biệt nha...nơi này là...bãi tha ma (L.I). Đúng như thế, tuy có phần sơ xác, vắng vẻ nhưng cái cách “trang trí” ở đây chắc chắn chỉ có “một không hai”,....ai..._thở hắt một tiếng, cô đang ở đâu thế này, rạp chiếu phim hay chỗ quay phim? Lồn còn bò dậy,...ánh mắt liếc xuống bàn tay nhỏ thô gầy gò, xanh xao... “đây không phải là...là tay cô...hình dáng này... cơ thể này... KHÔNG PHẢI CÔ”

_khoảng đã... nhớ đi...nhớ lại đi!!_tự gõ mạnh vào đầu ong ong

Một cái gì đó như đánh tỉnh cô kéo theo đó là những kí ức của thân xác hiện tại cô đang ở (chạng vạng: từ nay mình sẽ đổi cách xưng hô cùng những từ ngữ cho giống tính cổ trang hơn...cảm ơn). Nơi này...nơi này là Hoàng Kim quốc, hoàn toàn không có trong lịch sử của bất kì nước nào trên địa cầu. Nó được xem như một đất nước cổ đại phong kiến, đất nước này được trấn giữ bởi ba thành thuộc ba dòng họ lớn: Bạch-Nguyệt-Sở. Ở lục địa này khác địa cầu ở con người họ sử dụng khí chất gọi là huyền lực để phân biệt giai cấp, tu luyện bằng cách hút tinh hoa đất trời hoặc do thiên phú sẵn có, còn lại đa phần là tự luyện tập đạt được. Cư dân ở đây có nhiều chủng loại như tiên tử, yêu tinh, quái thú,...(trừ các loại thuộc khoa học viễn tưởng thôi).

Dược sư ở đây rất hiếm, không phải vì không có người tu luyện mà nơi này chú tâm vào luyện võ hơn; dược sư được chia làm nhiều cấp: dược sĩ,dược sĩ cấp 2, dược sĩ cấp 3, dược sư, dược sư trung cấp, dược sư cao cấp

Kiểm sĩ: kiểm sĩ, kiểm sĩ trung cấp, kiểm sư, kiểm sư trung cấp, kiểm sĩ cao cấp, kiểm thần, kiểm thánh.

Cùng với huyền lực cũng chính là sinh khí của các loại tập luyện, máu của huyền lực đặc trưng để phân biệt về sức mạnh của con người: vàng, lục, lam, đỏ, chàm. Ngoài ra còn các màu khác ít được thấy:trắng, tím, đen, xám. Đi đôi với các màu là những loại tụ khí: kim, mộc,thủy, hỏa, thổ; các loại đặc biệt: hỗn hợp, lôi, hắc, điện.

Còn nữa, cư dân ở đây sử dụng “nắm đấm” để phân biệt giai cấp, nơi này cũng là loại xã hội phong kiến đương thời “trọng nam khinh nữ” và nạn phân biệt giai cấp nặng nề. Vương quốc hiện nay xem như thái bình, thường là chiến tranh xảy ra ở biên giới xem như là thú vui để giải tỏa tính “khát máu” của các nước lân cận, trong thành cư dân vẫn sống vui vẻ, giàu sang nữa là đằng khác...

Ừm...cũng tạm ổn rồi Băng gật đầu khi trong dòng kí ức thân phận của thân phận này không tẻ, cô là tiểu thư trong phủ tể tướng gia tộc họ Nguyễn tên Nguyễn Hoa Tuyệt, là con của vợ cả, vì sinh sau nên trước nàng còn có rất nhiều đại ca, đại tỷ, một số trong đó nàng không nhớ hết chỉ vài người như đại ca cùng mẹ của nàng Nguyệt Phong, Nhị ca cùng tam ca Nguyệt Tịch-Nguyệt Ngâm; hai đứa con của mẹ hai: Nguyệt Thư Thư cùng muội muội cùng tuổi với nàng Nguyệt Song Song. Vì sau bị bệnh vợ cả mất, để lại nàng chỉ mới 3 tháng lớn lên trong cô đơn, người cha nàng lại vui đầu vào công việc, để mất 6 đứa con do nhị phu nhân “giải quyết”, 5 đứa con lớn lên trong sự chăm sóc của gia đình cùng thiên phú cao, chỉ có nàng khi sinh ra bị tắt nghẽn tất cả các kinh mạch tu luyện trở thành phế vật lục địa, nhiều đó vẫn chưa đủ từ nhỏ khi sinh ra nang mang một cái bếch đỏ trên khuôn mặt phải khiến khuôn mặt vô cùng xấu xí như thế cái tên tệ nhất xấu nữ lại được sượng lên với nàng. Do tính tình sợ gió, tránh nắng của nàng nên ngày ngày nàng không những bị các tỷ, muội ghét bỏ, bắt nạt, mỗi ngày bị hành hạ sức khỏe nàng không tốt nay lại bị hành hạ nên nàng mất đi sinh mạng. Sau khi nàng chết mẹ kế không thương xót còn sai người vứt xác vào bãi tha ma cho thú dữ ăn...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi: Ngạo Thế Nguyệt Hoa Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Vứt đi không thương tiếc... vừa nghĩ đến đây Băng Băng có cảm giác cơ thể này như run lên từng đợt, có lẽ vì quá đau đớn hay hụt hẫng của linh hồn còn vưon lại trên thân xác, có lẽ cái cảm giác này quá đậm đi

Băng đứng lên phủi bụi đất trên thân thể gầy gò, nhìn sắc trời đang dần về đêm, trước tiên nàng phải tìm đường về phủ, có lẽ đêm nay sẽ ở trong rừng, nàng nên tìm nguồn nước thuận tiện hơn..... Rảo bước trên con đường đất, thân thể này quá yếu đuối không bằng nàng ở thế giới hiện đại vì thế có cố gắng bao nhiêu cũng không thể nhanh hơn được, nơi này khá hoang sơ nhưng được cái không khí trong lành, bước chân vì thế cũng thư thả hơn, ở nơi này không còn công việc gấp đầu như ở địa cầu, hòa nhập vào thiên nhiên xem ra cũng rất vui. Đi được một đoạn, tiếng suối chảy róc rách vang bên tai, gần đó có một con suối chắn ngang bên hướng Tây không xa chỗ nàng cho lắm. Vội len qua bụi cây, nhìn dòng nước ngà vàng theo bầu trời chiều, đưa bàn tay gầy gò xuống làn nước mát, mát một ngum nhỏ rửa sạch đất cát trên mặt cùng vết thương, làn nước mát lướt qua da thịt khiến cơ thể cảm thấy khoan khoái hơn, tiếp đến lại mát thêm vài ba ngum nữa uống ừng ực đến khi giải tỏa được cơn khát mới thôi. Một khắc nhìn xuống sông, bóng dáng nhỏ bé, xanh xao kia hiện lên dưới bóng nước, tuy qua gầy quá ốm lại không thể che được nét đẹp khó thấy ở một cô bé mới lên 10 (ông thiên chơi ác đẩy nàng từ nữ oa 25 tuổi xuống còn oa nhi 10 tuổi T~T); khuôn mặt tròn trĩnh, làn da vàng vọt, đôi mắt to xanh như ngọc biển, chiếc mũi nhỏ hơi ửng đỏ như ai chọc vào, lông mi dài đen rậm, cùng với đôi mày “sơn xuân”, đôi hoa đào hơi cong có cười như không, mái tóc lơ sơ hồng phấn dài bị buộc cao trên đầu, mượt mà như mây gió.. “qua yêu nghiệt”

_ Nguyệt Hoa Tuyết là thất tiểu thư của Nguyệt tể tướng, nói quan hệ gì với nàng hay kiếp trước của nàng làm sao nàng lại xuyên không được?_ đưa tay sờ lên khuôn mặt nhỏ bé, nó không xấu xí mà là rất xinh đẹp là đằng khác, từ lúc tỉnh giấc nàng cảm nhận được cơ thể luôn có nguồn khí tức muốn thoát ra nhưng lại nghĩ do vết thương để lại đi chứng, nếu giờ suy xét kỹ nó như nguồn dưỡng lực mà người người trên lục địa này sử dụng, “tiểu thư” họ Nguyệt này còn có bao nhiêu bí mật không biết đây..Này còn biết cả thuật dịch dung...Ai...vì cái gì nàng ta lại che dấu đi tài năng thiên phú trời cho nay chứ. Nếu như ông trời đã cho cô tài phú cô không biết trọng dụng vậy để Băng...à không Nguyệt Hoa Tuyết ta đây thay cô đối vận_ nếu nói ở lục địa này thứ gì cũng có thì nó chỉ thiếu khí tức tương lai của thế kỷ 23 của nàng thôi, nếu như lần này sống lại thì hay chờ xem nàng đảo ngược cái đại lục này ra sao.

“SOAT.....SOAT”_ một tiếng động từ bụi cây bên kia sông phát ra, Tuyết nhanh trí nhảy lên cành cây gần đó, rồi xé một mảnh vải che lên mặt, lúc này nàng mới xuyên qua khí tức của thân thể này chưa hoàn toàn là của nàng trong lúc chưa biết địch hay thù giữ an toàn là trên hết “nếu đã sống lại thì hảo hảo bảo vệ thân thể này đi”, đưa mắt quan sát thận trọng nhìn bụi cây.

_ Công tử...người..._ từ trong lùm cây dần xuất hiện ba nam tử, trên người còn mang theo không ít vết máu loang lổ, nhìn cách xưng hô Tuyết đoán họ mới từ “đầu đó” trở về, lưỡi kiếm trên tay còn ba người còn những vết máu đỏ, có vài giọt không an phận rơi xuống đất.

Tuyết nhìn thế cũng lười phản ứng, thả lỏng hơn ngồi trên cây nhìn về họ. Hai nam tử đỡ một người họ gọi ‘công tử’ ngồi lại bên sông.

_ Công tử..._ người áo xám muốn nói gì đó thì bị nam tử đó đưa tay ngăn lại_ ta không sao, A Khiên đi lo thức ăn đi, A Dao tìm một ít củi tối nay sẽ rất lạnh. Nếu ‘người đó’ muốn thì đêm nay sẽ ở lại đây, có thể mời ‘họ’ ra ăn cùng.

.... hai người còn lại được phân phó đưa mắt liếc nhau rồi cùng rời đi

Tuyết ngồi trên cây không biểu tình, tìm một chỗ nào đó êm êm nằm xuống trên những tán lá xum xuê, từ nhỏ nàng không có thói quen đi lo chuyện bao đồng, theo cách nói ‘công tử’ kia đã biết sự hiện thị của nàng, lời nói lại có tính dè dặt như thế, xem như hẳn có quá nhiều kẻ thù đi; nàng không rảnh đi gây sự với người ta vô duyên, vô cớ nên giờ nàng ngủ đi một rồi, một phần họ không nhìn nàng bằng ánh mắt đó nữa a.... ..

“Kenggggggggggg”_ tiếng đao kiếm từ đầu đó vang lên, quá ồn ào phá hỏng giấc mộng đẹp của nàng (chạng vạng: tỷ, không phải lo cho Khai ca sao *.*), liếc mắt bờ sông bên kia, đao kiếm dựng độ lên hồi, hình như là....20 hắc y nhân đang tấn công nhóm ‘công tử’ kia, nói đúng hơn là muốn lấy mạng đao kiếm càng nhắm điểm yếu lao tới không sai soát chỉ có điều đối phương có né được hay không a. Trời đã nhá nhem về ban đêm, trăng cũng đã lên cao, nhìn tình thế này nàng lại liên tưởng đến mấy bộ phim kiếm hiệp trên truyền hình a~, chỉ thiếu mỗi túi bắp ran để ăn thôi. Hai canh trôi qua, trời bắt đầu về khuya, trăng lên đèn giữa trời, trận chiến không chịu kết thúc, buồn chán Tuyết che miệng ngáp dài:

“sao lại dai dử vậy?”, bụng đói cồn cào, nhìn ba người máu me đầy mình, hình như hắc y nhân ngày một tăng lên thì phải, nhìn ‘công tử’ kia thêm vài vết thương loang lổ, nhưng nó lại không kích động nàng bằng mùi thịt nướng bay thẳng vào mũi trên bếp than vàng rơm kia, tình trạng này lười thì lười thật nhưng thôi bỏ đi vì mình đi (xem như là thế)....

_ Công Tử...._ A Khiên thấy mũi kiếm sắc nhọn cắt gió đâm thẳng vào chủ nhân vội kéo hẳn về phía sau, dùng kiếm đỡ lấy. Hôm nay vì hắn mà công tử mới ra ngoài mà gặp sự tình này, hẳn đáng chết

_ A Khiên..._ ‘công tử’ nhìn về nô tài võ vai đỡ tiếp kiếm hắc y nhân tiến tới_ có chết thì chết, dù sao nó không phải mình người có lỗi.

_ công tử _A Dao cùng A Khiên rơm rớm nước mắt siết chặt đao_ nô tài ngu dốt_ tình thế bây giờ thật sự rất nguy cấp bọn họ dường như đã kiệt sức, trên người còn vết thương nặng nhất lại là công tử của bọn họ...

Tình huống, giờ phút sinh tử, một bóng trắng lướt qua rất nhanh như một làn gió sau đó là 3 tên hắc y nhân bị đông cứng và gả ra mặt đất...chết. Mấy tên còn lại cũng thân thể nhìn cái bóng trắng kia chỉ là một tiểu tử lên 10 như không tin vào mắt mình, họ tròn tròn mắt nhìn nàng

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi: Ngạo Thế Nguyệt Hoa Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4

Trời một tối, ban đêm trong rừng thật êm đẹp, tiếng của vài con thú hoạt động về đêm kêu vang thật náo nhiệt. Bầu trời đêm những ngôi sao lấp lờ chiếu rọi, gió khẽ lay, lạnh thật gió trong rừng thật lạnh. Hoa Tuyết ngồi trên hòn đá đưa mắt nhìn về hướng bóng tối bao trùm.

Cô nương A Khiên ngồi bên bếp lửa, cho thêm củi vào lửa, khi hắc y nhân rút lui hẳn mới biết nàng là nữ tử, không ngờ nàng ta dám giữ tâm trạng bình tĩnh đến thế đầu khẩu với bọn cầm đầu đám người kia

Dời ánh mắt sang nhìn người phía sau. Rồi người khỏi chỗ ngồi sang bên gần bếp lửa, chăm chăm nhìn vào ngọn lửa đang nhảy múa bên kia, chỉ có khi ngồi gần nơi này thôi con người mới cảm giác được cái lạnh và tĩnh lặng trong rừng, lắng nghe tiếng nổ tí tách của những cây bị cháy sém, mùi thơm của thịt nướng bay vào cánh mũi. Khóe miệng bất giác lại giương lên cười, lúc trước khi làm nhiệm vụ trong rừng thường phải cắm trại qua đêm để thuận lợi cho nhiệm vụ, Khai cũng đã nướng thịt đưa cho nàng, nhưng nó lại bị cháy khét đến nỗi không còn chỗ ăn được, không ngờ sau đó hắn lại đi học nấu ăn chỉ vì một lí do muốn thi với nàng. Không ngờ những chuyện đó giờ nhớ lại sao thấy buồn buồn...

Cô nương. A Dao đưa miếng thịt cắt gọn cho nàng, nhẹ cười như có ý đa tạ, nếu hôm nay không có nàng giúp sức không chừng ba người họ đã bỏ mạng nơi này dù sao hắn cũng nợ nàng một ân tình, ngay cả chủ nhân cũng do nàng chữa thương và cầm máu giúp..

Nhìn miếng thịt đưa tay đón lấy, dù sao mục đích của nàng cũng đạt được ăn xong nên rời đi nhanh thôi

Hôm nay thật đã nợ nàng một ân tình Bạch Thiên Di(tên của ‘công tử’) cúi người hành lễ, sau đó hai người kia cũng quỳ xuống_ thật sự....

Đứng lên đi, nếu các người không muốn ta tổn thọ Tuyết liếc họ lạnh lùng cắt lời hắn_ trời đánh tránh bữa ăn.

Ta... nhìn lên ánh mắt kiên định kia muốn nói gì cũng phải nuốt vào thân thể tự giác đứng dậy_ đa tạ

.... A Khiên cùng A Dao liếc mắt về nhau, công tử của họ tuy sống có tình nghĩa nhưng tính tình cứng rắn khó ai có thể sai khiến không ngờ hôm nay chỉ với tiêu oa nhi bé hơn cả 4 tuổi vậy mà công tử....Không dám nghĩ thêm họ nhìn nàng rồi đứng lên tới gần tiếp tục cắt thịt bỏ vào miếng lá to được rửa sạch

_thật sự thì lúc ta cùng nô tài.....

ta không muốn nguyên nhân các người bị truy đuổi, ta chỉ vì miếng thịt trên ngọn lửa này thôi, nếu không phải lười tìm đồ ăn ta đã không tham gia vào mấy chuyện ‘chính sự’ của các người nàng không muốn phiền phức nha, nếu như lúc đó suy nghĩ kĩ càng hơn chút, thì nàng đã tự đi tìm đồ ăn bỏ mặt ‘bộ phim’ kia tiếp tục diễn ra rồi, ai mà ngờ người cổ đại này rất trọng chữ tín a

_như thế sao được, nàng vừa cứu bọn ta một mạng lại vừa chữa độc cho ta, ta nào thuộc dạng người qua cầu rút ván, xin hãy nói yêu cầu nếu trong khả năng của ta không thuộc về bất nhân bất nghĩa ta sẽ thực hiện.

_...về sau sẽ tính ăn đi ta đói bụng lắm rồi, lời của người ta no rồi không cần nói thêm

..... không còn biết nói thêm, Bạch Thiên Di lại im lặng ăn

Bạch Thiên Di.... người thuộc dòng họ gia tộc họ Bạch? vừa nhai miếng thịt lại nhìn về phía hắn

Ân đúng thế hắn cười cười nhìn nàng_ có chuyện sao?

_nếu người thuộc họ Bạch như thế người là đại công tử của Bạch gia sao?

_Ân thật sự là chuyện gì?

_không... gì cả..._nếu như giờ nàng hỏi chưa chắc hắn đã nói chỉ cần một chút sơ hở thôi ba gia tộc cũng mất mạng, nếu hắn có nói thì cũng chẳng phải là sự thật thôi thì từ từ điều tra vậy.(chàng vạng: thật ra tỷ muốn hỏi gì vậy?)_ chỉ là có ý định muốn bắt cóc người thôi mà.

_....._ba nam tử khó hiểu nhìn con người trước mặt, chắc là chỉ nói đùa thôi.

_nhìn kĩ các người không phải mỹ nam sao?

đúng thế nha, cô nương không biết đấy thôi, công tử ta trong kinh thành là mỹ nam đấy... A Dao định nói nữa nhưng bị tiếng gắt giọng của Bạch Thiên Di thì ngừng lại, đứng dậy lo tìm chỗ ngủ

vậy còn cô nương, từ đâu tới Bạch Di thấy A Dao ngậm miệng rồi mới cười tươi nhìn nàng

_.....ta à...ta mới đào mộ dậy...._nàng không tới nổi điên đi nói sự thật cho người không thành thật, nhưng bắt quá nàng lại thích tính tình của A Dao kia hơn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi: Ngạo Thế Nguyệt Hoa Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Sáng hôm sau, Tuyết dậy rất sớm, ngắm khung cảnh mặt trời mọc ở rừng.(thực chất chỉ do thói quen, nàng không thể ngủ nướng trong buổi sáng khi con dao đang chờ trước cổ). Nhìn sang nhóm người Bạch Thiên Di, giờ thì nàng cũng không có tâm phá giấc ngủ của họ, nhìn xuống dòng nước trong vắt kia, đứng dậy rồi đi

_cô nương..._nàng định rồi đi sao?

_có duyên sẽ gặp_quay đầu cười nhẹ nhìn hắn rồi ấn gót chân biến mất

_....._chỉ mới gặp, không thể nhìn thấy khuôn mặt nhưng lại nhìn thấy nụ cười cùng đôi mắt như ngọc kia, có lẽ có duyên sẽ gặp...bất giác khoe miệng nhẹ cong lên một đường tuyết mỉm

_công tử..._lúc này hai người kia cũng thức, đưa mắt nhìn xung quanh nhưng lại thiếu một người...

_tỉnh rồi, mau sửa soạn về thôi_Thiên Di không nói thêm phát tay, nhưng mắt vẫn hướng về phía người nào đó đã rời đi “có duyên sẽ gặp”

.....phân cách.....

Đi trên đường lát gạch trong phủ, thật không ngờ gia tộc họ Nguyệt lại giàu có đến như vậy; nơi nào cũng là vàng là bạc, ngay cả cây cỏ, bùn đất cũng là loại quý hiếm. Đường trong phủ như mơ cung (8.8|||||), nếu ‘thế trận’ này ở địa cầu có thể làm khu du lịch rất ăn khách nha, nơi này đi đâu cũng gặp nô tì quân lính xung quanh(chạng vạng: đây chưa phải hoàng cung mà T~T * đang trong công cuộc tìm nhân vật chính*)... ..Trên một cành cây cổ thụ, một bóng nhạ đầu lam nhạt thân thờ đưa mắt về phía xa, mái tóc hồng không chạm cũng không buộc cứ để mặt gió thổi gọn sóng, làn da trắng thay tuyết, mịn như bông dưới ánh nắng mặt trời nó lại càng tỏa sáng, khí tức bao trùm cơ thể khiến người nhìn ngạt thở khi nó lại không hợp với lứa tuổi oa nhi lên 10. Tuyết ngồi trên cây, tầm mắt lại phóng về cảnh quan ngoài kia, thật nao nhiệt, cư dân ở đây rất đông đúc, những bộ trang phục đủ màu sắc đủ kiểu đến cả màu tóc của họ, lời nói râm ran vui vẻ. Đã bao lâu rồi nàng chưa được nhìn thấy khung cảnh yên bình này, với ánh sáng của mặt trời? Nhìn lại bản thân mình, nàng cũng ở đây được một tháng, cơ thể tự bồi dưỡng ngày một tốt hơn không còn cái vẻ xanh xao như lúc tới đây nữa, trong thời gian qua nàng cũng đã tiếp nhận không ít kí ức của thân thể này ,có thể như nàng dần được thân thể này chấp nhận được mình, ngay cả huyền lực cùng kiếm sĩ không học thân thể này cũng có sẵn giúp nàng hiểu. Có điều Tuyết không ngờ ‘nàng’ không phải là phế vật a~ mới 10 tuổi đã đột phá lên kiếm sĩ cao cấp, huyền lực cũng có tất cả các hệ tu, màu chỉ mỗi là màu hồng nhẹ, nhìn nhầm sang màu trắng. Nàng là phế vật vậy mấy người trên địa cầu này là gì? Bây giờ chỉ còn là được sư, xem như cũng tốt rồi đi, dù cho không biết luyện thành viên đan nhưng bụi phấn nàng vẫn có thể ngay cả độc được nàng cũng làm được(chạng vạng: *chủ thích* Hoa Tuyết kiếp trước trong là xác thù, bộ mặt ngoài là tiền sĩ được liệu nổi tiền trên thế giới, ngoài ra nàng còn biết chế độc được cùng nhiều loại vũ khí phục vụ cho bóng đêm, nhờ đó thân thể nàng được nổi cả trong đêm lẫn ngoài sáng). Nhưng Nguyệt Hoa Tuyết này, nếu như một thiên tài như thế tại sao phải che đi, ngay cả khuôn mặt yêu nghiệt này nữa, cái đầm nước này quá sâu, bắt quá nó lại gọi lên thích thú cho nàng, từ từ tìm hiểu cũng chưa muộn. Con gió thổi qua, khiến Tuyết rùng mình, khí hậu ở đây khác với địa cầu, ban ngày hai mặt trời thi nhau chiếu rọi, ban đêm lại có hai vầng trăng tỏa sáng, cũng chính vì thế màu tóc và mắt ở nơi này đủ màu sắc đa dạng nhất là màu đỏ và xanh hoặc vàng. Động vật ở đây lại đa dạng hơn, gọi chó không phải sư tử cũng không tóm lại bộ phận của con này đem ngắn cho con kia, lại giống lại con thì ba, loài thì bốn, Ngồi thân thờ trên cây, đưa tay mi tâm mình không nhìn thì thôi nhưng nhìn thì...thật ra mình đã đến đại lục nào thế này *.*

_Thất muội, sao lại về_một giọng rất nhẹ phát ra kéo Tuyết trở về thực tại

_....._giọng nói này có thể nhầm ai chứ, lục tỷ Nguyệt Thư Thư, chán ghét quay lại nhìn nhàn nhạt trả lời_xem ra tỷ lại không thích muội trở về_con người này bờ ngoài hiền dịu, bên trong lại loài rắn độc không ai lường trước được

_ai da, thất muội đừng đùa như thế, phận sư tỷ thương muội bao nhiêu muội làm sao biết được sao lại muốn muội đi chứ_Nguyệt Thư Thư ra về tội nghiệp đưa tay lên gạt nước mắt_thôi bỏ đi muội về là tốt rồi, cha cùng các huynh về rồi đây mau đến đi, cha muốn gặp muội đây.

“Bốp”_một cái tát mát tay in trên mặt Nguyệt Thư Thư, tự nhiên nhìn khuôn mặt của cô ta, Tuyết lại cảm thấy ngứa tay thôi, nghĩ thế nhưng mặt vẫn không cảm xúc “Bốp”_một cái nữa in trên má bên kia

Nguyệt Thư Thư vì bất ngờ bị gián hai tát ngã vật xuống đất, mắt bắt đầu rơm rớm, trợn trắng mắt nhìn con nha đầu vừa đánh mình, đang cười ngây thơ:

_ngươi...ngươi dám...thật hỗn xược chờ đó đi_nói đoạn cô ta lại vụt chạy đi, có thể đánh nhưng hãy xem cha sẽ hành hạ ngươi thì vui hơn.

_...._nhìn bóng dáng kia rồi đi Tuyết lại thờ dài, chỉ hai cái tát thôi mà, có cần khóc nôn mửa đến thế không. Nàng rời đi về phòng thay bộ trang phục

mới, chải lại tóc, chăm thêm vài cây trên tóc rồi tới đại sảnh

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi: Ngạo Thế Nguyệt Hoa Tuyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

_Tiểu thư_một giọng nói nhỏ nhẹ từ ngoài cửa

_ Ừm vào đi!

Cánh cửa gỗ vừa mở một cô gái mặc y phục nha hoàn bước vào, trên tay còn bưng thau đồng nhỏ. Tuyết nhìn cô bé, Cửu Nha theo nàng từ nhỏ cũng là nha hoàn thân cận nhất bên cạnh nàng, mỗi ngày chịu không biết bao nhiêu ức hiếp vẫn cam tâm hùa hạ nàng, tính tình thì lại gây thơ, trung thực, với gương mặt nhỏ nhắn, đôi mắt đen to tròn, tuy làn da hơi đen nhưng không che được sự đáng yêu trên khuôn mặt kia: “Cửu Nha em mau tới đây!”_nói đoạn đưa tay vẫy nàng lại.

Cửu Nha vâng lời đặt thau nước xuống vội chạy nhanh lại, khuôn mặt nhỏ lại trở nên lo lắng: “Tiểu thư, người lại bị đánh sao? Ở đâu, em sẽ lấy thuốc bôi cho người”_tiểu thư của nàng thường ngày bị nhiều ức hiếp, ngay cả tỷ tỷ cùng muội muội nàng không nỡ tình máu mủ đánh nàng sống lên chết xuống, mấy ngày trước còn đánh tiểu thư gần chết, sau khi trở về dường như tính tình tiểu thư nàng có chút thay đổi

_Không cần _ngăn Cửu Nha lại kéo nàng chạy đi lấy thuốc rồi uốn công _ta không sao, em ra ngoài giúp ta mua vài bộ đồ mới màu sắc đơn giản một chút, bất quá thì mua toàn màu trắng đi, với vài cây châm hay dây buộc nữa, số còn lại hay mua gì đó cho mình đi _đưa lọ sứ nhỏ cho nàng, vài ngày trước vì quá rảnh rỗi nên tự mày mò chế được, mấy cọng thảo được ăn trộm được ở một các trong phủ.

_Tiểu thư đây là..._dù thấp nhưng nàng vẫn là chiến sư cấp 7 của kiếm sư, dù sao nàng cũng có thể nhận ra mùi của dược liệu nha, tiểu thư của nàng biết chứ được sao?

_Rảnh rỗi thì chơi thôi không cần quan tâm a~, đi đi nhanh lên _phất tay cho qua chuyện con tiểu nha đầu này bộ dáng lại nhỏ hơn nàng 2 tuổi lại xem mình như là tỷ tỷ nàng, lo lắng lo toan hết mực, có thể vì thế nàng lại cảm thấy tự nhiên hơn rất nhiều.

_Dạ,à tiểu thư, lục tiểu thư lại đỡ chứng cáo trạng với lão gia cùng nhị phu nhân rồi, người nên đến đại đường sớm lão gia có vẻ tức giận..._con nha đầu Bạc nhi nịnh bợ bắt tiểu thư lên mây xanh kia hôm nay lại có lòng tốt nhắc nhở nàng a, không biết nó có ý gì đây, nhưng nếu lần này chịu phạt nữa cơ thể tiểu thư có hay chăng xuống đất.

_Ai...không lo, bao năm qua người tới hầu hạ ta đã chịu nhiều cực khổ nên bây giờ hay cố gắng hưởng chút sung sướng đi a _đứng dậy bôi chút bột lên mặt khiến khuôn mặt trở nên xấu xí, sau đó phủ tay ra ngoài _nhớ rõ tiểu thư nhu nhược lúc trước của người đã chết khi nó tài đem vức xác đi rồi ta là Nguyệt Hoa Tuyệt có thù tất báo, ai chạm vào ta chỉ có con đường chết

Nhìn bóng dáng nhỏ xa dần mất hút, Cửu Nha mới giật mình gõ lên đầu, tiểu thư của nàng thật sự thay đổi sao, như thế thật tốt, chỉ bằng cứ thay đổi như thế tự bảo hộ mình trong cái thế giới này sẽ tốt hơn không: “tiểu thư nó thì chờ đợi sự thay đổi của người...”_ rồi vội vàng rời nhanh đi theo chỉ thị của tiểu thư

.....phân cách.....

Trong căn phòng lớn, gỗ mới trụ cột to, gian nhà xếp những cái ghế ngay ngắn trên vị trí cao nhất là một đàn ông trung niên, tóc đã điểm hoa râm, gần 40 nhưng ánh mắt không một chút mờ dần theo đó lại là vẻ tinh ranh như nam tử, làn da ngăm đen bộ đồ đen mướt lại tăng lên vẻ chính sự kiên nghị của ông, đưa mắt hờ hững liếc xuống nữ tử áo vàng bên tay phải đang khóc thút thít trên một nữ nhân có gương mặt đầy phứt hậu kia, Nguyệt Dương Phù tĩnh lặng nhìn về hướng khác, ông không cho rằng nên ồn ào đến thế trong khi đó người nữ trung niên kia lại luôn miệng nói với cái giọng nỉ non: “Lão gia người phải nhất định làm chủ cho tiểu lục chúng ta...”. Vừa mới bước vào cửa thấy một nàng này Tuyết lại hừ lạnh, đi thẳng đến hai tay nhẹ đặt thất lưng khụy nhẹ gối ra dáng chào hỏi. Sau khi Nguyệt Dương Phù phất tay, nàng được đứng dậy tới bên chỗ ngồi của mình, đại sảnh chia làm hai dãy ghế một bên cho nam nhân một bên cho nữ nhân, nhưng không biết được đặt ân gì nàng lại được ngồi cùng các anh nàng trên ghế đầu, nhìn lên Dương Phù bên cạnh ông còn có một cái ghế bỏ trống nhưng vẫn sạch sẽ không chút bụi bẩn nào, theo Tuyết đoán đó là chỗ của mẹ ‘nàng’_Hà Khá Hương, xem ra dù bà ấy chết cũng đã 10 năm nhưng vị trí trong lòng bà trong ông vẫn không thay đổi, nhưng có điều tại sao ông lại lấy thêm vợ a~ hay chỉ là hình thức giả tạo thôi

_Nguyệt Hoa Tuyệt người thật hỗn láo sao người dám đánh tỷ tỷ của mình?

_ Dương Phù chưa lên tiếng Nhị phu nhân đã theo lối cũ lên mặt dạy dỗ, bà ta nghĩ nàng sẽ sợ xanh mặt sau đó là quỷ lay tha tội, nhưng trái với kì vọng của nàng.

_thưa mẹ tại sao lại vu oan con? _từ tốn đứng dậy, nhưng trong lòng lại chửi ***chưa đặt mộng ngồi xuống đã tới báo án là sao? _nhị nương người nghĩ xem Tuyết nhi nào dám thất lễ với lục tỷ, quý như tỷ ấy đánh đập nhi nữ hằng ngày với lại vài hôm trước lại cố tình tạt nước sôi vào người nhi nữ rồi dùng

dao cảnh cáo không được mách với nhị nương cùng cha, người nghĩ xem con nào dám vô lễ với tỷ ấy. Nhị nương con biết người là một người hiền đức, con xin người xem xét thật kĩ việc này a, người nói con vô lễ là con vô lễ chỗ nào con thật sự ngu dốt không hiểu dụng ý của người

_ngươi đã đánh ta, với hai cái tát trên mặt khi ở vườn hoa, đây là bằng chứng_Thư Thư gào lên chỉ tay vào mặt mình, trên khóe miệng còn có ít máu cô ta tự làm mình nặng thêm

_ai...tỷ tỷ đó không phải đánh loài mũi rất thích hút máu khi gặp trường hợp sức máu quá quấy rù chúng có thể hút sạch máu người đó, đó là muội giúp tỷ bắt mũi thôi mà (chàng vạng: ở đó cũng có mũi a?)

_nói dối lòi đuôi ngươi bắt mũi lại đánh hai bên sao_nhị nương cười trừ con xú nữ này còn quá non nớt

_ờ tại vì đánh thứ nhất trật, thứ hai nó lại bay đi mất_nàng tỉnh bơ nhún vai tỏ vẻ tiếc nuối

_ngươi...._Thư Thư ghen hòng, nhưng phút chốc lại trở mặt trở nên ôn hòa_chi tại ta trách nhầm muội Tuyết nhi ta xin lỗi

_Ấn không sao, nhưng tỷ tỷ à còn chuyện nàng đem nước sôi dùng thau đồng tát vào ta, muội lỡ nói ra rồi_chuyện này là có thật bất quá nàng chỉ nói qua lén thôi

_nói bậy chỉ là một lầm gì tới thau đồng_hai người kia chưa nói, bát muội muội đã lên tiếng phản bác lại

_....._trong lòng cười khinh, con nhóc này ngây thơ qua nhỉ, tốt thôi xem như ngươi cần giá trị lợi dụng đến khi ta buồn, ngoài mặt lại rung rung nước mắt nhìn Dương Phù

_Lục nhi con làm sai giam vào nhà củi bỏ đói hai ngày_nhìn đứa con gái ông vô tình bỏ rơi bị ức hiếp lửa hận của ông lại đổ dồn về phía ba mẹ con kia, di nhị phu nhân có vang xin_không nói nhiều ý ta đã quyết, lục nhi vì vội vàng hấp tấp vu oan cho thất nhi, ngay cả hẳn ngày lại ức hiếp muội muội mình, lòng dạ như thế há nào lại là rắn rết ngay cả muội muội mình không bỏ qua nhốt nàng vào nhà củi tự kiểm điểm lại bản thân_phát tay lập tứ hạ nhân vào kéo lơ nàng ta ra ngoài.

_....._Tuyết cúi đầu vai có chút run rẩy, ngồi xuống ghế, thực chất mép môi lại nhếch lên, xem ra người cha này rất có quy tắc a~

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi: Ngạo Thế Nguyệt Hoa Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chương 7

Ngồi trên ghế cuối ngằm mặt xuống đất nhìn mũi chân mình, nhưng bên tai lại nghe tiếng oán trách nỉ non của Nguyệt Thư Thư, hình như trong lòng nàng có chút gì đó....vui mừng..Sau đó mọi chuyện lại diễn ra bình thường, ngồi trên ghế gỗ thoải mái nhâm nhi trà thơm, trên đài gỗ cao Dương Phù vẫn nói thao thao bất tận, cùng lắm nàng không cần phiền toái nghe tai này nhảy qua bay mất...đến gần cuối buổi tự nhiên

_Nguyệt Hoa Tuyết

_....._uống một ngụm trà chờ nó từ từ trôi xuống cổ họng hết sau đó mới đứng dậy_Dạ_đứng dậy khẽ cuối đầu (trời ạ phong tục phong kiến quá rườm rà)

_con nghĩ thế nào?

_....._hừm thế nào là thế nào? lúc này có nghe gì đâu

Bỗng cảm giác ống tay áo bị giật mạnh xuống, liếc mắt nhìn xuống, ghé bên cạnh một nam nhân tóc đen búi gọn trên đầu cài thêm cây châm ngọc Nguyệt Tịch là Tam ca của nàng, đang không hiểu thì hẳn lại khẽ nói: “học viện, đi học viện nhập học”

_Ấn, theo ý cha_mim cười, trưng ra bộ mặt mong đợi nhìn cha “nàng”

_Ừm, vậy con nên nhập học vào tuần tới nhưng ta cảnh cáo con phải đạt đủ ít hay nhiều phải tới cấp 2 của kiểm sĩ, còn nữa nếu cần thì tới tìm các huynh. Các con nên chuẩn bị nhập học thôi_nói xong ông lại thờ dài đứng dậy rồi đi

_....._nhìn Dương Phù rồi đi Tuyết uống xong tách trà sau đó đứng dậy ra ngoài

_Hừ...là phế vật cộng thêm xấu nữ đầu nhảy ra việc nhập học chứ?

Giọng nói chanh chua lại phát ra sau lưng, lời nói phát ra miệng thì phải “sạch sẽ” một chút chứ, không dừng lại Tuyết cùng lắm không thích so đo với trẻ

nhỏ. Đi lòng vòng phủ ngắm cảnh, phủ thừa tướng khá rộng đường đi thì lại nhiều ngã rẽ, nếu không nhờ trí nhớ của thân thể cô tiểu thư này không biết chính nàng có thoát ra khỏi nơi này không nữa. Một đoạn dài không biết bắt tri bắt giác lại đến hoa viên của phủ, Tuyết nhẹ cười xem như nàng có duyên đến nơi này đi, rồi tìm một gốc cây ngồi xuống và giờ thì....ngủ

_Nha...muội lười thật_sau gốc cây lại vang lên tiếng trêu chọc

_...._không nói trong phủ còn có tên nào hay trêu nàng ngoài Nguyệt Phong chứ?_huynh chẳng hay đang tập luyện?_hắn cũng đang trốn Dương Phủ đấy sao?

_nha...nha đầu muội đang làm gì?_Phong lại ngồi xuống bên nàng

_ngủ_liếc hắn chút sau đó lại nhắm mắt, không ngờ tên này lại là đại ca nàng đấy

_hay muội quên rồi hả?_đẩy nhẹ cánh tay nàng cười cười, nhưng trong mắt lại có vài ý trêu chọc

_....._mở mắt nhìn hắn

_đại ca, thất muội sao lại ngồi đây?

_Ngâm đệ_Phong nhìn lên lại cười nhẹ với nam tử mới tới

Tuyết ngẩn đầu nhìn người tới kia, là Nguyệt Ngâm, nhị ca của nàng, hắn khá giống với Nguyệt Tịch họ sinh đôi, nhưng tính cách của Nguyệt Ngâm dường như trầm hơn so với Ngâm Tịch đứng sau hắn.

_Nhị ca.._gi thì gì, dù sao hắn sẽ giúp nàng thoát khỏi tên Nguyệt Phong này, xong lại bỏ nhào vào người hắn, hắn là mĩ nam nha, muốn ăn vụng cũng chẳng sao.

_Ân, sao nào nha đầu_Nguyệt Ngâm ngồi xuống ôm nàng vào lòng cười cười đưa tay bẹo má nàng_đại ca lại trêu muội rồi

_nè nè, Nguyệt Ngâm đệ ở đâu ra đạo lý đó a?_Nguyệt Phong bắt mãi đứng dậy giành Tuyết khỏi tay Ngâm_Tuyết nhi ngoan, nói xem đại ca có ức hiếp muội

_Ân_ngật cái rụp ngay thơ, có cơ hội “dim hàng” tên này mắc kè gì không làm_Nhị ca, muội làm sao đã hứa gì với đại ca?

_Tuyết nhi_Nguyệt Tịch bước tới nhìn thẳng vào mắt nàng_muội thật sự thay đổi

_...._vâng không thay đổi chẳng nhẽ muốn nàng chết trong từng ngày hành hạ a, dù trong kí ức của “Nguyệt Hoa Tuyết” các huynh nàng rất quan tâm nhưng thường ra ngoài để rèn luyện không có thời gian ở trong phủ chăm lo cho nàng vì thế từ nhỏ “nàng” đã thuộc xu hướng nội tâm nhiều hơn mấy phần_vậy huynh thích Tuyết nhi thay đổi hay không?

_ta....._đột nhiên muội muội hắn ngẩn mặt hỏi thế có phần khó nói;

trong tâm hắn có thật muốn thay đổi hay không, thất muội của bọn hắn từ nhỏ đã ít nói cả nô tì trong phủ cũng ức hiếp được thay đổi trở nên cường hăng thông minh hơn chu toàn cho bản thân chẳng phải tốt sao, nhưng tận sâu trong đáy lòng thì có thật sự muốn.... ..

Không gian trở nên im lặng, gốc cây rợp bóng, gió thổi vạt áo bay nhanh rối loạn, Tuyết không nói chỉ hừ lạnh rồi rời đi, nàng không nên i lại tinh thần của họ dù sao nàng cũng không phải là Nguyệt Hoa Tuyết thật, nếu một ngày họ nhận ra có không đem đao chém nàng.....

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi: Ngạo Thế Nguyệt Hoa Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Đánh

Mây bay nước chảy, gió khẽ lay đùa nghịch với những chiếc lá khô, ngồi trên xích đu sau vườn, nhắm nhĩ tách trà do Cửu Nha pha, mùi hương bốc lên. Hoa Tuyết lười biếng ngắm cảnh đẹp trong vườn tự nhiên nàng cảm thấy thật yên bình, cái đẹp của cây của lá, những vệt nắng chiều rọi bất quá là cái người trước mặt kia. Chấn nản thối một ngụm hơi trong tách trà:

_tỷ tỷ hôm nay ngọn gió nào lại đưa người đến đây thế này?

_tiểu thư, lục tiểu thư đến muốn đánh với người_Cửu Nha thật thà không hiểu ý của nàng đành thờ dài cúi người nói nhỏ vào tai nàng

_à_làm vẻ nhớ ra đưa ánh mắt sáng rực nhìn Cửu Nha bên cạnh sau đó lại quay sang nhìn tỷ tỷ “nàng”_vậy thì đầu đi, tỷ muốn đấu thế nào?

_...._nhót mép tự rửa đĩa trẻ này quá ngu ngốc_đầu kiếm khi?

_ân_đặt ly trà xuống nhàn nhã, đứng dậy_vậy thì đầu thôi.

_....._nhìn hành động kia của Tuyết khó trách làm Thư Thư giật mình, con người được gọi là phé vật vậy lại muốn đầu với người kiếm sư cấp 7 như nàng, nên nói nàng ta có vấn đề hay muốn chết sớm đây?_được tiểu muội hay là đến bên kia_tay chỉ về một bãi đất trống trong vườn

_ân_quay người đến nơi kia, nàng muốn xem cuối cùng thì Nguyệt Thư Thư năng lực bao nhiêu với dáng điệu người cao hơn trời thể kia

Gió lay động, hương hoa thơm ngát những cánh hoa mỏng manh bị gió quạt bay tã lả trên không trung, đưa mắt nhìn cảnh tượng này Tuyết lại thờ dài cảnh này đẹp có đệp nhưng nó chẳng phải xuất hiện trong những màng tí tnh của nhân vật “sói ca” cùng “công chúa” sao? Bây giờ ở nơi này có một chút không thích hợp nha

_Tuyết nhi, ta hỏi muội có hay không thật sự muốn đầu, hay chỉ bằng muội xin lỗi ta một tiếng thì tỷ muội vẫn là gián hoà, như thể phụ thân cùng mẫu thân không phiền lòng khiến cho người ngoài bàn tán nhà họ Nguyệt tỷ muội không tình thâm_hạt giọng, chất giọng của mỹ nhân có khác hạt giọng dịu dàng liền khiến lòng người nghe chùn xuống như muốn tới ôm thiên hạ vào lòng, bất quá Hoa Tuyết nàng bị miễn dịch với thứ kia

_tỷ tỷ, lâu không thỉnh giáo hôm nay muội muốn thấy thực lực được mọi người ca tụng của tỷ tỷ thân yêu ta, là muội muội tới nay vẫn không quan tâm tỷ thật vô tâm_người chơi giọng trầm ta rơi lệ, đôi bên cũng xúng lăm rồi, vừa nghĩ mất liên ân ân nước chỉ cần chớp mắt thì lệ như thác sẽ đổ xuống ngay lập tức_nhân tiện xin hãy giúp muội hiểu cái gì là đáng hay không đáng tham gia học viện_đôi giọng chất giọng lạnh băng “kịch” nhiều đó cũng đủ nên nhanh lên còn trà nóng và bánh ngọt đang chờ nàng

_ta....._cười lạnh nhìn nàng xem ra cô thất muội này đầu đã vào nước, trong là nghĩ thế nhưng ngoài miệng vẫn có chút gì đó áy náy_tạ...ta vậy tạ nhường muội ba chiêu

_tỷ tỷ thật tốt....._cười nhẹ, nhìn người trước mặt, để xem hôm nay cô còn giả ngu nữa không.

Nói đoạn, tay phải giơ lên, tay áo nàng lại vung ra chiếc roi vàng lấp lánh vun nhẹ, mũi roi vàng thủy chung nhắm hướng đối phương mà lao tới. Thư Thư giật mình, roi vàng huyền lực kim, sử dụng roi, kiếm sư trung cấp, đùa chắc một phé vật mới ngày nào bây giờ lại...., tay nhanh chóng mạng lá chắn màu xanh trong không khí kết tinh trước mặt, một lớp, rồi hai lớp, ba lớp rồi bốn lớp, bước chân của Thư Thư dần lui lại theo từng mảng lá chắn. Nhìn ánh lực trên mảng lá chắn, Tuyết cười lạnh, là mộc sao, xem ra muốn giết cô ta cũng hơi khó rồi (Chạng Vạng: *chú thích* huyền lực ánh lực ngoài tác dụng công kích ngoài ra còn là lá chắn và một tác dụng phụ khác giảm bớt phần vết thương trên cơ thể vật chủ sử dụng có nghĩ có tác dụng trị thương cho người dùng nó, tuy nhiên nó chỉ giúp giảm bớt sự nghiêm trọng của vết thương chứ không hoàn toàn làm chúng biến mất hay chữa lành. Ngoài ra các loại huyền lực khác cũng có phần phụ khác đến đó mình sẽ nói tiếp ^.^). Roi vàng cứ tiếp tục lao vun vút về phía Thư Thư, bất chấp hay không lá chắn màu lục kia, khí áp, cô lực lượng rất mạnh khiến người nghẹt thở và người muốn chết còn hơn sống bây giờ là Thư Thư, cô khí tức không lồ đánh đầu cấp bật quá kém cỏi của mình và đối phương khiến ả đang hứng chịu. “RẮC...RẮC...BANH”_roi vàng chạm mạnh vào lá chắn dừng lại một chút nhả khí tức lá chắn không chịu nổi bắt đầu nứt ra từng mảnh, từng mảnh rồi nổ tung thành bột phấn, tiếp đến 4 mảnh chắn sau đó cũng chịu chung số phận, roi vàng khi vượt qua lá chắn lại không có cảm giác hạ sức mà càng ngày một tăng đánh mạnh trên vai Thư Thư làm rách bộ y phục, máu từ vết thương bắt đầu ứa ra, da thịt mình mềnh cũng từ đây mà lộ hết ra ngoài, không dừng, Tuyết khẽ run cổ tay roi tiếp tục xé rách trang phục của người trước mặt, chẳng phải muốn hành hạ người lắm sao? để xem tỷ tỷ “nàng” hưởng thụ cảm giác đó như thế nào? Không ngờ cảm giác này rất vui nha~. “Nguyệt Hoa Tuyết”, nàng trước kia vì sợ cái cảm giác bị vút bỏ, bị con người không chú ý, không yêu thương, vì thế cái gì là đánh cái gì là hành hạ cái gì là phỉ nhổ “nàng” đều không màng, không thèm để ý,cổ găng tỏ vẻ hiền lành hết mực, yêu thương hết mực tất cả mọi thứ, nhu nhược, che dấu thiên phú của mình để tất cả tỷ muội cùng các huynh nàng được “toà sáng”, sau đó thì sao? Cuộc đời “nàng” chết, bị vút bỏ, cũng không ai quan tâm, nàng uất ức mà chết, sau đó ~ à mà cô sau đó không nhỉ? Băng Băng lại xuyên qua trả thù giúp nàng?Thật ra cô ta lại không biết cô ta quá ích kỉ chỉ nghĩ đến bản thân. Bây giờ thì tốt rồi nàng_Nguyệt Hoa Tuyết phải ở đây thay thế cô ta trả thù còn cô ta thì sao? Chắc đang yên lành hưởng cuộc sống tốt đẹp ở nơi nào đó rồi. Trước giờ Vương Băng Băng nàng căm ghét cái gọi là ngây thơ, thì bây giờ nàng mới hiểu nàng THỪ nó, thù từ trong xương cốt tới huyết mạch. Vừa nghĩ, roi trong tay nàng không dừng lại quất mạnh vào Thư Thư, mọi đòn lại thêm sức, Thư Thư có tránh cũng không được đỡ cũng không xong nàng *(Nguyệt Thư Thư) có cảm giác nếu đỡ thì chắc chắn cái mạng nhỏ của mình sẽ không còn

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi: Ngạo Thế Nguyệt Hoa Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Hiện giờ trên người nàng, y phục thì rách nát, vết thương cùng máu loang lổ khắp nơi, bộ dáng chật vật không tả siết gắng sức tránh đòn roi vàng, nàng như muốn khóc gọi to xin tha thứ nhưng hình như con người kia lại cố ý không nghe thấy, con ngư người đối diện đã chuyển sang màu đỏ một bộ đánh lạnh huyết chưa bao giờ thấy ở thất muội nhu nhược mặt xác để nàng đánh đập khinh bỉ từ trước đến giờ, còn người này như tu la địa ngục đến báo ngày tận thế cho nàng.

_Dừng....._một giọng vừa vỡ giọng vang lên, nhưng cũng chút mang vị ảm của người đang lo lắng_Tuyết nhi ngừng người kia vừa chạy lại ôm chặt nàng

_....._roi thu về , lười biếng liếc người kia, bỏ mặt Nguyệt Thư Thư đang chật vật nằm thờ không ra hơi dưới đất_sao vậy?

không có gì, là tỷ muội không nên... cái câu một mắt một còn kia hẳn không tiện nói ra, cha đang ở đây.

_Oa..._đại huynh đứng về phía tỷ tỷ_ nàng quay mặt nhìn Nguyệt Phong_ xem ra đại huynh lại sùng lục tỷ tỷ hơn?

không, vào phòng đi ta bôi thuốc cho, bị thương chỗ nào không? Nguyệt Phong không màng đến lời trêu chọc kia kéo nàng vào phòng, lúc này Cửu Nha chạy vào nói Thụ Thụ thách đấu với thất muội hẳn đang lo nàng sẽ bị thương nhưng không ngờ người ngược lại là Thụ Thụ mà còn bị thảm thương hơn những gì hẳn suy nghĩ, hẳn biết Tuyết nhi mà hẳn yêu thương rất nhanh sẽ thành cường giả, cùng hẳn, nghĩ đến đó hẳn thấy cao hứng nha~

ca, huynh muội đi đâu lại không cho đệ theo cùng? Nguyệt Ngâm cười với theo, cùng lúc Nguyệt Tịch cùng đi song song họ_ không nên chiếm hữu muội muội làm của riêng a~_ hẳn mỉm cười rồi quay sang nhìn Tuyết_ có bị thương nơi nào?

Ấn, muội không sao nàng chỉ cười, các huynh nàng chỉ có một, mà trong lúc đầu, hình như trí nhớ của thân thể này đã hoàn toàn dung nạp nàng..

Ồn chết người rồi, các người thật phiền Nguyệt Phong nhăn nhó, khiến khuôn mặt điểm trai của hẳn có chút vụn vặt đến buồn cười, nhưng đại ý chung chỉ là đồng ý

* * * *

Nhìn bốn người con vừa khuất sau bóng, khoé mắt Nguyệt Dương Phù ẩn ý kéo dài khó ai nhận ra. Sau rồi biến mất nhìn về phía Nguyệt Thụ Thụ đang được bọn nha hoàn cùng nhị phu nhân dìu dậy bỏ đáng không còn sức sống cứ đứng dậy là ngã ụỵ xuống đất như bị dính keo kia muốn cười mà lại không dám cười khiến cho bọn nha hoàn khổ hết sức, lát sau ông lại nghiêm mặt nhìn nàng:

_Nguyệt Thụ Thụ con không sao chứ có cần gọi thái y?

_....._nàng ta không nghe thấy cứ ngồi ịch xuống đất ánh mắt đờ đẫn nhìn về phía trước như có quái vật, phút chốc lại run cầm cập

_...._Dương Phù lắc đầu con bé Tuyết nhi này lúc thì nhu nhược đến không chịu nổi lúc thì như diêm vương đòi mạng người xem nó làm cho tỷ tỷ nhà nó bị sao rồi, nhưng nếu nói lại ông cảm thấy vui hơn là buồn người cha như ông đã không chăm sóc con bé bao nhiêu năm rồi giờ nó cường hãn như vậy từ lúc nào ông cũng không biết, trong mắt con bé còn có người cha này không? Nhưng dù sao từ nay nó cũng sẽ không còn sợ phải bị tui nhục rồi, ông nghĩ nó sẽ phát triển hơn khi ra ngoài nhưng giờ nhìn xem, nó từ lúc nào lại....._ai.....Thụ nhi con không sao chứ?_ lại gần đây nhẹ người

_A....._dạ cha_giờ mới thật hoàn hồn đứng dậy phủi bụi đất cúi người nhìn ông

_Tốt vậy con tiếp tục chề cúi đến ngày đến học viện cho ta.

_Lão gia ông xem..._nhị phu nhân nói chen vào nhưng bị Thụ Thụ ngắt lời

Vâng..cha con đã rõ, con đi ngay nói đoạn nàng rời đi đến phòng củi

Dương Phù cũng hết chuyện rồi đi về thư phòng ông còn cả đồng giấy tờ trên triều cần mang lên cho hoàng thượng. Để lại nhị phu nhân đứng đó ngơ ngác hết nhìn hướng đi của phu quân mình rồi nhìn hướng đi của đứa con gái mình..(Chàng Vạng: chào, mình quên giới thiệu nhị phu nhân chúng ta tên Hà Hồng Yên_ tuy cùng họ với mẹ của chị Tuyết nhưng họ không có bất kì mối quan hệ nào hết nha. Cảm ơn đã theo dõi ^.^)

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi: Ngạo Thế Nguyệt Hoa Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Năm Mộng Gặp Ma

Trong bóng tối, lạnh lẽo, không đích đến, hoa cỏ đi dưới chân chỉ có cảm giác chứ không thấy hình, con người lần mò theo bóng tối, tay vươn lên không trung vô định, chói với, từng cơn gió lạnh tê tái chạy dọc theo sống lưng, từng đợt từng đợt một, nhưng cũng chính vì thế nàng_ Băng Băng lại cảm giác khó chịu, cái cảm giác mọi việc không nằm trong lòng bàn tay chỉ biết như một con rối đang bị ai đó điều khiển là sự khó chịu nhất ở con người, và cũng chính vì thế nàng lại đang ở trong tình thế đó. Mồ hôi đã thấm ướt đầm áo, cứ lần mò trong bóng tối thế này vẫn không phải cách, nhưng tay vươn lên không trung lại hạ xuống trong không khí, không thể chạm vào bất kể vật thể nào dù chỉ là cái lướt qua, nàng thật sự không còn cách nào khác, có ai chỉ nàng lối thoát hay không chứ?

_tỷ tỷ, tỷ tỷ

Giọng nói này, có một chút gì đó trong lành nhưng cũng pha chút khàn khàn của tiếng nấc ghen ở cổ: “là ai?”_ bốn phía đều là màu đen cơ bản là không thấy mặt người nhưng Băng Băng vẫn đưa mắt khắp xung quanh chỉ mong im được chủ nhân giọng nói, chẳng phải nếu có người cũng ở đây, cơ hội thoát ra sẽ tăng lên một tia hy vọng sao?_ “là ai đang nói?”

_tỷ tỷ, tỷ tỷ

Lát sau giọng nói tiếp tục vang lên, nhưng một ngày một rõ, đến khi một làn khói trắng xuất hiện trước mắt nàng, làn khói tiếp tục kéo dài đến khi xuất hiện hình ảnh một bé gái trong suốt....Khoan...cái này...hình như là...à Nguyệt Hoa Tuyết...sao nào tới đòi thân thể? Nghĩ tới đây Băng bắt gặp ánh mắt cười: “thì ra muốn đòi tới thân thể sao? Để tiếp tục bị hành hạ? hay trả thù?”_ nhìn con ma này sao tự nhiên nàng cảm thấy nực cười cho số kiếp của nó

tỷ tỷ, muội sẽ không lấy lại thân thể của mình cô bé trước mặt lại bình thản lên tiếng, nàng không để ý tới lời trêu chọc của Băng Băng

à...thì ra muốn mượn tay ta trả thù giúp cô hay giúp cô tiếp tục sống cuộc đời bị hành hạ? liếc mắt nhìn cô ta, con người này lại muốn mượn tay giết người sao? Đúng là khi con chó dù nhu nhược đến cỡ nào khi dồn tới chân tường thì cũng sẽ quay đầu cắn lại,cô gái trước mặt này liệu có giữ nguyên cái ý nghĩ trong trắng ngây thơ nữa hay không đây? Nực cười...

ừm...lúc đầu muội đã có ý định như thế... cô bé hơi cụt mồm nhìn xuống mũi chân mình

_bây giờ..._Băng bỏ giờ câu nói cười mỉm nhìn hành động của cô bé

muội sẽ không trở về đó.... nói đoạn cô bé lại nhìn nàng bằng cặp mắt sáng vất _muội sẽ không trở về đó...

ừm...nói tiếp đi nàng ngán ngẩm khi phải đối co với đứa bé này, giờ thì nàng hiểu cái khung cảnh quỷ quái này là do con bé trước mặt làm cách gì đó tạo thành

_thật ra tỷ được chuyển qua nơi này nhờ một người...huynh ấy đẩy linh hồn của tỷ qua đây...

..... người...người đó_Gia Khải sao?_giọng có chút run lên nhưng vẫn đang cố đè nén nó lại

_muội không nhớ tên người đó, cũng chắc có tên Khải.

_đùa sao...hắn đẩy tôi qua còn hắn đâu?

_huynh ấy ở lại nơi đó...huynh ấy nói để cho tỷ sống cuộc sống của chính mình...huynh ấy là người tốt chính nhờ huynh ấy giúp muội giải được thù hận sau khi chết_Nguyệt Hoa Tuyết lại dừng một chút sau đó lại nói_ thật ra trước đó, muội chỉ muốn tỷ tới để trả thù giúp...., mượn tay tỷ để giết người, nhưng giờ thì khác rồi, chết là cách tốt nhất để giải thoát cho muội, bây giờ tỷ xem muội được tự do muốn đi đâu thì đi muốn tới đâu thì tới...

_vậy còn tôi? Cô được tự do còn tôi phải gồng mình chịu lấy số phận của cô sao..._Gia Khải ngu ngốc đã kéo mình vào thế giới này, vào cái thân thể này còn hắn thì sao? Cảm giác có cái gì đó ở khoe mắt đang chực tràn ra, theo quán tính đưa tay ngăn nó lại,bình tĩnh một chút...

_không tỷ không cần phải như thế...cuộc sống của muội đã chấm dứt, cuộc sống của tỷ còn chưa đến hồi kết, tỷ không cần sống giúp muội, tỷ hay sống cho chính bản thân mình, cuộc sống của tỷ còn rất nhiều điều mới lạ, nếu đã xuyên qua thời thì hãy sống cho chính mình, bắt đầu cuộc sống từ đầu, muội không còn thù hận, bây giờ muội là muội, tỷ là tỷ, cuộc sống của muội không còn bất cứ bận bịu nào nữa a~. Tỷ tỷ, tỷ là người tốt, không cần giết người nữa đâu, hay học cách sống tập cười, tập yêu thương đến con người...muội không trông mong tỷ hoàn hảo chỉ muốn tỷ không còn khuất mắt về muội, không còn cần trả thù nữa rồi..._cơ thể ngày một trong suốt, ánh mắt cũng bắt đầu hốt hoảng_tỷ tỷ, muội cũng đến lúc phải đi rồi chỉ mong tỷ sử dụng thiên phú của muội, xem như nó là món quà muội tặng tỷ thay lời xin lỗi, và muội chỉ mong tỷ sẽ sống tốt thôi, xin đừng bận tâm đến muội, từ nay cuộc đời của tỷ mới thật bắt đầu, hạnh phúc của tỷ.....

Bóng tối dần nhòa đi, Nguyệt Hoa Tuyết đã biến mất, câu cuối cùng nàng chỉ nghe được: “sống cuộc đời mới thật hảo!!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi: Ngạo Thế Nguyệt Hoa Tuyết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Thay Hồn Thay Xác Thay Cuộc Đời

Cuộc sống mới...cuộc sống mới...._nàng lập đi lập lại câu nói Nguyệt Hoa Tuyết sau khi tỉnh giấc, nàng sẽ có cuộc đời mới, đúng thế cuộc đời mới, lời cô bé nói, cuộc đời mới của nàng bây giờ là mượn xác hoàn hồn, chủ nhân của thân thể này cho cả cơ thể “tặng” cả cơ thể cho nàng, đem cả thiên phú làm “quả”, cuộc đời mới Băng Băng à không bây giờ nên gọi là Nguyệt Hoa Tuyết mới đúng chứ nhỉ? Nếu nàng đã xuyên không nên bắt đầu lại chứ nhỉ, ít nhất là không phụ lòng “tên ngốc” nào đó đã cố tình đẩy nàng qua đây. À mà sống cuộc sống mới nàng nên làm gì nhỉ? Cuộc sống mới có cần phải rời bỏ dòng họ mà phiêu bạt gian hồ không nhỉ cũng giống các “đại tỷ tỷ” đi trước nàng thôi. Hay có cần tìm mỹ nam không nhỉ? Tìm một tám phu quân cho yên thân? Nực cười, rất tiếc rằng tính tình của nàng không may không được tốt lắm, cuộc sống an nhàn như tiểu thư mắc cái ì mà không muốn lại muốn phiêu bạt gian hồ nằm đất ngủ sương nha~ mỹ nam? Thôi thôi, cho nàng xin đi, nàng chỉ sợ gặp cái tên giống tên Gia Khải ngốc khi chỉ có mức khổ...

(Chạng Vạng: người ta muốn phu quân chiều vợ còn tỷ lại trái người như thế sao? Sao tự nhiên thấy nhân vật chính hơi hơi biến thái nhỉ? *-*)

_vậy bây giờ thì cuộc sống mới bằng cách nào đây? ừm.....hường thụ...được nha.....cuộc sống tiểu thư là cái cách tốt nhất để hưởng thụ...còn đám tỷ muội kia xử lý ra sao đây?.....haiz..bỏ đi bình tới tương chận....cuộc sống tiểu thư như nàng có mấy ai sống tốt cơ chứ...xem như nàng cũng được cái gọi là may mắn đi...cái chính bây giờ là khẳng định thực lực của mình trên đại lục này, có thể mới dám chạm tới ngày sống bình yên.....

Đúng thế, đại lục này từ đầu đã có quy tắc cổ quái dùng nắm đấm để dung nạp, nếu nàng chỉ là phế vật như thế không chừng ngay cả cuộc sống của con nô tì trong phủ còn không có chứ đừng nói là thất tiểu thư của tể tướng do vợ cả sinh ra. Nhưng trên đại lục này, nếu chỉ có nắm đấm của một người thì không được, nhất định phải có bằng hữu, nhưng nếu cuộc sống khốn khổ của nàng lại không có bằng hữu không chừng có ngày bị người ta trả thù cũng không có đất dung thân, lộ nhan sắc? Dùng mỹ nhân kế? Mời đi dùm, nhan sắc chỉ là vật chất qua thời gian con người cũng sẽ nhạt dần, nếu tình bạn không thật thì nàng xin kiêu, nàng chỉ cần con người thật lòng, một con người ở kiếp trước đã làm nàng sợ lắm rồi... Vấn đề được giải quyết một chút về việc nàng sẽ đi học viện, nhưng trong phạm vi học viện thì quá hẹp, đa phần là con cháu quan to chức lớn số tiền vào học viện là rất lớn còn không kể tới chi tiêu ăn uống sinh hoạt trong thời gian học thì càng cao, nếu có con nhà nghèo chỉ sợ là chỉ có thiên tài mới được ưu tiên học phí, nhưng e rằng con người luôn có tính tự cao khi không có đối thủ, còn nếu học viện bằng tuổi lại không có kinh nghiệm trong đấu chiến, với lại đều là vàng ngọc, được bưng bơ hơn trứng, nâng hơn hoa, thì lấy đâu ra kinh nghiệm ngoài “chiến trường”.....haiz.....có phải hay không thật mệt óc

_tiểu thư, từ ngoài đã nghe tiếng thờ dài, có chuyện phiền lòng sao? _ cửa gỗ mở bung, nha đầu Cửu Nha bước vào trên tay bưng theo chậu nước bằng đồng, nàng lần lượt tới giúp Tuyết rửa mặt, xúc miệng

_được rồi, được rồi_hầu hạ chu đáo, nhưng cuộc sống của nàng thì...bất qua nàng ít có thể tiếp thu được, xem như bỏ qua công đoạn này đi_Cửu Nha em để ta tự làm

_Ấn...mà tiểu thư người cần trang điểm không? _nàng cảm nhận được tiểu thư của mình đã thay đổi ít nhất là tại thời điểm Lục tiểu thư bị chủ nhân nàng đánh toi tã, lúc trước vì tiểu thư nàng nhu nhược mềm mỏng, còn có tật cứng đầu khiến thế nào vẫn không chịu tháo cái bít trên mặt xuống, như thể ngân lượng phải ngày ngày tiêu hao vào thuốc dịch dung, trước giờ chỉ phí cạn kiện lúc trước lại cạn kiện kiệt hơn, lúc trước vì sợ tiểu thư buồn nên im lặng để bọn nha hoàn trong phủ chê bai, nhưng bây giờ nàng thật tuy hứng, bây giờ tiểu thư nàng học đâu ra cách chế được vậy một khoảng lớn tiền lại có thể thu nhất tiếc kiem không ít, vì số tiền bán được không biết chừng có thể tiêu sai hơn cả người trong phủ này. Nàng đã nhận tiểu thư của nàng là người khác, nhưng bất kể thế nào nàng cũng chỉ muốn đi theo bên người nàng hầu hạ

_sáng sớm người tới không chỉ để ngắm ta thôi chứ?_theo thường lệ bây giờ nàng còn ngủ nướng nha, hình như cuộc sống tiểu thư biến nàng trở thành heo khi nào chỉ sợ đến lúc đó nàng cũng không nhận ra mất thôi

_Ấn. Người không nói em quên mất lão gia gọi em đưa nàng tới ăn sáng, hình như có khách thì phải

_khách? Trước giờ lão già đó có quan tâm tới ta sao?

_tiểu thư, người đừng nên nói lão gia như vậy, lão gia là người luôn yêu quý con mình

_hừ..._yêu quý đến nỗi Nguyệt Hoa Tuyết bị thân tàn ma dại cũng không hề biết_bỏ đi đi thôi..

_tiểu thư còn trang điểm?

_ta không phải diễn viên hát tuồng, không cần vẽ mặt đi ăn cơm_phất tay đi ra ngoài, ở nơi này thật thiếu nước, ba ngày tắm một lần, ngay cả nước lọc cũng không khiến nàng phải uống nước trà suôn, không nghĩ các tiểu thư kia chịu đựng được, còn nàng thì không, khi tới nàng đã lệnh cho Cửu Nha một ngày tắm ít nhất một lần, và lại uống nước phải là nước đun sôi để nguội, ngay cả nấu ăn cũng thế. Bây giờ thì gọi nàng trang điểm, nàng có biết trong hỗn hợp phấn kia là cái quỷ gì chứ, có hay chăng là chỉ như ngày xưa trong lịch sử Trái Đất, dù gì thì gì, đến khi nàng chế tạo ra loại phấn chỉ riêng nàng thì lúc đó hờ hả làm đẹp..với lại nàng đang đóng vai xấu nữ đệ nhất thì làm đẹp làm cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi: Ngạo Thế Nguyệt Hoa Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12: Gặp Lại....nhưng Ta Quen Người À?

GẶP LẠI....NHƯNG TA QUEN NGƯỜI À?

Đi theo hành lang lát đá, bên đường là những cây cột được trát sơn đỏ thom mới, ngoài xa xa kia là vài loài cây xanh to lớn toả bóng nắng ngòm một góc sân, hoa cỏ đua nhau khoe sắc, nhìn một khung cảnh này thật thích hợp để chiêm ngưỡng và.....ngủ, có phải hay không là một giấc mộng rất đẹp. Rẽ trái, sang phải đi vòng qua hoa viên, rẽ trái, rồi rẽ phải, đến rẽ trái..... “không phải chứ mê cung sao? T~T” nếu không nhờ trí nhớ phi thường của cái thân xác này nàng sẽ nghĩ đang bị người ta bố trận giăng bẫy a. Còn người đang theo sau nàng kia (Cửu Nha) chỉ sợ nàng sẽ cho là kẻ phản bội đang âm mưu gì đó với nàng mất thôi (Chạng Vạng: có cần tưởng tượng đến vậy không??)_Tuyết than thầm nếu không nhờ kí ức của thân thể này cộng với bộ nhớ tiền kiếp chỉ sợ bây giờ nàng nắm chỗ nào đó ngắt rồi...haiz...bỏ đi bỏ đi, muốn trở thành tiểu thư chỉ hi sinh một ít chắc không sao đâu nhỉ?... ..

Lát sau, bên tai lại phát ra âm thanh tiếng cười nói vui vẻ, một đoạn vài bước, trên cái đình nhỏ đặt giữa ao sen trắng, nguy nga tráng lệ, sừng sững giữa hồ, xung quanh lại có nhiều hơn hai thị vệ, nô tì đi ra vào bưng đồ ăn dọn lên bàn.....món ăn nhà giàu có khác.....đến nơi rồi haiz cho ta xin lỗi chân ta (Chạng Vạng: muội vô can trong chuyện này +-+). Cố gắng lách thân, nói thế nhưng vẫn giữ thái độ đoan trang của một cô tiểu thư “con nhà nòi” qua còn đường ngăn ngõan nghèo đến đình, nhắc chân lên từng bậc than đá mát lạnh tự nhiên cảm thấy lòng thanh thản hơn rất nhiều, với mùi hoa sen đang độ nở rộ, nàng nên tán dương cho kiến trúc sư đã tạo ra công trình này a., trước mặt nàng là chiếc bàn tròn lán bằng đá chân đế được chạm khắc tinh

xảo những loại hình hoa văn sen sủng thật bắt mắt, trên bàn lại bày đủ tất cả món ăn sơn hào hải vị nàng có thể chưa được ăn qua, lòng lại thăm bấu môi một bữa ăn ở tương phủ có thể bằng cả tháng người nghèo người ăn đấy, có sao thì nói có cần xa hoa đến thế không chứ? Bên bàn ai cần tới cũng đã tới ngay cả người khách “quý” của cha nàng cũng đang ngồi trên ghế trò chuyện cùng cha và các huynh nàng, hình như “họp gủ” lắm í trông rất rom rả thế kia mà. Còn các tỷ của nàng a~ hình như đang đứng bên cạnh tay bưng bình rượu tỏ vẻ e thẹn với vị khách trong nhà nha, hình như má còn ửng lên nữa kia. Chết mắt nàng có thể nhìn cười hay không đây, Nguyệt Thư Thư ngày thường đánh đá như thế bây giờ lại bày ra bộ mặt kia, còn Nguyệt Song Song _tiểu muội của nàng ngày thường thích ức hiếp người thế nào nào lại nhìn mỹ nam với ánh mắt thềm thuôn.....cố nén cố nén.....không khéo nàng vỡ bụng mất.

_Tuyệt nhi muội đến rồi, mau tới hành lễ với Thiên Di ca cùng cha đi _Nguyệt Ngâm là người đầu tiên nhìn thấy nàng đứng đó vội lên tiếng nhắc nhở chỉ sợ nàng gặp người lạ lại trở nên si ngốc, hân vội đứng dậy kéo tay nàng _sao lại đứng đó thế kia.

_Tiểu Tuyệt con tới rồi sao không lên tiếng mau lại đây đi, thất lễ quá _Nguyệt Dương Phù nhìn theo hành động của tam nhi ông, ông thật giặc mình từ khi nào nữ nhi nhà mình đến lại không biết, rồi lại quay sang cười với Bạch Thiên Di cười trừ tỏ vẻ ái ngại _nữ nhi còn trẻ tuổi không biết lễ nghi xin Bạch công tử bỏ qua

_tê tướng thật không dám _Thiên Di lại đỡ tay ông cười cười _thất tiểu thư nếu tới mau cùng ngồi xuống ăn đi không cần đa lễ.

_tiểu nữ Nguyệt Hoa Tuyết gặp qua Bạch công tử, công tử khoẻ _nàng chưa lên tiếng các người đã một xướng một tùy đất đầu cho nàng nói, hay thật còn đồ cho nàng cái danh thất lễ _thật không phải, lúc này vì thấy mọi người nói chuyện đang cao hứng tiểu nữ thật không dám xen ngang chỉ sợ làm mất cuộc vui, nên tiểu nữ chỉ đành đứng chờ đến kết thúc cuộc chuyện trò, nếu thất lễ xin Bạch công tử, cha cùng các huynh bỏ qua _lừa giọng nói ni non nhất, vô tội nhất, trong sáng nhất, từ đó “em” đóng vai thiên thần

_kia Nguyệt tiểu thư quá khách khí rồi _Bạch Thiên Di cười cười đứng dậy khua khua tay, rồi cúi người trước Dương Phù _xin tể tướng tha lỗi chuyện nhỏ nhắc này vì tiểu thư sợ làm mất hứng người trò chuyện nên nói là tại hạ không phải, chỉ bằng hãy tha lỗi cho thất tiểu thư đây _hắn không hiểu nghe giọng nói rất quen làm hắn nhớ tới vị tiểu oa kia, nhưng hình như giọng này lại có tính trong suốt hơn, làm hắn bất ngờ hơn nữ nhân đệ nhất xấu nữ lại không phải si ngốc mà lại rất thông minh a, xem ra lời đồn là không đúng rồi. Nhìn xem nàng ta biết rõ lễ nghi lại tìm đúng lý do hợp tình hợp lý để biện bạch cho mình cho hỏi nếu nàng là ngốc tử vậy người trên đại lục này là gì?

_được rồi, nếu Bạch công tử đã nói vậy _Dương Phù lại cười cười rồi quay sang Hoa Tuyết _hôm nay xem như con không có ý ta sẽ bỏ qua nhớ không nên tái phạm nữa.

Ân, nữ nhi hối lỗi*** nghĩ sao nói nàng hối lỗi tại các người không thấy nàng trước chứ, nàng từ này đã đứng vững xác trước mặt các người ai nói các người không nhìn ngó xung quanh cẩn thận có kẻ ám sát lại không giữ được mạng của các người, chỉ là nghĩ ánh mắt bắt đầu xẹt qua tia khinh thường sau đó nhanh vội tắt, rồi lại ngồi vào bàn (như chương trước vì được đặt ân, nàng có thể xem như ngang hàng với các huynh nàng, như ngồi bên các huynh nàng trên ghế dây trái trong phòng thảo luận còn nhiều đặt ân khác.. nhưng không biết tại sao đặt ân kia lại không áp dụng khi nàng bị các tỷ muội hành hạ)

Khi Tuyết ngồi lên bàn bây giờ Bạch Thiên Di mới nhìn rõ mặt nàng, ngũ quan sắc sảo, nét đẹp ít có nữ oa 10 tuổi có ở nàng nhưng chỉ với cái bốt xấu xí bên mặt bên trái dù khuôn mặt có yêu nghiệt đến mức nào thì vẫn là khuôn mặt của quý, nhưng có điều ánh mắt kia thì hắn đã gặp ở đâu rồi, hắn không nhớ nhưng hắn biết hắn đã gặp

_công tử ta quen người sao? _nhìn thẳng vào mắt hắn, ăn bị người nhìn bị ghen chết đây, người có biết rất thất lễ không?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi: Ngạo Thế Nguyệt Hoa Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Hội Giác Tru

Đoán nhận ánh mắt nhìn chăm chú của Bạch Thiên Di, nàng thật khó chịu thức ăn mới bỏ vào chén lại muốn dùng đũa sới ra, những chuyện khác nàng có thể nhìn được làm ơn đi chuyện nhìn người đang ăn ngon lắm sao?

_công tử có chuyện gì sao?

_à... không... _vì hắn nhất thời muốn nhìn rõ nàng, hắn thật có cảm giác nàng rất quen a, bất giác lại đưa ánh nhìn thất lễ như thế _chỉ là nàng giống với một người ta đã từng gặp nơi nào đó

_..... _miếng cơm vội vào cổ lại bị chặn lại cố gắng hết sức mới nuốt được cho trơn tru, mà vẫn giữ nét điệu bình thường nhất có thể, nhìn hắn cười cười _trên thế gian việc người giống người là chuyện bình thường có nhẽ công tử lại nhìn nhầm ta với ai đó rồi _làm ơn đi cho ta ăn một bữa ngon lành có được hay không?

_à, có lẽ là thế thật thất lễ _Thiên Di nhìn nàng một lát rồi lại tìm chủ đề khác nói với Nguyệt Phong

_Tuyệt nhi, muội thấy Thiên Di ca thế nào? _Nguyệt Tịch cười cười ngấm một miếng thịt bỏ vào chén nàng vì hắn ngồi bên cạnh nàng nên nhìn rõ nét mặt

không ngọn nước trên khuôn mặt nàng, mỗi ngày hẳn cảm thấy nàng càng khác đi

_thế nào?_nghe người nhìn ông anh thích trêu người của nàng_nói rõ được không a~

_thì có thể xứng đáng trở thành phu quân tốt?

_Nguyệt Tịch_Nguyệt Phong sau nghe xong lại nhìn mặt nhìn hẳn, đệ đệ của hẳn càng ngày càng nham hiểm

_à chuyện đó hả?_ra bộ như vờ lẽ, nhân nhặt giấu ít đồ xào bỏ vào chén Nguyệt Tịch, rồi quay sang Bạch Thiên Di vờ như giấu nghĩa_ừm tốt hơn hẳn trở thành phu quân tốt nha, không những thế còn thành người cha tốt nữa_nhìn thấy vẻ mặt ửng đỏ của Bạch Thiên Di, nàng không nên đùa nữa rồi dù sao hẳn cũng là nam nhân_nhưng huynh định chọn hẳn cho ai? Nha tỷ tỷ hình như cũng đến tuổi cập kê a còn bát muôi thì còn đợi sáu năm nữa.....

_Tuyệt nhi không nháo nữa_Nguyệt Phong lên tiếng, nếu cha tức giận chỉ sợ hẳn không đỡ nổi giúp nàng mất, liếc sang cha nhưng mặt ông vẫn ăn ngon yên giấc và còn không có chút tức giận khoé môi còn kéo lên nữa kia, hẳn mới thờ hắc ra

_haiz....ngược lại muôi đang lo cho các huynh nha~ nếu nhị huynh cùng tam huynh chỉ một năm nữa vậy thì đủ tuổi trưởng thành thì huynh đẩy đại ca_nắm một miếng thịt bỏ vào chén Nguyệt Phong_các huynh định chừng nào đưa tẩu tẩu về cho muôi đây?

_hahahaha....thôi các con định trêu muôi đến khi nào? Ăn đi khôn khéo làm chính mình xấu mặt_Nguyệt Dương Phù đợi đến những người còn lại không nói nữa ông mới bắt đầu góp vui_nếu lát nữa không khéo lại luyện luy về lỗi gì của ta mất, ngay cả Nguyệt Ngâm vô tội.

_cha con không có, tam ca muôi sẽ không trêu huynh_về mặt phụng phụ nú áo Ngâm ca làm nũng, trong các ca ca nàng lại thích người ca ca này nhất

_Tuyệt muôi ta biết muôi không làm thế_Nguyệt Ngâm cười xoa đầu nàng, hẳn thật sự yêu thích đứa bé này nha, ngay cả Thư Thư cùng Song Song hẳn lại không thấy cảm giác gì

_nè nè_hai huynh muôi thôi đi từ đâu sinh ra chuyện ta trêu thất muôi chứ, còn nữa Tuyệt nhi muôi thật bất công_Nguyệt Phong lại chán nản nhìn muôi muôi của mình bị tên tiểu tử kia cướp mất

_thôi thôi có khách ở đây các con như đứa trẻ thật mất mặt

_không ngồi nhà thật tuyệt thật âm áp_Bạch Thiên Di cười tư nhìn Tuyệt thất tiểu thư rất thích đùa nghịch, cũng rất trong sáng, khung cảnh này làm ta cảm thấy thật như trong người nhà

_hahahaha.....Bạch công tử quá khen rồi, hôm nay thật cao hứng mời công tử ở lại dùng bữa_Dương Phù lòng thầm vui, con bé càng lớn lại càng giống tính tình của mẹ nó, lại thấy gia đình được hạnh phúc như thế này xem như ông mừng nguyện

_À đúng rồi mời huynh ở lại dùng bữa đến chiều lại đi cùng huynh đệ ta đến hội_Nguyệt Ngâm chuyển mắt sang cười nói với Thiên Di

_Hội?_Nguyệt Hoa Tuyệt nhìn đại ca nàng, hội gì, nàng có thể đi?

_muôi có điều không biết đó là hội Giác Tru do đại ca cùng Thiên Di và Sở công tử tổ chức_Nguyệt Ngâm ôn tồn giảng giải_cách ba năm lại tổ chức một lần...ừm...hình như năm nay có Lãnh Lăng Vân

_ừm...nghe nói hẳn ta đàn rất giỏi, hôm nay huynh muốn biết tài nghệ của hẳn._Bạch Thiên Di tiếp lời

_oa...cho muôi theo với_nói đoạn lại liếc mắt nhìn cha nàng, thấy ông không ý kiến nàng tự tìm đường theo

_không được hội chỉ cho nam nhân không đến nữ nhân hay chẳng muôi đến xem đi

_Hội chỉ có nam tử đến dự, nữ nhi lại ít khi tới, đa phần là....._Thiên Di nói đoạn bỏ lỡ, “tới đó nữ nhân chỉ biết liếc mắt đưa tình thật phiền toái” hẳn thật sự không dám nói ra a~

_....._ánh mắt có chút trùm xuống nghĩ ngợi, thật sự đây là cơ hội tốt để nàng tìm bằng hữu a, vừa rồi còn như đầu bây giờ có “cửa chùa” có đứa điên không nhận, với lại một tháng đúng hơn một tháng mười ngày đi qua đi lại trong phủ cũng không có ra ngoài, nhân tiện cũng đi ra ngoài một chút chắc sẽ tốt hơn cái việc phải nhìn “mặt người” mà tránh né, rồi lại nhớ đến chuyện đó. Lát sau lại ngược lên nhìn về phía Phong ca_nếu các huynh cho muôi đi cùng thì tất muôi sẽ có cách không làm phiền đến các huynh, cũng lắm chỉ nhờ nhị ca cùng tam ca chiếu cố một chút a

_nhưng chuyện này....

_thôi thôi, nếu thất muôi các con đã muốn hãy cùng đi đi, đã lâu nó chỉ biết quanh quẩn trong phủ không khéo lại trở thành kẻ khờ mất thôi_nói đoạn Dương Phù lại quay sang nói với Thiên Di_giờ cũng đã trưa nếu Bạch công tử không khách sáo xin mời ở lại đàm luận với các đồ nhi, còn ta nên mau mau vào triều chỉ sợ hoàng đế nhỏ tuổi kia vờ trách

Ông cười đùa rồi đứng dậy khẽ cúi người, ngược lại Thiên Di cũng đứng lên hành lễ cúi chào ông, sau đó ông xoay gót trở về phòng chuẩn bị cho buổi triều hôm nay.

Chương 14: Bạch_Nguyệt_Sở

Sau bữa sáng, nàng vội quay gót rồi đi, có các huynh cũng chẳng cản được nàng, để mặt họ nói chuyện nàng nhanh trở lại phòng thay bộ trang phục cùng trang sức trên đầu, sau đó lại gọi Cửu Nha đem nước ấm tắm. Trang phục cổ trang qua rườm rà ngay cả một buổi sáng đẹp trời của nàng cũng phải toát mồ hôi khi “vắt” cả tầng vải cùng vàng bạc lên người mình, cái này chỉ sợ nàng không chết vì hại mà chết vì vàng bạc đi (bị đè chết í mà ^.^)

_tiểu thư, em nghe các nô tì trong phủ nói nàng muốn đi tham gia hội Giác Tru? _Cửu Nha vừa mặt trang phục cho nàng vừa tò mò hỏi nhỏ, thật kì quái tiểu thư nhà nàng có biết văn thơ đâu lại đòi đi, với lại nàng là nữ nhi mà, chẳng nhẽ tiểu thư lại động xuân rồi(Chàng Vạng: làm ơn tỳ ấy chỉ mới 10 tuổi lấy đâu ra xuân tâm)

_nha...em nhắc ta mới nhớ, ừm mau đi chuẩn bị trang phục nam nhi cho ta còn nữa á, phải là trang phục thư sinh nha (Chàng Vạng: ủa nam tử ở đó mới 10 tuổi cũng có trang phục thư sinh sao?/ NHT: biết đâu cứ sai, có thì lấy thôi thuận miệng ấy mà, còn này nha ta vô can*phủ phủ tay*)

_tiểu thư đang yên đang lành sao phải lấy nam trang?

_người nhiều chuyện mau đi đi!!! _phất phất tay nàng lười giải thích

Trong khi chờ nàng (Cửu Nha) đi chuẩn bị nam trang, nàng (Nguyệt Hoa Tuyết) rời phòng tự nhiên nàng muốn tới ngắm những giọt sương sớm trên cánh hoa ở khu vườn nhỏ kia trong sân viên phủ, nói sao nhỉ? Những giọt sương sớm đọng trên lá cùng cánh hoa là những bức ảnh đẹp nhất khiến nàng có thể nhớ về thế giới trước kia một chút, cũng có chút gì đó nhớ đến hân_tên đàn nào đó.

Tự nhiên nàng chính nàng lại cảm thấy nực cười, từ miệng gọi hân không được gặp lại nhưng cuối cùng thì sao? Lại là chính nàng nhớ tới hân. Đứng trong bãi cỏ xanh mát buổi sớm ban mai, hai bên bờ tường là những dãy tuyết dày cộm được nô ta trong phủ quét qua tấp lên đó, gió mùa thu khẽ lay, phất chốc lại rừng mình, mùa đã chuyển, cái nắng cuối cùng khi nàng qua tới thế giới này là ánh nắng bóng râm cả da thịt, nhưng bây giờ lại cảm giác ánh nắng chỉ còn hương vị ấm áp như một dư vị mùa hạ còn đọng lại ở nơi nào đó, phía xa xa những chiếc lá vàng theo mùa lại rụng xuống nền đất trên đó lại có vài ngọn cây hoa màu tím xanh rộm dùng dây leo bám vù lấy thân cây to chắc, tạo thành một lớp áo màu lục cho thân cây, lại bên kia là những đoá hoa màu vàng yếu ớt nở muộn, như một sự sống mãnh liệt nào đó để lại. Đúng thời gian cầu vũ trụ và con người hoàn toàn khác nhau, có hay chẳng là một cái vô hạn và một cái hữu hạn nào đó nó lại bao bọc vào nhau tạo thành sự sống, như hai cái mặt trời trên kia thay phiên nhau lần lượt chiếu rọi cho đại lục này, như cái mùa xuân bé nhỏ của nàng tồn tại một góc nhỏ, tồn tại một tâm hồn của nàng gửi ngấm vào nó, nàng không chắc cái kia có trong sáng hay không nhưng nó lại là một vùng nhỏ trong khu vườn nơi phủ này.

Từ khi xuyên qua nơi này nàng đã không có ý định tự lập sự nghiệp cho chính mình, chỉ là một cuộc sống cô tiểu thư an nhàn cùng ngắm hoa và trăng không lo ăn mặc, nhưng sao với suy nghĩ tìm bằng hữu nàng liền có cảm giác dự định ban đầu ngày một xa, nàng nên làm gì đây?

_thì ra nàng lại thích hoa sao?

Tuyết thật giật mình quay sang giọng nói, chủ nhân giọng nói đã khi nào đến gần nàng như vậy còn cả chỉ cách tới hai bước chân, nàng thật quá bất cẩn rồi chỉ mãi suy nghĩ quên sự có mặt của hân_Bạch Thiên Di

_Bạch công tử đây chỉ là thú vui

_thì ra nàng là thất tiểu thư của tể tướng Nguyệt Hoa Tuyết

_ý của công tử là..... _nàng cảm thấy mờ mịch về câu nói kia

_thật có duyên, như nàng đã nói “có duyên sẽ gặp” _Bạch Thiên Di tiến đến bên cạnh nàng, dù nàng vẫn là oa nhi lên mười nhưng trong lòng hân đã quyết định từ khi hôm đó...(Chàng Vạng: cái này có nên gọi tiếng sét ái tình không ta????? ^.^)_ không ngờ nàng lại gần đến như thế?

_ngươi đã biết? _theo lời hân hân vẫn nhận ra nản dù nàng có cải trang đến xấu xí hơn nữa _ngươi cần gì sao?

_ta thật không hiểu tại sao từ đầu nàng nên nói thật

_tại sao ta phải nói thật cho ngươi biết?

_.... _đúng hân không có quyền bắt nàng nói thật cũng như nàng không có nghĩa vụ đáp ứng thành thật trả lời hân _nàng muốn tìm hiểu gì về ba dòng họ sao?

_Ân nếu hân đã đề cập nàng cũng không nên im lặng, nàng cũng đã muốn hỏi hân khi lần gặp mặt, dù sao đó cũng chính cơ hội nàng tìm hiểu thêm về ba gia tộc Bạch_Nguyệt_Sở này, không chừng lại nắm chắc mấu chốt _ngươi nói muốn báo đáp ta là ân nhân người

_ân_dù ngờ vực nhưng vẫn gật đầu, hẳn thật sự muốn biết con nguwofi trước mặt hẳn kia có suy nghĩ gì_nàng muốn ta làm gì sao?

_nói cho ta biết quan hệ của ba gia tộc

_nàng đang nghi ngờ gì về mối quan hệ đó?

_ta không nghi ngờ chỉ muốn biết rõ thôi.

ùm ba gia tộc Bạch (ta) Nguyệt (nàng) cùng Sở liên kết với nhau từ thời rất xưa, đến nỗi chỉ có sách vở chứng minh được, với lại dùng tính vật để trao đổi. Ba gia tộc từ xưa đã qua lại với nhau về quyền kinh tế lẫn mối thân giao, tổ tiên cùng con cháu kế thừa dòng họ luôn luôn giữ mối giao hoà lẫn nhau, cùng chung tay xây dựng lực lượng ngày một hùng mạnh, với thể lực đó ngay cả đức vua cũng nỡ 9 phần. . .

_vậy vua không sợ lung lay chức vị mà giết người sao?

_đúng như thế ai cũng sợ chức vị của mình bị lung lay bị làm phân bay bao nhiêu mưu bao nhiêu kế dừng lại, tuy nhiên đối với ba giòng họ mạnh nhất đại lục này thì khác, cả ba tuy rất thân thiết với nhau nhưng về phương diện và chí hướng lại khác nhau nên ít ai cảm thấy có điều gì không an toàn với ngôi vị của mình

_giống như người nói vậy ba dòng họ lớn rất có thể bị tan rã sao, chí hướng khác nhau, chuyên tay khác nhau vậy làm cái gì giữ được mối quan hệ tới bây giờ?

_ùm tuy chí hướng khác nhau, không cùng cách suy nghĩ nhưng chẳng gia tộc nào ngu ngốc đến nỗi muốn tách riêng lẻ để tự đối đầu với binh địch cả, với lại ai mà ngu khi muốn rời khỏi vị thứ cao nhất trong đại lục này chứ.

_....._ba gia tộc, ba chí hướng khác nhau, ba cách nghĩ khác nhau, nhưng lại không thể chia rẽ cũng chẳng có dòng tộc nào muốn giành ngai vàng, với sự thống trị của chính mình bị vàng bạc làm loá mắt là chuyện đương nhiên nhưng họ không thể, ngoài ra còn rất thân thiết với nhau a, không một chút hiềm khí nào sao? Có đáng ngờ quá không đây? Nhưng chuyện thật như đùa, không chi thông qua lời nói Thiên Di nàng tin, vì một tháng qua nàng cũng đã ngồi dưới gốc cây nghe lén cha nàng cùng các huynh nghị luận, với sự tiếp thu “điệp viên” của Cửu Nha nàng thật sự tin rằng cả ba gia tộc này cũng không có chút rạn nứt

_Hoa Tuyết nàng đang nghĩ gì? Hoa Tuyết.._chạm nhẹ vai nàng cứ nhìn bộ dạng trầm ngâm không nói chuyện của nàng khiến hẳn cảm thấy yên lòng hơn ít nhất nàng nháo khắp cả kinh thành làm trò chơi, nhưng khi nàng nghĩ hẳn lại sợ cảm giác cô đơn nào đó bao bọc xung quanh nàng. Quý như lúc này, nàng trầm ngâm suy nghĩ cái gì đó ngay cả hẳn đến gần dù đã tạo ra tiếng động mạnh cũng không biết

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi: Ngạo Thế Nguyệt Hoa Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Giả Trai Đi Chơi Hội

_Hoa Tuyết nàng đang nghĩ gì? Hoa Tuyết.._chạm nhẹ vai nàng cứ nhìn bộ dạng trầm ngâm không nói chuyện của nàng khiến hẳn cảm thấy yên lòng hơn ít nhất nàng nháo khắp cả kinh thành làm trò chơi, nhưng khi nàng nghĩ hẳn lại sợ cảm giác cô đơn nào đó bao bọc xung quanh nàng. Quý như lúc này, nàng trầm ngâm suy nghĩ cái gì đó ngay cả hẳn đến gần dù đã tạo ra tiếng động mạnh cũng không biết, nếu một ngày nào đó người đi tới không phải hẳn mà là người có ý xấu vậy làm sao?

_à....hà?...à..._ta không sao. Ta hiểu rồi_nàng lại suy nghĩ qua nhiều rồi như người thất thần thể này không biết chừng nàng sẽ chết sớm mất, ngược mắt nhìn hẳn_Bạch Thiên Di người có nhả hững cùng ta đi dạo một vòng trong hoa viên phủ?

_Ân, ta thật có hững a_nở nụ cười tươi như hoa xoay người nhìn về phía xa_xa_vậy nàng dẫn đường đi

_ùm. . .

Nàng bước tới gần hẳn, nói dẫn đường nhưng hẳn vẫn đi sóng vai nàng, nhìn ngắm khắp nơi trong khu vườn, sau đó lại ngâm vài bài thơ tả loài hoa. Nàng phải công nhận hẳn thực tài, tất cả các loại hoa trong vườn dường như hẳn đều biết tuy chỉ có mấy loại thảo dược quý hẳn lại không cách nào đọc tên được.

Thơ của hẳn có chút hiện ngang của người anh hùng, có chút phóng khoáng cũng có chút hùng hực như lửa, hẳn có thể nói sau này còn đúng là vị tướng tài ba a, ngoài ra còn văn võ song toàn. Không những thế sau này lớn lên hẳn còn là soái ca nha, nhìn xem nhìn xem mới 14 tuổi lại có vẻ ngoài chết người kia; làn da hơi ngăm đen, mày kiếm, mắt đen sáng như sa, mũi cao thẳng, một màu tóc đỏ....; xem xem vẻ đẹp này có chút chết người đi, một vị tướng oai hùng với cái vẻ cao ngạo kia nhìn xem có hay không nữ nhân “chết” như sao?

_Hoa Tuyết mặt ta dính gì sao?_cảm nhận được ánh mắt của nàng nhìn hẳn, lúc đang ngắm nghía chậu hoa đặt xuống vô ý sờ tay lên mặt mình_tại sao nàng lại nhìn ta như thế?

_ ừm không có, bây giờ thì có rồi_ Tuyết nhẹ cười lắc đầu cũng tại nàng hại hấn, có biết tay hấn dính đầy bùn đất như thế_ tay người dính đầy đất lại sò lên trên mặt chỉ sợ thành mặt mèo rồi..hihihi

..... hấn cứ đứng đó ngơ ngác nhìn nàng cười còn để cả khuôn mặt không lau

đùa thôi, đừng đứng thần người ra đó, dùng khăn tay lau đi nàng đưa khăn tay cho hấn rồi quay sang nhìn chậu hoa, nó có màu trắng rất đẹp_

“Trình trình bạch bạch-Bách nguyệt toả hương

Cửu thập như vũ-Nhất thập như say”

(chàng vạng:muội không hiểu đâu, đừng bảo muội dịch ý tứ trong đó. Mà đúng có ý gì không nhỉ?)

_ta không ngờ nàng biết làm thơ

_ân chỉ là tùy tiện thôi, dù sao ta cũng thích màu tím hay đen hơn nhưng loài hoa này có hương nhẹ khác lạ nên có chút hứng thú.

_ân, dù gì đó cũng là một bài thơ hay, loại hoa này có lá thật mỏng manh nhưng lại xếp chồng nhiều tầng đúng là như vũ, mùi hương đúng là như say

_người không phải cùng nói chuyện các ca ca ta sao? Sao lại xuất hiện ở đây, à vói lại còn nguyện ý đi dạo cùng ta?

_lúc này vì các huynh muội nói phải giải thích với lục tiểu thư cùng bát tiểu thư nên ta nhầm chân đi dạo quanh nơi này tìm thú vui không ngờ gặp nàng

_giải thích?

_Ân, ta nghe loán thoáng hình hai tiểu thư cũng muốn đi theo

.... thì ra lại thấy người đi trước người kia theo sau (ngữ điệu như lời châm chọc “bất choroc”)

_lúc này nàng nói nàng sẽ có biện pháp tham gia hội có hay không cho ta biết một ít?

_cải trang nam tử cùng tham gia hội thơ

_nàng sao? Như thế sợ không tốt

_có gì không tốt, cho ta biết mỗi năm quy định của hội thơ như thế nào thôi, đó cũng chính ta hướng người đa tạ

_Ân không cần, thể lệ tham gia rất đơn giản, chỉ cần thả một chiếc bình sứ nhỏ theo dòng nước xoáy khi bình sứ dừng nơi nào nơi đó sẽ để cho người tham gia viết một bài tùy theo cảm hứng, tuy nhiên nếu trong vòng thời gian nhất định không thể làm một bài thơ thì sẽ bị phạt một kín rượu

_Ân vậy không chắc chiếc bình chỉ dừng lại chỗ ta, nếu tính theo hì chiếc bình đó nhiều nhất chỉ một lần dừng nói ta tại(ngồi), vì vậy không cần khuyên ta nha. Người cũng nên quay về đi ta còn một số chuyện phải làm ta đi trước a

_Ân gặp lại....

Hấn chưa nói hết nàng đã khuất bóng, bất giác hấn nhận ra chiếc khăn của nàng lúc này chưa trả lại, khi nhận ra mới biết hấn khăn mỏng đã bị hấn làm bẩn đến thế thảm được thôi để đến khi hấn về giặt sạch rồi lại trả nàng.....

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi: Ngạo Thế Nguyệt Hoa Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Trưa mặt trời rơi trên đỉnh đầu, nàng không muốn ra khỏi phòng, trong phòng lại tránh được ánh nắng, ngay cả cơm nàng cũng chẳng buồn ăn. Ngồi trên giường nhìn bộ trang phục mà Cửu Nha đem tới nó khá rộng buột nàng phải thay đổi, thế là may may giả giả, ngồi cả canh giờ cuối cùng mới hoàn thành, vệt mồ hôi trên trán thờ dài. Cửu Nha đầu mắt rồi lại vút nàng ở đây, với cái bộ trang phục cổ trang này, haiz nếu thế giới hiện tại có hay không nàng trở thành cosplay.....

daaaaaaaa.....chán lắm vươn vai vút bộ trang phục kia ra một bên, nằm sấp trên giường như con mèo lười, nhanh chóng rồi chìm vào giấc ngủ

.....phân cách.....

tiểu thư...tiểu thư... đại thiếu gia cùng tam thiếu gia đến....tiểu thư...tiểu thư giọng Cửu Nha rất ni non, trời ạ cả ngày trời tiểu thư khi nào cái tính xấu

ngủ nướng

_.... ..

_tiểu thư người không mau dậy nô tì sẽ và ạ, tiểu.....

_được rồi đề ta _Nguyệt Phong đưa tay cản lại đã gọi ngày trời muốn gọi đến khi nào

Tay vừa định mở cửa, cánh cửa bật ra, mỹ nam tóc hồng búi ngon, áo trắng da trắng mịn bước ra

_ngươi.....T...Tuyệt nhỉ? _hắn thật giật mình sao lại trong phòng tiểu muội lại có nam tử nhưng nhìn kĩ rất giống thất muội hắn đến chín phần nhưng Tuyệt có cái bóp bên trái khuôn mặt.....

_.... .._Cửu Nha đứng một bên than thầm, tiểu thư nàng muốn là làm không suy nghĩ gì hết xem xem, đại thiếu gia cùng nhị thiếu gia thế nào

Trước mặt nàng là hai nam tử điển trai đứng như trời trồng nhìn nàng mồm có thể mở lớn một chút, nè nếu hình tượng này bị các nữ tử khác nhìn thấy có hay không sẽ ngất đi.

_đại ca, tam ca cso cần phản ứng thái quá như thế không? Nhìn xem mất hết hình tượng.

_à.....ừm.....muội nha lúc nào lại thay đổi, thay đổi quá nhanh đi _Nguyệt Phong ổn định lại tinh thần lựa đề tài nói

_Tuyệt nhi cái bóp....._Nguyệt Ngâm tới nâng mặt nàng ngắm nghía, không phải thật sao tại sao lại...không còn dấu vết

_ừm.....đề sau đi vừa đi vừa nói cả buổi trời ắc các huynh chờ lâu đi thôi, không lại muộn giờ của huynh, chẳng phải hôm nay huynh là người tới sao?
_lắc đầu tới kéo tay Phong ca đi, ngơ ngác nhìn Cửu Nha có í cảm ơn, nhờ nàng mà kéo được một ít thời gian để nàng(Hoa Tuyết) chuẩn bị.

.....phân cách.....

_nha thứ kia là gì? _hứng thú nhìn trái nhỏ được bày trên sạp gỗ, đường phố thật náo nhiệt nha, nhưng thứ lạ mắt lại làm nàng thích hơn

_Này, này Tuyệt nhi muội dừng lại đi đại ca của muội chóng mặt chết rồi _Phong vừa kéo tay áo nàng, mong nàng dừng ngay loại hưởng thụ kia lại, cả con phố từ nãy đến giờ như bị nàng nháo tung lên rồi.

Đi trên đường lát gạch, lần đầu tiên nàng nhìn thấy phong cảnh của phố xá cô trang, còn đẹp hơn cả trên truyền hình, ấn tượng đầu là sầm uất; kẻ mua người bán thật sầm uất; thứ hai lại kì quái; con người ở đây sử dụng loài thú kì quái để duy chuyển, các loại thịt trông rất lạ mắt, loại trang sức ngay cả loài thú cũng như thịt mỡ cũng được bán ở đây; cuối cùng lại là kì thú; mọi món ăn trái cây, ngay cả món chế biến không trùng một chút nào trong phủ cũng như tiền kiếp nàng biết, từ đó nàng rút ra được kiến thức cùng loại thẩm mỹ ở đây hoàn toàn không giống một chút nào với trái đất.

_ca cái kia là gì? _kéo kéo tay áo Ngâm ca chỉ vào nó, lúc này là nàng đùa nghịch nhưng bây giờ là thật nàng có thể ăn nó sao?

_Ấn..._nhìn đưa muội muội Tịch lại thở dài, dù quái, dù nháo, dù cường đại như thế nào muội vẫn là một oa nhi chưa hiểu chuyện đời _nào huynh giúp muội?

_cái kia _nàng chỉ tay về phía sạp chứa đầy trái nhỏ kia

_cái này là tứ tiểu, khi ra có màu vàng, khi chín lại màu lục, bên trong lại có tứ sắc hạt, khi bỏ vào miệng lại giòn tan, loại quả khá nhỏ như hạt tiêu

_Tuyệt nhi muốn sao? _Phong không nói nữa hắn thật quan tâm đến thú vui của muội muội hắn

_ca mua cho muội _Ngâm cười lại xoa đầu nàng, tiểu muội của hắn thay đổi đúng thay đổi rất nhanh, trong lòng hắn cảm thấy lo lắng, nhưng khi nàng cười nói chuyện vui vẻ như thế.....từ ngày đó đại ca cũng cười nhiều hơn ngay cả nhị ca ít nói của hắn cũng đã vui vẻ lại có khi còn nói như không biết mệt,hắn.....thấy vui

_Ấn ca ca.....

Sau khi được “quà” Tuyệt chịu yên ổn theo chân các huynh nàng tới lễ hội, nàng không hay biết từ khi ra khỏi phủ tới giờ một ánh mắt luôn chăm chú nhìn nàng, có ngạc nhiên, có kinh hi.....Lễ hội được tổ chức trên một ngọn đồi nhỏ sau thành, đường đi lại được lát đá lớn, bước lên từng bậc than cấp, nơi không nghĩ chỉ có sự yên ắng lại náo nhiệt đến như vậy đa phần là các thư sinh tùm năm tùm ba nói chuyện, người biết đàn lại chơi đàn người hay vẽ lại tìm phong cảnh nào đó non sông hữu tình cùng thi, nơi này lại có đá có thác có hoa có cỏ, mọi thứ như một bức tranh phong cảnh vẽ tỉ mỉ. Đẹp đến không thể hình dung, gió hiu hiu thổi lướt qua tóc, giặt mình nàng như có cảm giác ai đó đang nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi: Ngạo Thế Nguyệt Hoa Tuyết* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chương 17

Đưa mắt khắp nơi, bất gặp Bạch Thiên Di ánh mắt đó sao? Ánh mắt của nàng chạm vào hắn, hắn có hơi cục mịch rồi quay sang nơi khác, trên mặt lại thấy rõ có một tầng mây đỏ rất nhạt trên gò má hắn. Nhìn bộ dạng hắn như nàng dâu nhỏ bị tướng công bỏ rơi, nàng thề nàng chưa làm hay nói gì khiến hắn có điều bộ đó nha, nhưng có điều nàng lại thấy không giống, cái nhìn của Thiên Di không đúng lắm.

Tuyệt nhi, cùng Ngâm, Tịch đi tiếp đi Nguyệt Phong chạm nhẹ vào vai nàng_ có việc cứ hỏi bọn hắn. Ta cùng Bạch công tử có chuyện đi trước

_Ân ca, yên tâm ta không nào?

Nguyệt Phong xoa đầu nàng rồi sùng Thiên Di rồi đi. Nguyệt Tịch cùng Nguyệt Ngâm đưa nàng tới chào hỏi các bằng hữu của họ, và giới thiệu nàng là tiểu đệ mới kết thân. Nàng cũng chẳng có ý kiến, hiện tại nàng không muốn rước phiền phức vào mình.

Nàng để các huynh nói chuyện, một mình lại đi quanh một vòng, ở đây cũng có các cô nương đều đã đến tuổi cập kê, chỉ đến để “đưa tình”_ dù sao nơi hội thơ này cũng là ong bướm đưa duyên. Thác nước chảy trắng xóa bọt, bên cạnh là những chiếc bàn gỗ nhỏ còn thơm phứt đặt gần đó, trên bàn lại là giấy trắng, cọ, cùng nghiên mực, thỏi mực nhỏ đen bóng còn phản ra mùi hương rất thơm(loại mực tốt).

Hội thi này thật tâm trung rất nhiều thiên tài trong đất nước, bên kia nàng lại nghe loáng thoáng có người nói chuyện:

thật hôm nay lại là vị công tử nào được nhất thi(thơ) đây? nam tử ăn mặc thư sinh trang phục lục lại mở miệng nói

ta thiết nghĩ là Sở công tử, mùa trước hắn chẳng phải lại đứng đầu bảng sao, người xem đại lục này có ai tài hơn hắn nam tử khác đứng bên cạnh chen vào_ hôm nay dường như có Lăng Lăng Vân tham gia.

người nói đúng, Lăng công tử cũng chính là người tài không xem người đó sẽ giành giải? nam tử thứ ba chen vào(Chạng Vạng: trời ơi, mấy ông này là tám chợ được nhỉ? - -///)

_Ừm Lăng Vân tuy tài có tài nhưng tính tình lại ít nói, còn cả đời luôn ôm cây đàn bên cạnh công danh cũng không có, với lại họ cũng là bạn thân việc tranh giành giải thưởng không khả năng xảy ra nha~

_Ân.xem ra hôm nay thật có chuyện phải xem, ta tham gia chỉ góp chút tài.

Thật là, nàng không muốn nghe trộm nha, tại bản tính sát thủ không biết khi nào lại tu luyện luôn cả các giác quan của mình, cũng đúng như thế nàng mới biết sự phản bội của Yến Tử(muốn biết rõ xem chương 1).

Nghe qua lời thật sự nàng thấy hứng thú với con người gọi là Lăng Lăng Vân kia, thật sự hắn là người như thế nàng thật muốn kết giao thâm tình a, không biết chừng sau này hắn lại giúp nàng yên ổn làm tiểu thư nha, với lại tên họ Sở kia sao nàng cứ liên tưởng loại nhân vật Sở Khanh trong “Kim Vân Kiều truyện” nhỉ, thật sự muốn biết bộ dạng hắn ra sao nha.

Tìm một góc khuất an an tĩnh tĩnh nghe chuyện đời, nhìn khắp nơi nhưng hình như các huynh nàng là người nổi tiếng nha~, xem xem các cô nương lại gặp bóng dáng nhị ca cùng tam ca lại quần lấy họ không buồn, nàng không muốn nghe loại xu nịnh kia nên đành cố bịch chặt tai mình đưa mắt nhìn về hướng khác, loại ánh mắt kia dường như không dám mà cần một tầng lên.

_tiểu đệ đệ, đệ sao lại ngồi một mình

tỷ là? nhìn cô nương trước mặt hình có cái gì đó kì kì

đệ có muốn ăn chút bánh? cô nương kia nhẹ đưa giỏ bánh lại Tuyệt

tỷ nói thật không cần ngại nàng đẩy giỏ bánh ra lắc đầu, kiểu này là muốn nàng bắt cầu cho nàng ta đây

ừm.ta...thật sự cô nương kia có chút đỏ mặt_ ta muốn hỏi đệ có mối quan hệ với Nguyệt Ngâm ca

.... đưa mắt nhìn cô nương trước mặt chừng 17 tuổi, nhan sắc ngũ quan rất đẹp rất ôn hoà nhưng sâu trong đáy mắt nàng cảm thấy có loại gì đó rất độc, nàng đón trứng, chỉ bởi nàng đi cùng với các huynh ấy_ muốn đưa bánh cho huynh ấy sao? Được thôi, cứ cho một ký hiệu gửi đến ai ta sẽ đưa tận tay

thật.đa tạ nàng không dám nói thêm có thể tiểu đệ này là mỹ nam dường chỉ 9 10 tuổi nhưng lại rất đường nét như thế thật không biết lớn lên ra sao, nhưng nàng lại sợ ánh mắt lạnh hơn băng của đệ đệ này hơn, lấy dũng cảm lắm nàng mới dám lại gần nhờ giúp đỡ

còn chuyện gì sao? Tuyệt nheo mắt nhìn cô nương trước mặt, còn không đi tránh chỗ cho nàng ngủ nha

à không.đa tạ nàng nhanh đặt giỏ bánh xuống và rồi đi, nàng dám nằng nà một hồi nữa nàng. không hiểu có cảm giác như đông cứng

Cô nương kia đi rồi, nhìn lướt qua giò bánh thờ dài, con gái thời cổ đại thật mệt, sau đó lại nhắm tịt mắt.ngủ.

Đến lễ hội bắt đầu thế nào nàng cũng không biết đại loại nàng lại nghe được âm thanh người mở đầu mới dụi mắt neho neho lười nhìn xung quanh, mặt trời đã đỏ rực lặn dần xuống núi, nhìn xung quanh người đã yên vị trên bàn riêng của mình, các huynh nàng lại gờ tay ra hiệu nơi họ ngồi, giọng nói của người trên cao kia tiếp tục vọng:

_nhân hôm nay sinh khí, địa lợi ôn hoà, trời đất ủng hộ(chạng vạng: sao giống tiệc cưới vậy? *-*), hiểu tò mò hội thi.bla bla.....

_...._chán nản, tay chống cằm một tay che miệng ngáp dài có đùa hay không nhanh lên chứ?...ngủ

Gần nửa canh giờ, tiếng chuông báo hiệu bắt đầu hội mới cất lên, tiếng đàn du dương trầm ngâm vang lên che lấp bầu không khí căng thẳng, hủ rượu theo dòng chảy của nước bắt đầu bông bênh trôi. ...

Khoan chuyện gì đây? Không phải là tục lệ thông thường như Bạch Thiên Di nói sao? Bây giờ lại đổi thể lệ mới a?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi: Ngạo Thế Nguyệt Hoa Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Chương 18

Dùng sức xoay nước đưa hủ rượu đi lần lượt theo quen bờ, đến khi tiếng đàn chấm dứt hủ rượu trôi tới nơi nào người kia được hủ rượu chỉ tới sẽ bắt đầu tùy hứng làm một bài thơ, nhưng nếu chưa kịp làm thì có thể uống rượu thay cho thơ, tiếp theo cứ lần lượt đó mà thể lệ cuộc thi.

Rồi rồi, đây là những lời của một thư sinh tốt bụng ngồi bên cạnh nói nhỏ với Nguyệt Hoa Tuyệt, sao thì sao cái hủ rượu chết bầm kia đừng ham muốn tới chỗ nàng là được. Hội thơ rất tập nập, lại không ít thư sinh cùng các tú tài chuẩn bị thi năm nay cũng đến.

Có tính như thế nào cũng không tính tới lượt nàng, từ lúc xuyên qua nàng cũng đã nghe qua vài tiếng âm tấu của đại lục này, thường lệ cũng đã tới thời lượng của một bản nhạc hoa thời xưa, thời gian kia thật sự khi dứt lại không tới lượt nàng tới làm thơ. Nhưng đời có như là mơ sao? Ai biết cái miệng quạ của nàng lại mang tới xui xẻo ngay sau đó chứ?... ..

Tiếng đàn vừa dứt, cái hủ rượu trôi theo vòng nước xoay lại nhảy tới trước mặt nàng, tay chống cằm, mắt liếc tới hủ rượu, được được rồi nàng công nhận cái số của nàng không được xui xẻo cho lắm(mà là quá xui xẻo)

_vị công tử này, có hay không thể làm một bài thơ? _một giọng nói trên đài vang lên, giọng nói khá dịu, khá ấm nhưng không ai ngờ người trên đài khi tận mắt thấy chỉ mới là nam tử 13 14 tuổi, với thân màu trắng mái tóc đen xoã tung về phía sau

_...._híp mắt nhìn người kia, này này, có hay không cái đại lục này thiên thời địa lợi tốt cho nuôi dưỡng ‘tâm nhìn’ của thể hệ nhi.

Mà bây giờ có hay không ai giúp nàng, thơ gì chứ? Biết không trong lớp thơ văn, nàng nghe câu này ra tai kia, rồi nàng thi đổ vào trường y học cách nói cách cư xử, ngay cả tính cách của nàng làm sao đối đầu với thể giới truyền thông ra sao nàng cũng không biết nữa khi việc học của nàng như chơi thể kia.

(Chạng Vạng: bó tay, hay nếu như không biết cách học rồi đổ tiền sĩ thi tỷ là người ngoài hành tinh/ Hoa Tuyệt: ờ thì bây giờ có khác gì người ngoài hành tinh đâu. □/ Chạng Vạng:..... +’+).

Liếc mắt qua các huynh nàng, hình như Ngâm-Tịch đang có ý giúp đỡ nha~

_thật sự thất lễ, tại hạ thật sự không nghĩ ra thơ, có hay không nhờ một người huynh đệ của tại hạ giúp đỡ _nói đoạn lại đưa ánh mắt sáng ngời về phía con người chịu nạn nào đó

_công tử _một người độ tuổi trung niên đứng bên người trên đài trang phục trắng

Đội có dấu hiệu chấp nhận của hắn(nếu Nguyệt Hoa Tuyệt đoán không nhầm thì người thứ ba tổ chức hội thi này là Sở Dương Thiếu của gia tộc Sở gia), người kia đứng lên nói: đề xuất này được chấp nhận nhưng vị công tử này phải uống phạt 2 ly rượu, người công tử này?

_Ấn, vậy mong Ngâm huynh có thể giúp người đệ đệ này __nhìn sang Nguyệt Ngâm cười nhẹ, là người đọc sách nàng chắc các huynh nàng sẽ làm được, ánh mắt mọi người lại đổ dồn về phía bàn của nhị ca cùng tam ca của nàng, nhận được cái cười đồng ý kia nàng mới thờ phào_vậy nhờ các huynh giúp, còn rượu cứ để ta _nói đoạn đưa tay vào nước lạnh dùng ly nhỏ lấy ít rượu rồi uống đều đặn hai ly, còn Nguyệt Ngâm bên kia lại dùng bút lông loay hoay nghĩ viết một bài văn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi: Ngạo Thế Nguyệt Hoa Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Kế Hoạch Sao?

Nhìn Nguyệt Hoa Tuyết đã uống xong hai ly rượu phạt, bên kia bài thơ cũng đã đưa lên Sở Dương Thiệu cũng ngoài xuống yên ổn cho hội thi tiếp tục. Bên cạnh Nguyệt Phong nhìn tiểu muội nhà mình đang uống rượu, đây là chuyện gì Sở Dương Thiệu lại muốn nổi hứng trêu chọc, nhất định lại đánh chủ ý lên người Tuyết nhi, nhưng con bé có bao giờ ra khỏi nhà lấy đâu ra chuyện có thù oán, thân phận thật sao?

Thật sự nam trang đã dùng được nhận rất kĩ không thể sơ hở vậy vì cái gì Dương Thiệu lại muốn trêu chọc? Còn tên Lăng công tử kia, con bé có đất tội với hắn sao lại dùng tiếng đàn cho thủy bình?(hũ rượu) kia dùng lại ngay chỗ tiểu muội hắn(Nguyệt Phong)?Bên này Bạch Thiên Di lại đứng ngồi không yên, nàng là nữ nhi, là nữ nhi a. Nàng biết uống rượu hay không, uống hai

ly.....này nhưng tại sao Lăng công tử trước giờ không nói chuyện với ai, lại có chuyện gì với Hoa Tuyết? này này tên đó bữa nay đầu bị vào nước hả sao lại cố ý thế kia?

.....phân cách đáng yêu ^.^ (tui lấy cấp nữa á)
.....

Người trên đài lo âu là thế, lúc này Tuyết cũng đã uống xong rượu, ngồi về chỗ mình, đùa a~ nàng không ăn trưa bây giờ thì uống rượu, tốt tốt rồi nếu như hai ly nàng chịu nổi không biết tiếp theo xui xẻo sẽ thế nào đây.....ai..._hít một hơi đầy rồi lại thở ra, hình như trong không khí có mùi lá bạc hà, rất quen,.....Khải? là người đó sao?Ánh mắt bắt đầu đảo liên tục nhìn khắp nơi, chợt khựng người lại, gì chứ?

Nàng đúng là ngọc tử, Khải có ở thế giới này hay sao? Mà mùi bạc hà thì thế nào mà ai không có cơ chứ, nghĩ tới lại thật nực cười, nhưng này có hay không bảo hắn đừng tìm nàng, không gặp lại nàng bây giờ lại chính nàng chạy đi tìm hắn???

_ vị công tử này mời làm thơ _ một giọng nói bên cạnh vang lên

Tuyết giật mình quay sang, một thư sinh nho nhã, đang chấp tay mời cùng với ly rượu, tiếng đàn đã dứt và hũ rượu lại chỉ về phía nàng, bây giờ có đũa ngọc cũng biết cái kia là đang trêu nàng. Mím cười tiếp nhận ly rượu trên tay rồi, đưa tay cúi đầu về phía bàn Ngâm- Tịch các huynh nàng. Hai người bên kia hiểu ý chăm bót lông vào nghiêng mực ghi ra tờ giấy. Còn nàng an an ổn ổn ngồi xuống, trước đó lại liếc nhìn “vị công tử” trang phục xanh nước đang ngồi trên tầng đá cạnh bên cây đàn.

Trời về đêm, trăng lên cao, gió lạnh, khẽ lay, gió mùa thu mang một chút gì đó về hanh khô của mùa hè, lại đem một chút gì đó từ mùa đông giá rét, trong cái đình nhỏ kia vì hội thơ tiếp tục diễn ra, nhưng đảm bảo sức khỏe cho mọi người địa điểm thi lại dời vào đình; trong đình thiết kế rất chất chắt, giống như loại đình nghỉ mát ở mọi nơi thời cổ đại, chỉ khác không gian khá rộng cùng với giữa đình được thiết kế cho một hồ sâu một dòng nước xoáy đỏ vào. Trên các hướng của đình đã được người ta treo lên cùng những mảnh lụa trắng, chỉ để tránh chút gió, trong gió lại phát phơ lnh lnh dưới ánh trăng rất đẹp,với cảnh vật ban đêm nơi này thật sự như tiên cảnh, một tiên cảnh hiền dịu. Tuyết ngồi nơi góc khuất, nhưng vẫn không thể tránh được chịu phạt những ly rượu, khi tiếng đàn kia dứt thì nàng lại phải uống rượu, nghĩ cuộc đời nàng thật “sung sướng” nha, uống rượu hai ly sau đó lại nghe bản nhạc tới uống rượu và ngâm thơ, nè nè có ai “vui vẻ” hơn àng hay không?.

Nhưng nhìn bầu trời, trăng lên cao, trời một cũng đã về đêm, “trò chơi” này có nhẽ nên kết thúc sao? Tiếng đàn tiếp tục ngâm, đưa mắt nhìn sang các huynh nàng, nhị ca dù giữ được dần về lạnh nhạt nhưng cũng đã cùng tam ca trên trán lấm tấm mồ hôi, thật sự Tuyết áy náy trong lòng, họ dù không phải huyết đệ ruột thịt của nàng, nhưng nàng cũng đã ở trong thân xác này, với thân phận mới với gia đình của nàng nói bao ngày qua không có cảm xúc gì với họ là chuyện gât người, thật sự những ân cần của họ đã giúp nàng cảm thấy được tình của anh em ruột thịt trong một nhà, tuy có những lúc.....họ vẫn là ca ca nàng bây giờ nếu không chấm dứt chuyện này họ đến lúc họ sẽ mất mặt mất, trò đùa này “đai” quá rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi: Ngạo Thế Nguyệt Hoa Tuyết* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 20: Ta Làm Thơ, Người Cố Mà Sáng Tác Nhạc Đi!!!!!!

Gió thổi nhẹ, nàng thật sự không biết làm thơ, thơ của nàng là thể loại tự do, không theo khuôn khổ, có đọc thì họ chính kiến cũng không hiểu, còn nói về khuôn khổ nàng lại thật sự thấy nhàm chán, với lối thơ theo khuôn khổ thật sự những từ ngữ cảm thấy thật gò bó với từng dòng từng từ, nói về bộc tả hết ý của bài thơ, nàng thật không tài ba như các vị “tiên bối” ngày xưa, có thể làm bài thơ để lại muôn đời như thế.

Gió lay, tiếng đàn chấm dứt, nàng nhận lấy ly rượu trong tay người hầu uống hết, mắt mọi người cũng đã chuyển hướng về phía nhị ca cùng tam ca nàng, còn hai người kia vẫn giữ nguyên nét mặt từ tốn ghi lên giấy, nhưng một tiếng vang lên

_ công tử, người chỉ mới

Ánh mắt mọi người lại quay sang nhìn tên bộc người hầu, lại hiểu ý theo ánh mắt nhìn về phía Nguyệt Hoa Tuyết

_tiểu huynh đệ này có nhẽ không còn chịu được nữa rồi, thôi thôi xin mọi người miễn cho_Sở Dương Thiếu trên chiếc ghế gỗ giữa đình nói vọng lại

_Ân thôi thì bỏ qua thôi_một người khác nói thêm vào trong giọng có chút gì đó thương tiếc

_Như thế sao được....._một người khác nói vào nhưng ngay lập tức bị ánh mắt của nhiều người bắn lại, hắn còn quá nhỏ để uống thêm rượu a~ rượu đã không tốt cho sức khoẻ vậy tại sao không chữa cho hắn một con đường sống?_vậy thôi vậy....

_đúng thế, không nên thất lễ như thế_giọng nói trong trẻo lạnh lạnh như cái chuông gió vang lên, Tuyết bước tới bàn hai huying nàng, gạt nhẹ đầu trong ánh mắt ngạc nhiên của họ, rồi quay sang nhìn về hướng mọi người_tạ sẽ làm thơ, nếu tới đây chỉ để uống rượu rồi nghe đàn phải thật mất hứng đúng không? Với lại trong hội chỉ có mình ta bị phạt uống rượu rồi các huynh ta phải làm thơ có hay không thật buồn tẻ?

Đúng vậy lời nói này tuy nhẹ nhàng nhưng hàm xúc không nhất thiết phải có, trước giờ hội thơ không theo trật tự rải đều cho mọi người tự ngâm tự sướng thơ mà mình nghĩ, tự đối đáp, nhưng hôm nay chỉ có một người trúng thủy bình nhiều nhất, và chỉ có một người bị phạt uống rượu, dù kẻ ngốc cũng biết đây là các vị thiếu gia trên kia đánh chủ ý vào người này, nhưng tại sao lại đánh chủ ý, đây như một trò đùa chọc có thể không ai biết

_vậy muốn làm thơ tại sao vị công tử này lại chịu phạt rượu, chính hắn cũng uống đầy thôi_một giọng nữ vang lên.

Ánh mắt khó chịu của mọi người liên quay sang nàng, ở nơi này họ không ưa nhìn nhất là các nữ tử tới nơi này, họ thật thấy khó chịu khi có một nữ tử lại ở đây xen vào chuyện của họ

(CHạng Vạng: các huynh ấy mà biết tỷ tỷ Nguyệt Hoa Tuyết là nữ chắc cái tự trọng cao hơn trời của họ kia chắc chẳng sẽ đập nát đến thê lương như thế nào ^.^)

_..... Tuyết quay sang nhìn cười nhẹ với vị tiểu thư kia, nàng có thể gọi là ưa nhìn, có thể hay không chỉ nhắc đến một câu lại bị nhiều ánh mắt lẫn phái nam lẫn nữ nhìn như thế? Với lại dù sao người ta cũng tới nơi này xem các người thể hiện, không biết chừng sau này lại có thể giúp các người “nổi tiếng” có cần như thế không?_vị cô nương này nói đúng, nếu tại hạ đã làm thơ thì không nên uống nhưng uống rượu thì không làm vậy tạ uống y rượu này chỉ mong thay thế người trên kia, Lăng công tử-nói đoạn lại chỉ tay lên trên bệ đá, trước giờ con người kia vẫn không di chuyển, ngay cả khi mọi người đã vào trong đình.

Theo tay nàng chỉ, vị công tử, lạnh nhạt kia không ngờ lại là Lăng Lạc Trần nổi tiếng thơ hay cầm gươm, nhưng chỉ mới là tiểu tử chưa đến tuổi cập kê hắn ta vẫn ôm đàn đó lạnh nhạt ngồi đó tay khẽ xoa nhẹ phím đàn, nghe lời nói của nàng hắn lại ngẩng lên nhìn nàng: “cho hỏi tại sao lại uống giúp ta?”

_....._oa mắt hắn đẹp quá con ngư màu bạc, đẹp quá đi, nè nè tóc bạc mắt hổ phách này tên này.....thật soái nha....nhưng có điều sao thấy yếu đuối dữ vậy?_những người đến đây có ai mà không thì, tại sao người lại ngồi trên kia mà chỉ ngồi đàn thôi, hay, này hay là ta làm một bài thơ người nhờ đó sáng tác ra thành nhạc? Được không?

_ồ....._mọi người bất ngờ thật sự bất ngờ nha~ tiểu đệ này trước giờ chỉ biết uống rượu chịu phạt lại bây giờ nói thi với Lăng công tử nổi tiếng tài hoa, này này có lượng sức mình không chứ?

_người muốn thi với ta?

_không phải thi chỉ là so tài, nghe nói Lăng công tử thật có tài cầm ca, ta chỉ muốn xem thôi._cười nhẹ bước đến bên bậc đá

_thật có dịp mới thấy Lăng huynh đệ ra tài, vậy hôm nay mới tận mắt thấy_Sở Dương Thiếu trên đài không những ngồi im mà “nhào” vào góp vui

_đúng thế...đúng thế_mọi người theo đó cũng cao hứng mà gạt đầu

_....ân.....tuy nhiên khi ta sáng tác xong thì đổi vị trí, được hay không? Nhưng chỉ một lần so tài cao thấp.

_ân tốt thôi thơ nàng không biết, nhưng âm điệu nàng biết, đánh cảm rất dễ đánh với lại trong đầu nàng còn có một kho chuyện cùng tiểu thuyết cổ trang để dựng lên nhạc với lại cũng chẳng sao lấy đại một chút gì đó của mấy tác giả, mặt dày gọi họ là sư phụ thì chẳng ai ghi ngờ

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi: Ngạo Thế Nguyệt Hoa Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Hoa Rơi Nước Chảy

_được vậy mời công tử ra thơ_Lăng Lạc Trần nhìn cây đàn rồi đến trước mặt àng ngồi xuống

_....._nhìn hấn sao con người này có thể ở đâu “tạ” chỗ đó cũng được nhỉ?_ ừm._nhìn khung cảnh xung quanh lại nhìn từng tấm màn, Tuyết lại nhớ tới bài thơ của Trần Nhân Tông đã đọc:

“Nguyệt vô sự chiếu nhân vô sự

Thủy hữu thu hàm thiên hữu thu”

(Dịch: trăng sáng soi người nhân nhả, nước mùa thu bao hàm cả trời thu)

ừm.ta nhất thời không nghĩ ra có được hay không thêm một vớ? LẶNG LẶC Trần nhìn nàng với ánh mắt ngạc nhiên, bên cạnh đó cũng không kém phần hiểu kì, tuy thế nàng không thể nhận ra vì hấn chỉ hơi liếc qua nàng rồi cúi mặt nhìn đàn

Hai câu của Nguyệt Hoa Tuyết cũng đã làm mọi người ở đây biết nên im lặng, họ không nghĩ tiểu huynh đệ kia lại giấu tài nghệ của mình.

Trong khi đó Tuyết chỉ đưa ánh mắt xa xăm trong lòng lại thầm tha: “Xin lỗi, nhưng thơ của ngài quá hay nhìn khung cảnh thì thoát ra của miệng”_thật sự bài thơ này nàng đi dạo trên mạng rảnh rồi không có gì làm lại xem chút về thơ hay ý đẹp, bài thơ này cũng chỉ lướt qua không hiểu có ai từ nào hay không thôi.

Nhưng mặc kệ, có sai tới về thẩm hương vải tạ tội bây giờ giải vây trước đã, nghĩ một lát lại nhìn về bức màn: “Trần Nhân Tông tiên sinh xin tạ tội.”

“Dạ khí phân lưu nhập hoạ bình,

Tiêu tiêu đình thụ báo thu thanh.

Trúc đình vong thích hương sơ tận,

Nhất nhất từng chi vọng nguyệt minh”

(Dịch: Khi đêm chia hơi mát vào bức rèm vẽ - Cây trước sân xào xạc báo tiếng thu – Dưới mái tranh quên bằng hương vừa tắt – Mấy khóm cây cảnh giếng lười vàng trăng sáng.)

_....._không gian yên lặng như tờ, một ánh mắt đỏ rực dồn về phía người kia, tiểu huynh đệ một y phục lam thật hợp khi bên cùng Lăng công tử nhưng mà tài giỏi này hình như là.....ai..nói sao đây tên này vừa yêu nghiệt lại vừa có tài hình như mỹ nam của bọn họ lại đi xuống rồi, gì chứ tại sao hấn không phải nữ nhỉ?

“mây lạc về đâu, trăng nổi dòng. Mưa phùng giăng lối miệng sao khuya. Gió khẽ lay mình ta lơ bước, chỉ chút sự đời nhân nhả chi.)_trong lúc mọi người đang thưởng thức hai bài thơ của Hoa Tuyết mới nêu lên, Lăng Lạc Trần không chịu thua rơi tay trên đàn đã tìm ra thêm một bài tốt để đối lại.

Gì nhỉ, nàng không hiểu cho lắm ý tứ trong bài nhạc kia, nhưng hình như có chút bi thương, có chút hối hận cũng như một chút gì đó về lòng nhớ quê nhà.....Nàng không biết với một tiểu tử mới lên 10 giống nàng làm sao hấn lại có cái loại tình cảm như một vị hoàng tử nước mất nhà tan kia?

(Chạng Vạng: ừm giỏi, thế là bảo không hiểu lời hát *<*)

Tiếng đàn chấm dứt, Tuyết cũng theo đó hoàn hồn, nè quá hay đi mới chỉ với mới mấy câu do nàng đọc lên

tới lượt ta LẶNG LẶC Trần đặt đàn xuống rồi đứng dậy_cho hỏi tiểu huynh đệ này dùng nhạc âm gì?

Tuy hấn bằng tuổi nàng nhưng gì chứ hấn cao hơn nàng cả một cái đầu.....ức chế_không cần ta chỉ giống người

_ân.....người đâu_Sở Dương Thiệu tới bên nàng khi nào, lại hô to

_không cần_Lạc Trần ngắt lời hấn_người có thể dùng đàn của ta

_....._mọi người hít một ngụm khí lạnh này họ nghe nhầm đúng không, Lăng công tử không chỉ nổi tiếng tài ba mà còn nổi tiếng yêu cảm như mạng, cây đàn của hấn có hay không cho một người khác mượn ngay cả bằng hữu hấn nhiều năm như ba công tử của đại gia tộc Bạch_Nguyệt_Sở cũng không được chạm vào bây giờ lại là một tiểu tử, thật khiến người ta ghen đỏ mắt.

Nhưng nói đi cũng nói lại sự ưu ái này cũng không đặt nhầm chỗ a~

_ân, đa tạ_Tuyết cơ bản không biết gì về lời nói hay tính cách kia ngồi vào vị trí của hấn “xăm so” cây đàn_rồi ta sẵn sàng

_....._Dương Thiệu cười nhẹ nhìn hành động của nàng, liếc sang nhìn Lạc Trần, bên kia con người lại một phen sùng sốt, Sở Dương Thiệu có tính điều ngoa, hoa đào nở rộ nhưng chắc chắn không bao giờ cười ôn nhu đến bất cứ người nào bây giờ.....ai hôm nay họ gặp mà đi...

_ừm..._Lạc Trần lại cúi đầu nghĩ nghĩ gì đó lại ngược mắt lên_

“Rượu nồng chẳng dám say, hoa đậm chẳng dám sầu”

(dịch: rượu mạnh không dám uống, người đẹp không dám mơ ước trèo cao)

_.... _con người này.....thay đổi nhanh thật, mới vừa rồi mang chút ưu phiền về thời thế bây giờ đòi lại “chơi” nàng thế này, “rượu không say, người đẹp không dám yêu”, nhớ nhớ gì đó....

_được hay không ta sẽ ra vớ tiếp? _Lạc Trần lại ân cần hỏi han, hẳn qua khó quá chăng, nàng(Chạng Vạng: hừm, gì sao nhận ra hay dọ?) chỉ là tiểu oa nhi

_ừm.ta làm được chỉ đợi lát thôi _đưa mắt nhìn về phía cửa, rồi nhón về cây đàn, ngón tay yển chuyển nhấn lên từng phím đàn một âm thanh du dương vang lên, dạo nhạc sau đó bằng chất giọng lạnh lạnh hát khẽ _

“Hoa nở là lúc hoa được nâng niu nhất

Nhưng khi hoa rơi chỉ sợ sự héo tàn

Hết độ rồi hoa mong đợi ai? Hoa trách ai?

Thật ra hoa chỉ cần một người kẻ bên an ủi

Một đời người phải khóc bao nhiêu lần?

Thì nước mắt mới thôi ngừng rơi?

Một đời người phải rơi bao nhiêu lệ

Thì trái tim mới thôi tan vỡ?

Khoé mắt em xanh xao tiều tụy

Nhưng không ai hiểu thấu

Lời hẹn ước năm xưa thật hoàn mỹ

Giờ như hoa rơi khắp cả một trời

Gió Bắc thổi qua màng sương lạnh giá

Nhưng không một ai kẻ bên an ủi

Lời hẹn ước năm xưa thật hoàn mỹ

Nhưng rồi bao nỗi tương tư lại hoá bụi trần

Một đời người phải say bao nhiêu chén

Thì mới hết biết say?

Một đời người phải say bao nhiêu lần

Thì mới hết sợ bóng đêm?

.....”

(Hoa rơi _nhạc hoa)

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi: Ngạo Thế Nguyệt Hoa Tuyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Nhớ.....

Đêm ngoài trời gió rất lạnh, Nguyệt Hoa Tuyệt lại khoác thêm tấm áo lông ngỗng trên bậc thềm. Trăng sáng, mờ mịch, những tầng mây đen trôi lững lờ, gió

khẽ rít qua từng kẽ lá, kéo những âm thanh của hoa cỏ ban đêm phát ra một âm thanh nghe rộn người, trên bãi cỏ màu xanh khi sáng đã toàn một màu đen.

Đưa mắt nhìn hướng vô định, một không gian tối xẫm trước mắt, nàng trở về sau hội thi thơ Giác Tru, trời cũng đã về nửa đêm, đối với thân phận tiểu thư bây giờ của nàng là điều không thích hợp, vì thế về đến nhà lại bị Nguyệt Dương Phù phản nàng, liếc sang đại sảnh bên trái lại thấy ý cười âm thầm của Nguyệt Song Song, hình như nàng muốn nổi điên. Khi “bài giảng” muộn thuở kia kết thúc nàng lại không muốn về phòng mà đi vào hoa viên phủ, đặt mộng ngồi trên thềm gần đó, người tựa vào thân cột, hít thở không khí lạnh lẽo ban đêm cũng có thể mơ màng nhớ tới một điều gì đó. Một điều gì đó trong dĩ vãng mà không thể trở lại.....

Nhắm mắt, nghe âm thanh như u như uất, như gần như xa ở một ngày đêm ở đại lục này, đã bao lâu rồi nàng sống với cuộc sống tiểu thư quên đi mình chính là sát thủ, đã bao lâu rồi nàng vẫn thể quên cái vị tanh tươi nhưng.....rất ngọt của máu người?... ..

Cái lạnh ban đêm thật lạnh, lạnh như cái lạnh ngày hôm đó khi gặp Khải, khi tuyết rơi đầy đất, tạo thành cái màng lớp trên đường dày đặt, cái lạnh đó rất lạnh, lạnh như con dao nàng đang cầm trên tay lúc đó đã thấm đẫm máu, lách thân từ cái hồ nghĩa địa trở về đường lớn.....

Lúc đó nàng đã không biết có một bóng người sau thân cây nhìn thấy rõ mọi hành động của nàng, hắn ta chỉ im lặng theo sau nàng.....một tuần sau, trong hội lại vang lên thông tin có một thành viên mới tham gia còn nghe đâu rất được cha nàng người đứng đầu thế giới ngầm tin tưởng. Chính nàng biết được sự tin tưởng của cha nàng thật sự rất khó, nhưng nếu là hắn thì nàng thấy hiểu kì, rồi một cuộc chiến lại diễn ra ở một khu nghĩa địa nào đó nơi đó nàng thật không rõ, hắn không đánh nàng chỉ né, sau đó hắn lại kè kè theo nàng gọi nàng là lão đại.....

_nghĩ đến đó thật sự cho nàng cảm giác ảm áp ở đâu đó trong một góc ngách nào đó tại nơi lồng ngực, đó là lần đầu tiên nàng gặp được Gia Khải, cũng chính vì đó mà mọi chuyện đã bắt đầu.....

Xào xạc xào xạc, lá khô bị gió kéo đi lay nhẹ chà lên mặt đất gây tiếng động làm nàng giật mình “tĩnh mộng”_ “hazi.....xem kia lại nghĩ nữa rồi.....thật nực cười.....”_lắc nhẹ đầu rồi quay lưng đứng dậy hướng về phía phòng mà rời đi, nàng nên tắm rửa sau đó đi nghỉ sớm thôi, ngày mai không biết có cái gì lại đến với nàng.

Sáng một buổi sáng tinh mơ, nắng lên rất ấm, chỉ mới đầu đông mặt trời cũng không lặn mất dạng, Tuyết nằm trên giường cuộn tròn chân, ôm giấc mộng ngàn vàng của mình mà khoé miệng nước bọt rơi ra cũng chẳng thèm quan tâm

(Chạng Vạng: hazi.....mất hết hình tượng muội xây dựng cho tỷ bấy lâu TT~TT).

Thường ngày nàng sẽ bị CỬU Nha kéo chặn hắt tung nàng dậy, không thì vang xin khóc lóc làm cho nước mắt nước mũi trào hết lên mặt nàng đến khi nàng chịu dậy mới thôi, hôm nay Tuyết muốn ngủ tới trưa, không muốn bắt kì ai làm phiền, nên cố gắng riết chặt mềm ấm, cuộn nó thành một con sâu to tướng nằm trên giường

(Chạng Vạng: trời ơi là trời! Còn ra thứ gì nữa!!! TT~TT stop stop tỷ mà làm nữa muội cho nam chính chết luôn.....nhớ bút mực vô tình...../ NHT: được được, cảm dung...../ Chạng Vạng: ^.^ vậy mới ngon ^.^)

--- -----Đại sảnh-----

_cha gọi con_Nguyệt Hoa Tuyết đứng giữa sảnh cúi người hành lễ, lão già rảnh rỗi nói nhanh ta còn việc phải làm không muốn ở đây nghe ông giảng đạo

_Tuyết nhi ngồi đi!_Dương Phù nhìn con gái lại có một cảm giác xa cách, thử hỏi người vợ quá cố của ông có hay không buồn?

Ngần đầu nhìn cha nàng, rồi quay về vị trí ngồi xuống, nhìn trong đại sảnh có ai cũng có, không thiếu một người, chính giữa lại là mấy cái hòm to to kết vải đỏ, nè câu hôn ai nhỉ? chẳng quan tâm, tốt nhất không nên có bất cứ chuyện gì khó dễ cho nàng, sau lại ngồi thản nhiên uống trà. NHìn hành động lạnh nhạt của thất muội Nguyệt Phong lại cười khê, còn Nguyệt Tịch-

Ngâm lại che miệng bàn tán gì đó. Bên đối diện lại là những bộ mặt đang chờ mong xem kịch vui sắp tới, nhưng gì chứ, cái gì mà nhìn nàng hoài vậy? Ngay sau đó nàng biết rõ.....

_mọi người đã có mặt đủ mời Sở công tử_một nô tài đứng sau bức màn nói khẽ đưa tay mời về phía đại sảnh

SỞ Dương Thiếu từ bức màn bước ra vẫn tóc đen vẫn trang phục màu trắng nhưng tóc đã được búi gọn, từng bước từ cửa vào đại sảnh ra tay cúi người khuôn phép chào: “Sở Dương Thiếu gặp qua phủ thừa tướng, mọi người khỏe”

_Sở công tử không cần khách sáo mời ngồi_Dương Phù nhìn qua nàng rồi sai gia nhân đem ghế cho hắn_hôm nay không biết Sở công tử đem sính lễ đến nhà ta làm gì a?_nhìn các rương gỗ to giữa sảnh, lão không báo hắn đem tới nhà nha~

_thừa tướng, sính lễ đến tất nhiên là hỏi cưới_Dương Thiếu đứng dậy cúi người với vẻ thản nhiên cười nói

Ngồi nhìn hắn nhâm nhi tách trà, lắt lắt mặt nước sóng sánh bên trong, thì ra chuyện này, đám trẻ ở đại lục này cũng lớn nhanh thật a~ mới 13 14 tuổi đòi đi cưới con gái nhà người, hazi.....cưới xong các người cặp đất ăn a.....nếu như nhà người không giàu xem như người có chơi bời như thế không? Hazi.....mà không liên quan, mau kết thúc đi ta tìm đường trốn đi chơi nữa.....

_à.....vậy không biết Sở công tử yêu thích nữ nhi nào nhà ta, thật sự bọn chúng đều không đến tuổi cập kê.....ta....._Dương Phù tỏ giọng áy náy, nhìn ba ngạch tử của ông xem đã bày ra trò gì, hình như có cảm giác không tốt, Nguyệt Phong cùng Ngâm-Tịch bọn hắn đang chơi trò gì a, lão

già rồi không quản nổi đâu

_tuổi cập kê tại hạ có thể chờ, Tiểu thư tại hạ ái mộ từ lâu là Nguyệt Hoa Tuyết tiểu thư.....

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi: Ngạo Thế Nguyệt Hoa Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 23: Sao Biết?

_PHỤT....._ngậm trà vào khỏi miệng lại bị sặc hết ra đất, ngo ngắc nhìn lên lại ho sặc sụa _ngươi nói gì? _đùa à, nàng xấu xí đến thế lại muốn cười với lại còn quá nhỏ a.....

_ta nói ta muốn cười nàng _Sở Dương Thiệu lại nhẹ cười, quay sang nhìn Dương Phù _Nguyệt tể tướng, từ khi đêm hội thơ Giác Tru khi nghe nàng làm thơ nghe nàng hát nghe nàng đánh đàn, ta đã một lòng đinh ninh nàng sẽ trở thành nương tử ta, xin tể tướng giúp đỡ đồng ý _hắn quỳ xuống đất chắp tay khẩn cầu

_.... _đưa mắt nhìn sang các huynh nàng, họ nhún vai ý bảo lúc đó người không nên đi mới đúng, hình như có cảm giác bị âm mưu a~ _sao ngươi biết? ngươi là được sự sao?

_....._quay đầu nhìn nàng nở nụ cười tươi _ân, trên khuôn mặt dù có hoá trang rất kĩ nhưng vẫn không xoá được mùi hương trời phú trên người nàng

_mùi hương sao? _đứa bé này mũi có thính quá hay không?mà nàng có dùng túi hương đâu chứ?

_ân mùi hương khác biệt nhất không ai có thể lẫn lộn, là hoa nhưng không phải hoa là hương không phải hương, cũng thế là mật nhưng còn ngọt hơn

_à....._ngươi hiểu kì mùi hương đó sao, không cần tổ chức thế này đâu. Nay đến lúc rảnh rồi ta gửi công thức qua cho ngươi, bí mật đấy! _tên nhóc này thì ra chỉ có thế, mà mùi hương gì nhỉ? Mà thôi lúc đó sử dụng vài công thức chế biến nước hoa thủ công đưa hắn là được

_Tuyết xin đừng hiểu nhầm ta, ta la thật lòng _mắt bắt đầu rung rung nhìn nàng

_....._lòng nàng nhảy dựng, này ta sợ nước mắt đừng khóc ở nơi này ta không biết dỗ trẻ con _ta....ta.....

_nàng đồng ý?

_.... _ngươi khóc ta không biết dỗ đâu đừng nhìn ta bằng ánh mắt đấy nha, ta vô tội mà

_im lặng là đồng ý?

_ờ....._nàng cơ bản chẳng nghe gì hết chỉ có tiếng ờ thở ra nhưng mà _hà gì?

_tể tướng đại nhân ngươi có nên....._ta xin mạng phép _chưa nói hết câu hắn nhảy đến ôm nàng _đạ tạ nương tử

_.... _cứng người, gì chứ? Nàng không tìm nha? Đẩy đẩy hắn ra, định nói hắn lại bắt lời _ta.....

_tể tướng người

_được rồi, nếu con trẻ đã có ý ta cũng không cam tâm chia rẽ một đôi yên ương

_.... _yên ương cái con khi, cả đám nhỏ hi mũi chưa sạch hà _cha đây là.....

_được rồi Tuyết nhi con không cần ngại ngần, ta đã chấp nhận _Dương phù cất ngang câu nói

_tạ ơn tể tướng _tiếp đó lại là cái quỳ tạ tạ của tên điên nào kia

_.... _nàng nói gì? Nói gì hà? ngươi sướng, kẻ đỡ, nói gì? Trên trán bắt đầu có từng vạch hắt tuyến lăn dài xuống, ngại? ừm ngại vì đang muốn giết ai đó đây? Cái tính chết tiệt, thờ dài kéo theo ở làm cái quái gì?

_tuy nhiên Tuyết nhi cũng chưa đến tuổi cập kê, SỞ công tử cũng nên chờ rồi, trong thời gian này có thể cho các ngươi qua lại với nhau, nhưng cũng không được quá phận phải tự suy xét danh dự của cả gia tộc!

_đạ tạ tể tướng

_.... _không nói im lặng ngồi xuống ghế, đi hội thơ không những không gặp bạn hữu còn rứt thêm rắc rối vào nhà, sự đòi ngược thật....._cha con thấy không khoẻ còn về phòng trước.....

Tìm kiếm với từ khoá: 1 thành viên đã gởi lời cảm ơn chạng vạng về bài viết trên: xuanhien77 27.04.2016, 09:51 chạng vạng Lớp phó lao động Ngày tham gia: 18.02.2016, 17:30

Tuổi: 16 Re: [Xuyên không - NP - Dị giới] Sủng phi: Ngao thế Nguyệt Hoa Tuyết - Chạng Vạng - Điểm: 11 CHƯƠNG 24: CẦU HÔN?

Hai ngày trôi qua, Tuyết mệt lả nằm dài trên ghế đá nhìn những chiếc lá khô bị gió kéo đi xào xạc, gió tấp vào mặt, làm rối cả mái tóc thả loạn dưới mình. Nhìn bầu trời trong xanh, nhìn đám mây trời lững lờ cứ thế đã đến ngày nàng phải đi học viện a~

KHông biết chuyện đi này nàng có thể sống tiếp cuộc sống của một nàng tiểu thư hay không. ...cũng có thể chuyện này nàng may mắn hơn thì sao? Có thể gặp được bằng hữu tốt, cũng có thể gặp được.....hazi.lại nữa, thật là _tự trách mình thật quá thất thường biết rõ như thế, biết rõ Khải sẽ không qua thế giới này lại vẫn hi vọng dù đó là cái gì đó thật nhỏ nhoi.

_nương tử....._một giọng nói non nớt lại kéo dài từ phía xa tiếp theo lại là tiếng bước chân gấp và vội

_.... _

Ánh mắt vô hồn có nghe hay không chẳng ai biết, ánh mắt chỉ nhìn về một hướng rất xa xăm, có đau thương, có tiếc nuối, có hối hận. CÔ bản ánh mắt kia sẽ không có được trong một đứa bé 10 tuổi, thấu hiểu cả tình đời nhưng nó là có thật, ánh mắt kia vô hồn nhưng lại lạnh lùng từ người nàng lại tự toả ra một khí tức cao ngạo khó gần

_nương tử...

_.....

_nương tử...._hắn đã gọi không biết bao lần nàng vẫn như thế nằm im, đưa tay hơ trước mặt nàng lại thấy con ngư xanh biếc kia có chứa gì đó một giọt nước mắt đang dần lăn xuống _nương tử_hoảng hốt, nàng là nương tử của hắn nha, nàng có chuyện buồn cứ nói với hắn không cần tự mình khóc như thế

_..._nàng vẫn không trả lời, cứ như một thân xác vô hồn nằm ở đó, lạnh lẽo

_nương tử_Sở Dương Thiệu thật sự sợ hắn bây giờ sẽ rất sợ nếu như nàng không nói chuyện với hắn nữa, vội ôm chặt nàng vào lòng, hắn muốn nghe nàng hát, nàng đánh đàn, muốn nghe nàng nói dù gây chuyện với hắn cũng được, hắn sợ sự im lặng lạnh lẽo kia của nàng. (Chạng Vạng: mới 13 14 tuổi tâm lý ngổm... □)

_....Thiệu..._giật mình khi có một làn hơi ấm bao quanh cơ thể, suy nghĩ bắt đầu hoạt động trở về thực tại, Dương Thiệu ôm chặt nàng trong miệng không ngừng gọi nương tử, mọi tiếng lại ôm chặt nàng hơn hình như trong mắt lại đỏ hoe lên nước ngân ngấn như sắp chảy ra nữa _được rồi, bỏ ta ra nếu không ta chết vì ngạt!

_nương tử...nàng không sao?_nghe giọng nói vội buông nàng ra nhưng lại nheo mắt nhìn kĩ nàng như vẫn còn nghi ngờ

_ân...ta không sao..._nhìn khuôn mặt hắn thật sự rất dễ thương nha, phong thái đào hoa, hay trêu hoa ghẹo nguyệt đầu rồi bây giờ lại như oa nhi khóc sụt sùi thế kia _tương công của ta lại khóc vì ta sao?

_Tuyết, nàng thật không sao? Có cần mời đại phu?

_Ta không sao, làm sao lại khóc thế?

_Tuyết nàng không biết sao?... lúc này nàng không trả lời ta, như một cái xác không hồn, nàng dọa ta.....

_...._mìm cười nhìn tiểu tử trước mặt, dù không biết sau này nàng có thật sự thích hắn hay không nhưng bây giờ nàng nhận định hắn trở thành bằng hữu của nàng _Dương Thiệu, đa tạ đã lo cho ta, ta sẽ không sao, vì thế nam tử không được khóc, phải tập cách mạnh mẽ lên. Hiểu không? _đưa tay gạt nước mắt đang chực trào ra trên khoé mắt, cười dịu dàng bẹo má hắn

_ta biết, lúc trước cha đã dạy ta, nhưng ta không biết tại sao khi thấy nàng như thế ta thật sự...không biết ta không muốn khóc _giọng nói trở lại bình thường hơn, khôi phục phần nào độ ấm, chút gì đó pha nũng nịu _nương tử sau này không được dọa tướng công của nàng nữa

_...ân...xem ngươi kia khóc như thế...hahaha _trong lòng lại chầy một chất lỏng gì đó rất ấm, có lẽ là tình người, nàng sẽ trở thành người không phải là một con quỷ khát máu nữa _ngươi tới có chuyện gì?

_...ân chút nữa lại quên, nàng ra đại sảnh đi, họ BẠch mang sính lễ tới...

_cầu hôn sao?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi: Ngạo Thế Nguyệt Hoa Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Cầu Hôn?

Hai ngày trôi qua, Tuyết một lần nằm dài trên ghế đá nhìn những chiếc lá khô bị gió kéo đi xào xạc, gió tấp vào mặt, làm rối cả mái tóc thả lộn dưới mình. Nhìn bầu trời trong xanh, nhìn đám mây trôi lững lờ cứ thế đã đến ngày nàng phải đi học viện a~

KHông biết chuyện đi này nàng có thể sống tiếp cuộc sống của một nàng tiểu thư hay không. ...cũng có thể chuyện này nàng may mắn hơn thì sao? Có thể gặp được bằng hữu tốt, cũng có thể gặp được.....hazì.....lại nữa, thật là tự trách mình thật quá thất thường biết rõ như thế, biết rõ Khải sẽ không qua thế giới này lại vẫn hi vọng dù đó là cái gì đó thật nhỏ nhoi.

_nương tử....._một giọng nói non nớt lại kéo dài từ phía xa tiếp theo lại là tiếng bước chân gấp và vội

_.....

Ánh mắt vô hồn có nghe hay không chẳng ai biết, ánh mắt chỉ nhìn về một hướng rất xa xăm, có đau thương, có tiếc nuối, có hối hận. CO bản ánh mắt kia sẽ không có được trong một đứa bé 10 tuổi, thấu hiểu cả tình đời nhưng nó là có thật, ánh mắt kia vô hồn nhưng lại lạnh lùng từ người nàng lại tự toả ra một khí tức cao ngạo khó gần

_nương tử...

_.....

_nương tử...._hắn đã gọi không biết bao lần nàng vẫn như thế nằm im, đưa tay hơ trước mặt nàng lại thấy con ngư xanh biếc kia có chứa gì đó một giọt nước mắt đang dần lăn xuống _nương tử_ hoảng hốt, nàng là nương tử của hắn nha, nàng có chuyện buồn cứ nói với hắn không cần tự mình khóc như thế

_..._nàng vẫn không trả lời, cứ như một thân xác vô hồn nằm ở đó, lạnh lẽo

nương tử Sở Dương Thiệu thật sự sợ hãi bây giờ sẽ rất sợ nếu như nàng không nói chuyện với hắn nữa, vội ôm chặt nàng vào lòng, hắn muốn nghe nàng hát, nàng đánh đàn, muốn nghe nàng nói dù gây chuyện với hắn cũng được, hắn sợ sự im lặng lạnh lẽo kia của nàng. (Chạng Vạng: mới 13 14 tuổi tâm lý ngóm... □)

_...._Thiệu..._giật mình khi có một làn hơi ấm bao quanh cơ thể, suy nghĩ bắt đầu hoạt động trở về thực tại, Dương Thiệu ôm chặt nàng trong miệng không ngừng gọi nương tử, mọi tiếng lại ôm chặt nàng hơn hình như trong mắt lại đỏ hoe lên nước ngân ngấn như sắp chảy ra nữa _được rồi, bỏ ta ra nếu không ta chết vì ngạt!

_nương tử..._nàng không sao? _nghe giọng nói vội buông nàng ra nhưng lại nheo mắt nhìn kĩ nàng như vẫn còn nghi ngờ

_ân..._ta không sao.._nhìn khuôn mặt hắn thật sự rất dễ thương nha, phong thái đào hoa, hay trêu hoa ghẹo nguyệt đầu rồi bây giờ lại như oa nhi khóc sụt sùi thể kia _tương công của ta lại khóc vì ta sao?

_Tuyết, nàng thật không sao? Có cần mời đại phu?

_Ta không sao, làm sao lại khóc thế?

_Tuyết nàng không biết sao?... lúc này nàng không trả lời ta, như một cái xác không hồn, nàng dọa ta.....

_...._nìm cười nhìn tiểu tử trước mặt, dù không biết sau này nàng có thật sự thích hắn hay không nhưng bây giờ nàng nhận định hắn trở thành bằng hữu của nàng _Dương Thiệu, đa tạ đã lo cho ta, ta sẽ không sao, vì thế nam tử không được khóc, phải tập cách mạnh mẽ lên. Hiểu không? _đưa tay gạt nước mắt đang chực trào ra trên khoé mắt, cười dịu dàng bẹo má hắn

_ta biết, lúc trước cha đã dạy ta, nhưng ta không biết tại sao khi thấy nàng như thế ta thật sự...không biết ta không muốn khóc _giọng nói trở lại bình thường hơn, khôi phục phần nào độ ấm, chút gì đó pha nùng nịu _nương tử sau này không được dọa tướng công của nàng nữa

_...ân..._xem người kia khóc như thế...hahaha _trong lòng lại chảy một chất lỏng gì đó rất ấm, có lẽ là tình người, nàng sẽ trở thành người không phải là một con quỷ khát máu nữa _người tới có chuyện gì?

_...ân chút nữa lại quên, nàng ra đại sảnh đi, họ BẠCH mang sính lễ tới...

_cầu hôn sao?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi: Ngạo Thế Nguyệt Hoa Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Gọi Là May Mắn Hay Xui Xẻo Đây?

_cầu hôn sao?ai thế? _ngước mặt lên nhìn Thiếu, lại ra chất giọng lạnh tanh

_ra ngoài đi rồi biết._thật sự Sở Dương Thiếu hẳn thấy tiếc nụ cười lúc này của nàng. ...

_ân_rời khỏi ghế, nàng rất háo hức như thế lại muốn xem ai lại có thể lấy một soái ca sắp tới đây, có lẽ là Nguyệt Thu THư, nàng ta cũng rất đẹp a~

_Hoa Tuyết._đứng phía sau nàng, giọng nói trở nên nghiêm túc

_...ân..._quay sang, hơi giật mình nhìn vào ánh mắt kia, có ý gì,nó như rất có chuyện không tốt xảy ra, nàng chưa bao giờ nhìn thấy khi mới gặp hẳn, chuyện gì sao?

_...ta...không tốt sao?

_...gì?...

_nếu như khi nàng ghét ta nàng có bỏ ta đi theo người khác?

_...hả...theo người khác? Ý người là sao? Tại sao lại bỏ người_Nhìn nhìn hẳn bước tới gần hơn, nhìn thẳng vào mắt hẳn, ta không biết có một ngày ta có thể ghét người hay không nhưng_Sở Dương Thiếu người là phu quân của ta cũng như đã là người của ta, người tốt như thế làm sao ta bỏ người?

_thật chứ?!!!

_ân

_ân vậy đi nhanh thôi sẽ không để tể tướng đợi lâu_phút chốc khuôn mặt kia lại tươi cười rồi kéo tay nàng chạy về phía đại sảnh

_..._tuy không hiểu ý của hẳn lắm nhưng bây giờ hiểu kì về cuộc cầu hôn kia lại hấp dẫn nàng hơn

....._phân
cách.

* Đại sảnh*

Không khí trở nên khàn trương, trên ghế gỗ vị trí cao là Nguyệt Dương Phù sắc mặt có chút trầm xuống bất quá khí thế kia lại lấp đi sự lo lắng trong lòng, bên trái là ba con trưởng Phong-Ngâm-Tịch nhìn các hòm sinh lễ giữa phòng người kia lại là Bạch Thiên Di, họ không hiểu bọn hẳn chỉ trừu chọc muội muội bấy giờ lại có tên họ BẠch này nhảy vào nữa...này có hay không tiểu muội của bọn họ không còn quan tâm đến họ nữa. Bên phải là nhị phu nhân cùng hai tiểu nữ của bà Thư Thư- Song Song với vẻ mặt chỉ chờ xem kịch hay. Giữ sảnh trải thảm đỏ là những hòm gỗ chất đầy tơ lụa và vàng bạc quý hiếm, cùng một cặp lưu ly (loại ly bằng ngọc thạch chạm khắc tinh xảo)

(Chạng VẠng: cái này mình không quen lắm, có người dịch nó là bình thủy tinh có người nói là bằng ngọc thạch. Nên mình sử dụng ngọc thạch cho sang ^.^)

*CỘC CỘC*_tiếng bước chân ngày một gần không gian yên ắng trở nên có gì đó u ám, Dương Phù ngồi trên ghế cao thật chán nản, lúc trước nếu ông không cho Nguyệt Hoa Tuyết đến hội thi thơ thì sẽ không có chuyện hôm nay. Mỗi ngày trước nàng rời hội về, sang ngày sau tin đồn bên một số nho sĩ có một công tử tuổi trẻ tài cao đã làm thơ, đã dám thách đấu với Lăng công tử vừa làm nhạc có ý thơ, rồi cuối họ lại hoà nhau. Lúc đầu ông không nghĩ là Hoa Tuyết nữ nhi chỉ ở biết đến hoa viên phủ tể tướng, nhưng sau Sở Dương Thiếu đến cầu hôn, sau ông mới dò hỏi lại hội thi thơ thì mới biết chính nàng làm. Nhưng mà cái tài đi đôi với cái tai.

_tiểu nữ đến, cha khoẻ

_tể tướng khoẻ

Lúc này SỞ Dương Thiếu cùng Nguyệt Hoa Tuyết đã vào đại sảnh hành lễ, nàng cảm nhận được các loại ánh mắt nhìn mình, thật sự chẳng hay chút nào, trong tâm nàng lại dấy lên cảm giác muốn giết người. Dương PHù sau khi họ hành lễ, lại phát tay: “về chỗ ngồi đi”. Hai người lần lượt về chỗ ngồi, Dương Thiếu ngồi sau ghế nàng, xem như là yên ổn

_Bạch công tử, thật sự tiểu nữ nhà ta đã hứa hôn với Sở công tử, ta...

_tại hạ thất lễ, nhưng một khi sinh lễ mang đến đây sẽ không mang

về _Bạch Thiên Di cắt ngang lời ông, với giọng nhẹ nhưng là khẳng định

.....

....

Không gian trong phòng bắt đầu yên tĩnh ngay cả tiếng gió thổi cây khô xào xạc bên ngoài cũng có thể nghe thấy, mọi người có một suy nghĩ riêng ánh mắt kia của Tuyết lại một lần nữa vô hồn, ánh mắt lạnh lẽo kia lại làm cho người khác rợn gai óc, nàng không biết đã làm gì nếu có thể Sở Dương Thiếu chỉ thấy thích thú với nàng về tài gì đó trong hội thi, đến khi nào đó nàng sẽ tìm cơ hội đưa hắn tới cô gái hắn thích sau đó sẽ giải quyết xong không những thế nàng còn có một bằng hữu tốt.

Nhưng Bạch Thiên Di thì nàng lại không hiểu, kiểu gì hắn lại nhảy vào thêm trò a~, có thể vì gia tộc, nhưng nếu gia tộc thì sẽ không phải vì hắn cơ bản gia tộc hắn rất vững chắc, công ăn việc làm đang ngày một đi lên sắp sửa đứng nhất trong ba gia tộc, vậy thì lý do gì hắn phải tới mang sinh lễ. Còn một chuyện nữa nếu như cha nàng từ chối thì có hay không họ sẽ thù vặt, hoặc cũng cho làm mất danh dự cho Nguyệt tộc không xem gia tộc Bạch ra gì.

Cũng có thể là nguyên nhân làm cho ba tộc sức mẽ nhưng như thế cũng có lợi gì cho họ Bạch chứ? Nếu không ngành nổi chỉ sợ quyết định này sẽ đổ hết lên đầu nàng, sau đó nàng trở thành con cừu thế mạng thôi. Chết tiệt lui không được tiến không xong tình thế này do cái quái gì tạo ra a~

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi: Ngạo Thế Nguyệt Hoa Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Lui Không Được, Tiến Không Xong.....ta Liên Liều!!!!

Trong phòng gỗ không gian yên lặng, một loại khí có kiên quyết có tránh né có căng thẳng đánh úp lên căn phòng, Nguyệt Dương Phù ngồi trên ghế chủ tọa đưa mắt nhìn nam tử dưới sảnh lại khó xử liếc sang vị trí của Hoa Tuyết đang tọa, nhưng hình như làm ông tức hộc máu rồi, nhìn nhìn xem, nha đầu kia thân nhiên uống trà không có việc gì liên quan đến nàng a~

Này này, nàng có sợ hay không ta đưa hết gánh nặng lên đầu nha đầu nàng, tiểu oa nhi chết bầm không biết thương tiếc cho phụ thân người. Nhưng rồi lại liếc sang Bạch Thiên Di lần nữa lúc này lão quá khó xử rồi, thất nha đầu nhà hắn mới lên 10 đã hoa đào nở rồi không biết thế nào khi trưởng thành, có hay không hắn phải thay của lớn mỗi ngày một cái (ý nói bà mai đông quá, đập hủ cửa y mà ^.^).

Trời ạ, lúc đó ngân lượng phù hắn a~(Chạng Vạng: lão gia ơi! Lạc đề +. +///)

_Ừm...e hèm..._trở về thực tại, Dương Phù liền chỉnh giọng _Bạch công tử hôm nay đến mang sinh lễ vậy có hay không Bạch huynh(cha của hắn)cũng đã nhận định??

....._Bạch Thiên Di ngẩn đầu nhìn về phía Dương Phù lão gia, trong đáy mắt lại là một mảnh phức tạp

Lời của Nguyệt Dương Phù tuy rất nhẹ nhưng có chứa khá nhiều hàm ý. Thứ nhất nếu Bạch lão gia biết chuyện con trưởng nhà mình đem sinh lễ đến nhà Nguyệt tề tướng cầu hôn nữ nhi hắn mà lại đã định hôn với gia tộc Sở. Như thế người trong hay ngoài thành đều biết họ Bạch cố ý gây khó dễ, còn một mấu chốt nữa 3 gia tộc hùng mạnh nhất thì chỉ có một chia rẽ, như thế về sau sẽ không có lợi cho nhà Bạch.

Thứ hai nếu Bạch lão gia không biết chuyện, Bạch Thiên Di ngang nhiên chạy đến cầu hôn chắc chắn sẽ coi gia Bạch tộc quản giáo không nghiêm, tiếng xấu cười chê. Bất luận là biết hay không biết, họ Bạch đều không tốt đẹp gì, phòng lại bắt đầu có những ánh sáng mặt trời chiếu rọi qua khe cửa, Bạch Thiên Di đứng đó vẫn cuối đầu, hắn không thể trả lời nhưng cũng không thể không trả lời câu hỏi này, ánh mắt hắn thật sự thuy chung rơi trên người Nguyệt Hoa Tuyết, hắn không biết còn hai ánh mắt khác đang ngân ngấn lệ theo dõi từng nhất cử nhất động của hắn, mà gia nhân tuyệt sắc lại dùng ống tay áo dài phủ hết cánh tay đến bàn tay che dấu lòng da thịt trong tay bị rỉ máu vì ai đó.....

_..._Tuyết không nói ngồi im thường thức trà, vị trà hôm nay rất đắng, nhưng sau khi qua họng lại có một mùi hương thoang thoang ngọt lịm, chính thế nàng thích thú. Biết sao được trong những tình huống căng thẳng nhất nàng vẫn cứ vô âu vô lo như thế riết rồi cũng đã trở thành thói quen khó mà sửa được, nhưng ánh mắt khi khiến nàng khó chịu...

cha Bạch công tử chỉ là nhất thời nhầm lẫn, có nghĩ là tứ tỷ không hay tiểu muội lại chuyển sang thất nên mới ra có sự này?? ánh mắt của hắn, nàng khôn đành lòng, như thế nào đi chăng nữa hắn vẫn là tiểu hài thông minh, bản tính tốt bụng, chuyện này tuy nàng không biết nguyên nhân, nhưng nàng lại muốn đưa hắn làm bằng hữu tốt, với lại cha nàng độc thật a, khiến con người kia ko đường lui cũng thế chặn luôn đường tiến tới _Bạch công tử này nếu có nhầm lẫn người mau mau chỉnh sửa lại một chút nếu không lại gây khó xử, với ta người vẫn là bằng hữu tốt

_ân, Bạch đệ người nên suy nghĩ lại một chút, hôn nhân đại sự không phải trò đùa với thể chuyện này cần một khoảng thời gian nữa a~ _Nguyệt Phong tiếp lời, cha hẳn thật sự lại đang nghĩ thế nào lại làm khó hẳn, chẳng phải nhà hẳn cùng phủ hẳn rất thân hay sao

_ân, BẠch huynh ta nghĩ người nên trở về suy xét lại dù sao Tiểu Tuyết của chúng ta còn tới 6 năm nữa mới trưởng thành từ đó người tới mang sinh lễ cũng không muộn

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi: Ngạo Thế Nguyệt Hoa Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Phu Thị- Thoái Quen Tai Hại

Ta... _một luồng gió thổi qua sau gáy, Bạch Thiên Di biết đây là bọn hẳn đang giúp nàng, nhưng là nếu bỏ qua cơ hội này chỉ sợ không có lần hai.

Hắn khi nhìn nàng thần thờ trong hoa viên phủ thừa tướng, ánh mắt bị thương lại khiến người khác đau lòng, hẳn không muốn để nàng một mình như thế nữa, nhưng là...hắn dự định chờ nàng đến tuổi sẽ mang sinh lễ sang hỏi nàng, như thế ai nào biết....hắn thật sự không cam tâm_Nguyệt lão gia, ta thất lễ nhưng ta muốn cưới thất tiểu thư phủ người_Nguyệt Hoa Tuyết, ta biết nàng đã có đính ước với Sở công tử nhưng ta vẫn muốn...

_người chấp nhận làm phu thị của nàng? _Sở Dương Thiệu bây giờ mới đứng lên

_...

_....

Không gian yên lặng, tình huống gì a~, họ nghe trai tứ thê thất thiếp rồi nhưng hôm nay là nữ tam quân lục phu nha. Bạch Thiên Di kia muốn cưới nàng dù biết nàng đã có đính ước. Lúc này Tuyết lại đặt ly trà xuống, neho mắt nhìn tia lửa phát ra trong đôi mắt của hai “phu quân” tương lai của nàng, thật sự bây giờ nàng nên làm sao a, trong một ngày nàng lại về tay một mỹ nam phong hoa, một soái ca tuần kiệt trong tương lai nha~.

Bây giờ nên khóc hay cười a, không ngờ số của nàng có xui thì đến tận mạng đến lúc vận may đến lại trở nên dở khóc dở cười như thế này (TT-TT)

_chỉ cần nàng đồng ý _Thiên Di không để ý lời trêu chọc của Dương Thiệu, đưa ánh mắt mong mỏi đến nàng _chỉ cần nàng đồng ý thì chức vị gì không quan trọng

_... _nhìn hẳn lại bất gặp ánh mắt kia, bên này phía sau Dương Thiệu gắt gao nắm chặt ống tay áo của nàng, bất chấp lại thấy chán nản thờ dài, chỉ mới có chừng này tuổi, phu phu thê thê hình như trẻ con thời cổ đại trưởng thành sớm_ờ... _tiếng “ờ” rất khê nhưng vì người ở đây đều là có học võ công lực khá cao nên vẫn nghe rõ ràng, cũng chỉ do thói quen phúc đức của nàng

(Chạng Vạng: tỷ có thói quen khôn thật đấy, một cái thờ dài lại đưa được hai mỹ nam về tay, ngưỡng mộ)

_... _mọi người tròn tròn mắt nhìn nàng, chỉ riêng Bạch Thiên Di lại cười thâm trong lòng, SỞ Dương Thiệu liếc nàng tức giận tay càng nắm chặt ống áo của nàng hơn hình như muốn sé rách nó

_ý con là....

_....con chấp nhận... _lỡ rồi phóng lao phải theo lao, dù sao vẫn còn 6 năm tới lúc đó hẳn hay, hết giờ nàng muốn ngủ, mai nha nàng còn phải chuẩn bị đồ đi học_nữ nhi cảm thấy trong người không khoẻ, nữ nhi thất lễ muốn trở về phòng nghỉ ngơi

_...ân... _đi đi chuyện này có lẽ ta nên gặp người lớn nói chuyện, không thể qua loa như thế được. Tuyết nhi trở về phòng nghỉ ngơi đi, nên mời đại phu xem qua một chút đi _Dương Phù lắc đầu, xem ra nữ nhi này của ông có hơi liều, dù đây là có hoàn bình

_nhi nữ biết ơn lòng quan tâm từ cha nhưng...

_tê tướng, ta có biết chút y thuật để ta xem qua giúp nàng _Dương Thiệu vội gấn lời nàng lên tiếng

_...ân đi đi, Tuyết con nên giữ sức khỏe cho tốt hai ngày nữa đã nhập học nên tới đúng lúc

_ân con biết _nghe tới chuyện này Tuyết thật cao hứng, hai ngày tới nàng có thể thanh thân nghỉ ngơi a, các huynh cũng tỷ tỷ của nàng sẽ đi trước, tất nhiên vì Bạch Thiên Di với Sở Dương Thiệu học cùng khối với các huynh nàng nên họ sẽ đi.

Nha, đường đi từ phủ đến học viện cũng mất hai ngày với tổng cộng thời gian ăn uống nàng có tổng cộng có tới năm ngày được yên bình, tuy ít nhưng xem như nàng được phép nghỉ “xả hơi” đi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi: Ngạo Thế Nguyệt Hoa Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Chương 28

Một ngày trôi qua, lại trôi qua, Hoa Tuyết viện kẻ bệnh nên không thể ra ngoài, buổi tối nàng lại len lút dạo trong ngư viên, thanh thân, tuy là len lút nhưng cũng thấy được cái vui của nó.

Gió xào xạc thổi ngày hôm nay cũng là ngày cuối các huynh nàng ở lại phủ, có thể sau khi học xong các huynh nàng lại phải nhận nhiệm vụ của trường đi huấn luyện, nàng không thể gặp họ nữa. “XOẠT.XOẠT” _ tiếng bước chân giẫm lên bãi cỏ tuy nặng nề nhưng lại có chút gì đó gần gũi, mùi hương bay trong gió, mùi của hoa mai cùng nước xanh _ Nguyệt Ngâm ca nàng luôn là người tỉnh lặng như thế, có lẽ đến đây để hỏi gì đó ở nàng

_ Nhị ca, sao đến lại chỉ đứng đó? _ nàng quay người hướng về phía hấn đứng, dù sao hấn cũng có gì đó làm nàng tò mò

_Hoa Tuyết... _ trên môi lại nhếch ra nụ cười yếu ớt, rồi đi ra chỗ sáng đến gần nàng _ xem ra muội biết ta đã tới, công lực muội ngày một cao

_ Nhị ca huynh có chuyện gì?

_ Tuyết.... ta....

_ nhớ tình nhân không biết thể hiện thế nào? Tới chỗ muội vạch vài kẻ sách?

_ hấn cứ áp ứng như thế rất dễ nếu có người nghe được làm hiểu lầm mất, nàng lại không muốn dính vào rắc rối á, đành chuyển sang trêu chọc thôi

_

_ muội không biết đâu, huynh nhờ tứ tỷ í _ xem như nàng đoán trúng đi, phát phát tay chỉ về phòng Nguyệt Thu Thu

_ không, ta muốn hỏi... _

_ muội nghe..

_ muội thật sự đã thay đổi sao?

_ ần

_ nhưng là... muội không giống lúc trước..

_nhị ca... nếu muội nói muội Nguyệt Hoa Tuyết của huynh lúc trước đã chết... huynh có tin? _ hơi rù rì, nhìn về hướng khác

_muội là ai? _ Nguyệt Ngâm hít một ngụm khí lạnh khó khăn lên tiếng

_ một linh hồn bị... à không được muội muội huynh kéo đến cho một cuộc sống mới... _

_ muội muội huynh ở đâu?

_ nàng nói sẽ sống một cuộc sống tự do tự tại, không còn bị gò bó nhu nhược nữa..

_ muội ấy ở đâu?... _ không được hấn sớm sẽ phát hỏa mất

_ ta không biết, nàng đầu thai nơi khác trở thành vui vẻ hơn... cũng có thể thành linh hồn chỉ mình nàng đi du ngoạn... _

_

_

Gió lay xào xạc, trăng sáng, mây trôi, bầu trời đêm xa mà cao mãi, không sao, vài tiếng côn trùng về đêm kêu khe khẽ trong bụi cây nào đó.

Nguyệt Ngâm đứng trước mắt nàng, không nói không rằng chỉ đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng, quá yên lặng, có lẽ nàng đã nên nói sự thật này, nói rằng nàng không nên ở nơi này nàng chỉ là ảo ảnh của mọi người. Tình người thân huynh muội có thể nàng chỉ ảo tưởng, chỉ ảo tưởng với một thế giới nào đó họ đối với Hoa Tuyết chứ không phải là Băng Băng, có lẽ là thế. Có lẽ sau này thế giới này nàng sẽ tiếp tục sống trong bóng tối, có thể chứ, nàng sẽ lại quay về đó thôi.

Tuyết ngần đầu nhìn Nguyệt Ngâm, có thể tình huynh muội này chỉ mình nàng đa tình, ánh mắt của hấn có đau thương có sắt bén, ánh mắt kia trong suốt in cả hình ảnh của nàng, Tuyết thật sự nghĩ gì sao?

Nàng chỉ biết cười lạnh rồi đi thôi... Nhưng ngoài dự đoán của nàng, không phải nàng đi mà là hấn đi, hấn phát tay áo vội vàng rồi đi, rồi đi

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi: Ngạo Thế Nguyệt Hoa Tuyệt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Chương 29

Đêm lạnh, Phủ Thừa tướng vắng tanh, lối đi ngoằn ngoèo như mơ cung, yên lặng, gió thổi làm bay tà áo rộng, trên nóc nhà của Thất tiểu thư tể tướng Nguyệt Hoa Tuyệt lại có bóng người, một dáng người yên tĩnh trên đó.

Trăng đêm nay rất đẹp, tròn xinh mà trắng nõn, ánh trăng chiếu rọi lên khuôn mặt hài tử kia, ánh mắt trong như hồ nước, xanh mà sâu thẳm, mảy liễu, môi nhỏ đỏ hồng, dáng vẻ yêu kiều, vật cường khí tức cao ngạo. Nhưng ai có nhìn thấy cô bé lạnh lẽo cô độc như ánh trăng trên kia, trôi lững lờ giữa bầu trời đêm. Môi đỏ khê nhếch, cái gì mà tình người, cái gì là yêu, nó như một thứ quá xa xỉ đối với thế giới của nàng, bóng tối, chỉ toàn là bóng tối, Tuyệt có nó, chính nó mà nàng giàu nhất thế giới này_bóng tối.

Cúi đầu cười lạnh, nàng đã quá ảo tưởng, quá ảo tưởng, cười mỉa nàng quá ngu ngốc quá ngu ngốc kiếp trước có đầy nàng có một người, nhưng lại để tuột mất khỏi tay, kiếp này sao? Kiếp này nàng có được không? Chính người đó lại cho nàng gia đình, cho nàng tình người, đúng đã cho nàng tất cả hấn có, nhưng.....ngu dốt đúng không?

Gió nhẹ thổi, mái tóc rối tung, quạt áo dài phất theo gió, vài cánh hoa theo gió rơi lả tả, một cánh rơi trên vai nàng, mi dài như bướm vũ khê run, môi hồng khê mở, lại vang lên một điệu nhạc trong veo:

“khi các mùa cứ lặp đi lặp lại

Hãy giữ chặt những cảm xúc đang phân tán

Mạnh mẽ, mạnh mẽ giữ lấy

Như thế nó sẽ không biến mất

Những lời nói nặng trĩu

Khiến tôi không thể cử động

Tôi chỉ chìm đắm trong một giấc mơ êm đẹp

Khi tôi tỉnh giấc thì tôi đã mất bạn

Trói chặt nó lại sự hiện hữu đó

Rồi sẽ nhẹ nhàng lan toả

Nó thật đau đớn nó khắc sâu vào trái tim tôi

Rung động, rung động, rung động

Đến bầu trời biển một nơi nào đó thật xa

Để ít nhất tôi có thể trao một phần nào đó cho bạn

Những sắc màu ta đã đi và dẹt lên

Rung động, rung động, rung động

Một ngày nào đó những kí ức đã qua

Sẽ lại tái sinh từ khoảng khắc rải rác

Mặc dù nó đang mục nát dần...và..

Run rẩy, run rẩy, run rẩy

Tôi không thể trao trái tim mình lần thứ hai

Nhưng hãy để tôi trao phần cuối cho bạn

Như một cơn mưa nhẹ nhàng rơi... và..

Rung động, rung động, rung động

(Nhạc “hirari hirari_miku”, mình dịch sang tiếng Việt trình độ khá tệ thông cảm ^_^)

Góc nhà xa, một bóng đèn lướt qua, chân dứng trên mái nhà, ánh mắt lại thấy người nhìn nơi phát ra giọng hát, giọng hát trong trẻo, nhưng lại chưa bao nhiêu nỗi buồn

_ chủ nhân.. _ một bóng đèn khác quỳ rạp xuống chân người kia

_...ân đi thôi... _ bóng đèn kia giật mình sau đó dứt khoát cùng người kia rời đi

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi: Ngạo Thế Nguyệt Hoa Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chương 30

Tối đó vì cảm lạnh, Tuyết lại nằm li bì trên giường, đến khi hết bệnh, nàng lại nhảy ra khỏi phủ dạo chơi, về tới nhà lại bị nước mắt nước mũi của Cửu Nha leo lên giường... ngủ, uống chén thuốc đắng ngắt là lười. Ngồi trên giường đun đưa chân, vì bị bệnh nàng cũng không ra tạm biệt các huynh nàng, mà ra làm gì á, ra đó họ xách dao giết nàng đấy*.*, thà ở trong phòng ngắm khung cảnh còn hơn, không muốn ngủ, nàng lại lục lọi trong tủ tìm đồ chơi, lại tình cờ lấy được một hộp gấm cũ.

Lục lại trí nhớ “Nguyệt Hoa Tuyệt” kia chưa từng thấy nó trong phòng, cũng có thể nó bị giấu quá kĩ không thấy cũng nên. Tò mò đem hộp gấm cũ phủ bụi lên giường mà mò mò khám

_ Tiểu thư, người làm gì đó _ Cửu Nha bước vào phòng nhẹ nhàng tới bên nàng, nhìn nhìn rồi nói tiếp _ tiểu thư căn bản phải mở bằng huyết, nhưng chỉ có người được chọn...

_ Ồ.. _ chưa để nàng(CN) nói xong nàng(HT) đã cắn đầu ngón tay nhỏ bảo ngọc nhỏ tròn tròn ở trên mặt

_ tiểu thư _ trời ạ nàng chưa nói xong mà, nếu người không được chọn thì...

Ánh sáng trong hộp bắt đầu loé lên, ánh sáng dần mạnh, độ nóng càng cao, loé lên khiến người theo quán tính phải che tay lại, nhanh như thế căn phòng lại khôi phục lại nguyên trạng chỉ có điều, thiếu mất một người.

Cửu Nha mở mắt nhìn xung quanh phòng, rồi lại lắc đầu thờ dài, đưa tay lên xoa xoa trán, xem nha tiểu thư nàng thích tìm chỗ chết quá.....nhưng mà cũng may.....hazì....sau đó sắp xếp một chút thôi tắt đèn ra ngoài.

Trong hộp gấm, sau khi ánh sáng bắt đầu tắt dần, miễn cưỡng Tuyết mới bò dậy dụi mắt nhìn xung quanh, ban đêm, thời gian bên ngoài ban đêm nhưng nơi này, mặt trời chói chang, bãi cỏ xanh um, bên kia còn có nhiều cây cổ thụ cao toả bóng cả một bóng trời, xa xa lại nghe tiếng chảy róc rách của nước chảy qua khe đá, gió thổi mát rượi trong lành, trên kia còn có mấy thú vật nhỏ lạ lẫm như khối thịt chạy nhảy trên cỏ, tất cả tất cả như thiên đường.

Nhưng...bất quá cái quái gì lại chui đầu ra một con rồng xấu xí thế kia.....!!!

_ này này, cho người _ con rồng kia vượt một chiếc nhẫn ngọc bích lên người nàng

.... nhìn hành động của hấn nàng âm thầm chửi thề

_ này này ta nghe đấy, mang nó vào sau đó dùng máu kí khế ước đi _ con rồng đầu đầy hắc tuyết nhìn đưa nhỏ kia, hấn có hay không nghĩ nàng là đứa nhỏ thô tục?

_ kí khế ước? ta đâu thiếu nợ ai? _ nói thế vẫn mang chiếc nhẫn vào cắn tiếp đầu ngón tay, chà xát chiếc nhẫn như thế nàng sẽ rút lợi máu, đầu lòng hìn giọt máu trên nhẫn, máu nàng là máu tốt nha, giải được bách độc á!!!!

Lại một luồng sáng nữa sáng ra từ chiếc nhẫn, cơ thể như bốc lên không trung một luồng khí lưu chuyển, ánh mắt dần mở ra đối diện nàng là nam tử vô cùng mỹ, bạc kim ánh mắt lẫn màu tóc, soái nha.

Nhưng khoan, cái quái gì đây, nàng có cảm giác cái gì đó đang khắc trên tay nàng cánh tay rất nhức, chết tiệt...

_sớm sẽ kết thúc cổ găng_giọng nam tử kia khá dịu lại nhìn nàng cắn nát môi dưới nhưng vẫn không ra một tiếng nào,lắc đầu cười ngượng, hấn lại nghĩ khác về nàng thêm rồi

Một thời gian sau khi, cánh tay nàng giảm xuống tiếp đến đến môi nàng chết tiệt, cái quái gì chứ, nàng cắn môi lại không biết chúng rỉ máu khi nào, đến lúc sau ánh sáng giảm xuống nàng mới mở mắt được, nhìn khuôn mặt cười hả hê của con rồng trước mặt trời ả nàng muốn học máu rồi. . .

_ngậm mồm, cười cái quái gì chứ

_ha ha ha...chủ nhân của ta ha ha ha vâng chủ nhân hha haha

_.... .._thôi bỏ đi nàng không chấp tên khùng, nhưng mà...già nàng trở thành chủ nhân của rồng nha, rồng là loài cường giả quý hiếm ít người được sở hữu, mà chính nó lại là loài kì quái nhất hung mãnh nhất, nè nàng có may mắn nha

_e hèm..chủ nhân ta có thể đọc suy nghĩ của người đấy

_ừm...không cho đọc nữa nghe chưa?

_...vâng..

_ngươi tên gì?

_không biết

_ngươi giống gì?(chàng vạng: ý nàng hỏi giống đực hay cái đấy)

_không biết

_...._Tuyệt có cảm giác đầu nàng đầy hắc tuyến, vậy ngươi biết gì?

_ta thuộc tộc Long, ta không biết tại sao bị nhốt trong này, chỉ biết ta ở đây chờ một người một người ta đến gọi chủ nhân sẽ giúp ta nhớ lại...ta không nhớ đã ở đây bao năm, khi có một nữ tử đến trở thành người bạn của ta, đáng tiếc người bạn kia lại không phải là chủ nhân ta, sau đó rất nhiều năm nàng cũng đã không trở lại, sau đó ta lại chìm vào giấc ngủ mờ mịt ngày qua ngày, đến khi ngươi đánh thức ta

_ân làm ngươi thất vọng rồi ta là oa nhi mới lên 10 đánh thức ngươi đấy_Tuyệt lạnh giọng, ngươi tâm sự nhiều đó đủ rồi!

_....nơi này là là Bách Âm, nơi khi, cái hang động kia là bí kiếp tu luyện, ta không biết nơi đó chứa gì chỉ mở được một tầng, đọc qua lại ta cũng chả hiểu gì, sau đó lại ngủ không thể biết, ngươi chủ nhân của ta nên có tất cả nơi này

_tất cả?

_ân..tất cả

_ta đặt tên cho ngươi?

_...._gật đầu lia lịa, dù hấn có bạn thân nhưng người kia chỉ gọi hấn là rồng hấn thực chất chưa bao giờ có tên

_ngươi thuộc long tộc, gọi ngươi Trát Cương đi(chàng vạng: cháu không hiểu nghĩ đâu đừng hỏi cháu, tên này do người ta góp ý á, còn để lại một câu “tự tìm hiểu”)

_ân ta tên Trát Cương

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi: Ngạo Thế Nguyệt Hoa Tuyệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Chương 31

Buổi sang, Cửu Nha im lặng kéo nàng dậy, đưa thức ăn, thay trang phục cho nàng, sau đó lại kéo nàng ra ngoài vườn, đem thuốc đắng cho nàng

_Cửu Nha ngươi bị làm sao? Gia đình có chuyện? hay ngươi mệt?

_tiểu thư người sắp rồi đi rồi, người cần mang gì theo?

_mang theo không bây giờ chỉ cần dạo một vòng đã _nàng quay lên hành lang rồi quay người lại _hoa nơi này đẹp lắm, hay người hái một ít đem đi theo đi, chỉ cánh hoa thôi nhé

_ân tiểu thư _Cửu Nha xoay người đi

Tuyết lại im lặng lên hành lan, dạo ngắm cảnh, nhớ lúc trước khi mới vào nơi này nếu không nhờ trí nhớ của Hoa Tuyết, có lẽ nàng đã lạc nơi mơ cung này, nhưng là nơi phủ thừa tướng này có lẽ nàng đã sớm thuộc đường đi, dạo quanh qua nhà bếp, có vài nha hoàn nơi đó nhìn thấy nàng cúi đầu, chính nàng chỉ lắc đầu rồi đi, trở về phòng.

Mỗi ngày, đã lười quá rồi, nàng sẽ không còn là tiểu thư nữa đúng không, sau khi nàng đến trường, khi nàng sẽ rời đi rất nhanh, gì chứ sao nàng cứ luyến tiếc thế này, bây giờ mới nhận ra nàng có thể lười biếng đến thế lười đến nỗi luyến tiếc cuộc sống không phải thuộc về mình. Con đường nàng đã đi qua nó lát gạch, còn có những tia nắng lóm đóm rơi rải rất trên nền gạch, con đường phía trước của nàng..., yên bình thật như sắp có chuyện gì đó sẽ xảy ra, rất nhanh nó sẽ tới...

.....phân cách
^ ^.....

Ngoài cổng chính, mùi gỗ mới sơn lên màu đỏ thẫm, thị vệ nô ti tấp nập xếp đồ, người ra kẻ vào, nhìn đám người kia, nhìn chiếc xe được hai loài quái dị kéo theo, lại nhìn đồng đồ trên chiếc xe.....

_ngưng..các người chồng cái gì lên xe ta thế kia?

_...._nô ti thị vệ dừng hoàn toàn, nhìn nàng, quân gia vừa lúc nhìn thấy vội lên tiếng _thưa tiểu thư, đây là những thứ mà tể tướng đặt chúng hạ nhân mang lên nhân xâm, được liệu vũ khí, lương thực, vàng bạc,.....

_....._hắc tuyết trên trán chảy dài, nàng nhớ nàng đi học không đi đánh giặt nha _dùng, lấy nhân xâm ra để lại hai củ, lương thực chỉ lấy một nửa, vũ khí đem làm gì, chỉ cần mang theo vài người, vàng bạc chỉ mang theo một nửa, được liệu mang theo 20 lạng trung cấp đủ, còn lại bỏ vào kho ai dùng kê hết lại cho ta, ăn bớt hoặc thấp thoát một chút ta không chắc chuyện gì sẽ xảy ra...

_nhưng...

_mọi chuyện với cha ta gánh, chắc được rồi chứ quân gia? Đưa ánh mắt giết người cho ông, con người này rất trung thành nhưng cũng rất kiêu ngạo xem xem để nàng chỉnh lại một chút thứ bậc đi sau này sợ không có cơ hội nữa

_vâng thưa tiểu thư, theo lời tiểu thư đi _quân gia phát tay cúi người đem hết giận đồ lên người cấp dưới

_e hèm, vậy ai đi theo ta bảo vệ đây?

_.....lão gia dặn đưa Trung Bảo cận vệ của tiểu thư theo, còn có người theo nữa không là tùy ở hần

_ân._Cửu Nha tới giờ tại sao chưa có mặt, đừng nói cô bé bụng hết vườn hoà đi nha?

_tiểu thư.....

_..._nhìn nàng(CN) vừa chạy vừa cười, rồi nhìn cái túi trên lưng nàng(CN), nàng(HT) thật sự muốn xỉu, nàng(HT) đoán đúng, Cửu Nha đem hết vườn hoa đi T~T

Định rời lên xe lại có người không muốn gặp, lại xuất hiện:

_Tuyết nhi chờ ta...

_nhị mẫu có chuyện sao? _Tuyết thật sự chán cảnh “mèo khóc chuột” kiểu này, bà ta giống như con gái của bà đều là loại rần rết _ah, phụ thân không tới tiền con gái thật buồn.

_Tuyết nhi, con đi nhớ bảo trọng chuyện gì cứ nói tỷ muội giúp để đều là phận nữa nhi của nhau _nói xong đem khăn lên giả lau nước mắt, sau lớp khăn không ai biết ánh mắt của bà ta ngất ngao trùng xéo Tuyết, nàng ta nhìn trời nhìn đất,.. thứ gì cũng nhìn riêng bà thì không như sợ bản mặt, bà nhìn, nhìn xuống giữ nguyên hình tượng

_chỉ sợ....nhưng nhị mẫu yên tâm có chuyện gì bất trắc nhị mẫu sẽ là người biết đầu tiên _liếc sang bà ta, sau lại leo lên xe _à nhị mẫu nhớ nhắc cha rằng cẩn thận với vật nuôi bên mình, phải biết khi nào vứt khi nào mang, nhớ đây nhị mẫu, nếu cha không biết không biết có chuyện gì đâu, nhị mẫu cũng biết tính cha dù thiếu một chữ á...._hất mồm xuống ngồi yên vị trên xe không muốn cho bà ta thêm thể diện, nàng cười mỉa mai rồi đi

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi: Ngạo Thế Nguyệt Hoa Tuyết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Chương 32

_.... Hà Hồng Yên(nhị phu nhân) đứng trần người sau khi nghe Nguyệt Hoa Tuyết nói tới chuyện gì đó về thú sủng, không lẽ con tiểu nha đầu này biết chuyện gì sao?

Bình tĩnh, không được nếu là lời nói vô tâm của con oa nhi kia bà sẽ không tự mình vào hổ thì bao công sức của bà bỏ bao năm qua như nước đổ. Vội lấy khăn lau che mặt giả khóc, thật ra che đi thái độ bất thường của bà. Sau khi cố trấn an xong lại nhìn về hướng rơi đi của xe ngựa, gọi vọng đi _Tuyết Nhi nhớ giữ sức khỏe...hức hức hức....nhị mẫu nhớ con.

Ngồi trong xe ngựa, nghe tiếng khóc vọng lại, Cửu Nha chà xát cánh tay mình lại liếc sang nhìn tiểu thư, vẫn thế bình thản đến thế, nàng thật cảm phục sức miễn dịch của nàng(Hoa Tuyết).

Thật ra bao nhiêu da gà da vịt trên người nổi lên hết rồi TT~TT, nhưng vì hình tượng nàng cố nhịn,... nhịn xuống trời cao biển rộng, nhưng sâu trong thâm tâm lại muốn buồn nôn “nhị mẫu nhớ con”??tốt nhất bà ta nên tự nhớ mình.(chàng vạng: tỷ còn nhớ tới hình tượng của mình á????! =.=).

Đi được hai canh giờ, xe ngựa tuy đầy đủ tiện nghi, nội thất như một căn phòng thu nhỏ, nhưng cứ hết ăn lại nằm, hết nằm lại ngồi thế này cơ thể nàng không hề bị nhão ra mất.

Ngồi dậy đưa tay vén bức rèm lên, gió mát ulla vào làm phát phơ vài sợi tóc loạn, nắng ấm nhảy nhót trên khung gỗ, xa xa lại nhìn thấy khói trắng bốc lên từ căn bếp của nhà dân nào đó dưới núi, bên kia nhưng đám mây lững lờ trôi nhẹ phủ cả trên đồi. Nhìn bầu trời cao vợi, bên đường còn có những cây cổ thụ cao xa kia, Tuyết có thể cảm thấy được khung cảnh yên bình kia đã và sẽ bỏ lại phía sau nàng, những ngày tháng ở phủ thừa tướng ấy...

Thôi thôi nào, nàng lại nghĩ gì nữa rồi, rảnh rồi một chút lại nghĩ lung tung, nè đưa mắt về phía cao trên kia xem con chim nhỏ đuôi sặc sỡ đang nhảy cùng hót líu lo kia, này trong bụi cỏ, trong bụi cỏ nè nhìn xem những khối thịt nhỏ mắt lấp lánh ngập nước đang mở tròn đôi mắt nhìn người đi đường sau lưng cây, này khung cảnh này không đẹp sao, này nếu có Khải.....

Khoé miệng bất giác lại thêm nụ cười tự giễu, lại nghĩ nữa rồi, thôi thôi bỏ đi, chính nàng muốn nghĩ làm cách nào đừng suy nghĩ đây??

_tiểu thư..._một thanh niên nhỏ thúc ngựa lại bên xe ngựa, lên tiếng, hẳn thấy nàng, cô tiểu thư kia cứ như thể đang tâm tình với chính mình, nhìn cảnh vật xung quanh, hẳn thật không biết nàng đang buồn?_tiểu thư, người đi đến học viện nơi đó sẽ có rất nhiều công tử, tiểu thư, người không cần lo lắng. Còn có các thiếu gia cùng tử tiểu thư cùng bát tiểu thư nơi đó người xem như không xa nhà đi!!

_....ân đúng tiểu thư, gió lạnh nàng nên vào trong..._Cửu Nha tiếp lời, thật nàng nên đa tạ một tiếng người kia, mỗi khi tiểu thư nghĩ ngợi như có một luồng khí lạnh bao trùm người nàng, khiến người khác không dám tới gần ngay cả nàng là một cái cấp chiến sĩ vậy mà....nàng nên nói tiểu thư là phế vật hay là nàng (Cửu Nha) tệ hơn cả phế vật đây?

_ân...nơi này rất đẹp không sợ gió lạnh a~_mỉm cười nhìn Cửu Nha rồi lại quay sang nhìn Trung Bảo_cận vệ của nàng_đa tạ

_...là tiểu thư..._sau lại thả ngựa chạy chậm lại hẳn không muốn che mắt tầm mắt ngắm cảnh của nữ oa này

Trên đoạn đường, một kiệu hai loài gọi ngựa lại giống quái thai, trong kiệu hai nữ nhi, bên ngoài ba nam tử.

Đoạn đường đi ven đên chỉ có năm người theo đoàn, người cầm cương Lạc Hưng ngồi phía đầu kiệu tay đung đưa cương ngựa bắt kịp với tốc độ của người đi trước Lạc Vinh huynh đệ sinh đôi của hắn, cũng không quên thả tốc độ không muốn bỏ rơi người phía sau Trung Bảo.

Ngắm cảnh một chút thấy lạnh người, Tuyết mới thả rèm ra nằm lại trên ghế dài, đọc sách nhờ ánh sáng của hoá thạch quang xe ngựa như một khung cảnh bình thường ánh sáng không thiếu hơn đèn điện. Nàng có nhìn sao cũng không ra tâm trạng của ba người cận vệ ngoài kia, nhưng có một điều là thật, họ đã ra chiến trường như một thói quen, trên người họ luôn mang theo một cỗ khí lạnh huyết cùng cao ngạo, đây không phải là kinh nghiệm của những oa nhi ngây thơ thay vào đó là những đời già trong chinh chiến.

Cười khẩy, xem ra con đường đi học của nàng không đơn giản là nguy hiểm a~ cha nàng cũng qua thương con gái mình đi!! Nhắm mắt dưỡng thần, nàng nên xem sức mạnh của mình mà tiếp tục rèn luyện a.....

_tiểu Tuyết, người thế nào rồi_Trát Cương nói vọng ra từ chiếc nhẫn ngọc(chàng vạng: e hèm...sorry vì quên nói, sau khi kí khuế ước, người và thú có thể nói chuyện với nhau và nơi ở của thú là vật kí khuế ước, họ có thể nói với nhau bằng suy nghĩ. Ở đây vật kí khuế ước là nhẫn ngọc bích nên chuyện họ nói chuyện hay chui từ đâu ra là đương nhiên, và miễn bàn)

_tiểu thư a~..._hắn đã nói gì a~, với thể lực cơ thể nàng có thể từ từ tập luyện a, dù gì hẳn không nỡ để cô bé xinh hơn tiên giáng trần này chịu huyền lực dày vò á, thật đáng tiếc. Nhưng lời nói hẳn có trọng lực sao?!!_này này tiểu Tuyết

_.....

_tiểu Tuyết_hắn thật sự muốn ra ngoài lay nàng dạy a_tiểu Tuyết...

_ngươi...thật...ồn ào_cau mày, tên này cứ thế làm sao nàng luyện đây?_xong rồi, thần cấp nha~_cười trêu

_ngươi...thật?_Trát Cương không tin vào tin mình vừa nghe. Cái gì? Đứa bé này đang đùa sao?

thật Tuyết đi vào không gian ảo, ngắm nhìn khung cảnh xung quanh rồi liếc mắt sang nhìn con rồng đứng trần người ra kia có cái gì phải “sốc” như thế a~ nàng nói chỉ mới đột phá thôi mà.

thật?... không phải khi tiến cấp sẽ có biểu hiện như dòng năng lượng sáng lên rồi đi vào cơ thể hay sao? đằng này... tiến tới một bước đến gần nàng hơn, cổ nhìn thẳng vào con ngư trong suốt kia, hấn không tin a~

..... cảm nhận được nội tâm bị nghi ngờ, trong lòng bật lên cảm giác khó chịu, khí lạnh bắt đầu tỏa ra _ngươi..._ta nói dối ngươi được lợi lộc gì? _lúc này cứ cái đà kia, tốc độ của nàng rất chậm rồi a~ thật nàng cũng bất ngờ khi tiến cấp cơ thể nàng bắt đầu thu nhận một luồng khí lớn đi vào tâm mạch, lúc nóng lại lạnh, sau lại rất nhanh chuyển đến ôn hòa với dòng khí trong cơ thể nàng, này cái này nàng không hiểu sau kiểm tra lại thực lực nàng mới thật sự biết nàng đạt kiểm sĩ cao cấp...

ân ta tin, ngươi tăng ta cũng sẽ tăng theo thôi, dù gì ta cũng đã đạt được năng lượng kia từ cơ thể ngươi nói đoạn một luồng sáng trắng bao quanh cơ thể rồng, lát sau khi làn khói kia mờ ảo tan ra, xuất hiện trước mặt nàng là nam tử tuấn tú, tóc bạc, con ngư màu bạc, trần truồng như nhộng

Mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ, sau chứng kiến cảnh tượng kia thì Tuyết liền rời khỏi không gian, trở về với thế giới thực, nàng nghĩ nên cho soái ca có thời gian thay đồ, được rồi nàng nhận nàng có chút ngại nhưng dù gì cảnh nóng bỏng đó thì nàng nhìn thấy hoài khi cô sát thủ mỹ nhân nào đó đi làm nhiệm vụ còn nàng ngồi trên cao chỉ việc tiếp ứng, lâu dần trở nên miễn dịch thật.

Nghĩ lại hình dạng kia...(chàng vạng: thì ra tỷ là sắc nữ sao!!!?)...giống như rất quen, hấn là người nàng kí khước ước a~, không ngờ con rồng trắng kia lại có hình dáng đẹp trai đến mơ người a~ Bỏ đi, sau này cũng miễn dịch thôi, nhưng bây giờ bắt quá máu mũi muốn trào ra ngoài

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi: Ngạo Thế Nguyệt Hoa Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Trên đoạn đường, một kiệu hai loài gọi ngựa lại giống quái thai, trong kiệu hai nữ nhi, bên ngoài ba nam tử.

Đoạn đường đi ven dện chỉ có năm người theo đoàn, người cầm cương Lạc Hưng ngồi phía đầu kiệu tay đung đưa cương ngựa bắt kịp với tốc độ của người đi trước Lạc Vinh huynh đệ sinh đôi của hấn, cũng không quên thả tốc độ không muốn bỏ rơi người phía sau Trung Bảo.

Ngắm cảnh một chút thấy lạnh người, Tuyết mới thả rèm ra nằm lại trên ghế dài, đọc sách nhờ ánh sáng của hoá thạch quang xe ngựa như một khung cảnh bình thường ánh sáng không thiếu hơn đèn điện.

Nàng có nhìn sao cũng không ra tâm trạng của ba người cận vệ ngoài kia, nhưng có một điều là thật, họ đã ra chiến trường như một thói quen, trên người họ luôn mang theo một cỗ khí lãnh huyết cùng cao ngạo, nói cũng đúng cận vệ họ Nguyệt chọn không phải nhắm mắt chọn đại á... nhất là nam tử Trung Bảo ngoài kia, nàng cảm giác có một khí tức lớn trên người hấn, nhưng có cái gì đó kiềm hãm chúng lại.

Con đường tới trường nàng thật sự rất “dễ đi” a~.Nhắm mắt dưỡng thần, nàng nên xem sức mạnh của mình mà tiếp tục rèn luyện a.....

tiểu Tuyết, ngươi thế nào rồi Trát Cương nói vọng ra từ chiếc nhẫn ngọc(chàng vạng: e hèm...sorry vì quên nói, sau khi kí khước ước, người và thú có thể nói chuyện với nhau và nơi ở của thú là vật kí khước ước, họ có thể nói với nhau bằng suy nghĩ.

Ở đây vật kí khước ước là nhẫn ngọc bích nên chuyện họ nói chuyện hay chui từ đâu ra là đương nhiên, và miễn bàn)

.....

tiểu thư a~... hấn đã nói gì a~, với thể lực cơ thể nàng có thể từ từ tập luyện a, dù gì hấn không nỡ để cô bé xinh hơn tiên giáng trần này chịu huyền lực dày vò á, thật đáng tiếc.

Nhưng lời nói hấn có trọng lực sao?!!_ này này tiểu Tuyết

.....

tiểu Tuyết hấn thật sự muốn ra ngoài lay nàng dạy a _tiểu Tuyết...

_ngươi...thật..._ồn ào _cau mày, tên này cứ thế làm sao nàng luyện đây? _xong rồi, thần cấp nha~_ thờ dài, từ đâu ra nàng có một con rồng nhiều chuyện~

ngươi...thật? Trát Cương không tin vào tin mình vừa nghe. Cái gì? Đứa bé này đang đùa sao?

thật Tuyết đi vào không gian ảo, ngắm nhìn khung cảnh xung quanh rồi liếc mắt sang nhìn con rồng đứng trần người ra kia có cái gì phải “sốc” như thế

a~ nàng nói chỉ mới đột phá thôi mà.

_thật?..._không phải khi tiến cấp sẽ có biểu hiện như dòng năng lượng sáng lên rồi đi vào cơ thể hay sao? đằng này...tiến tới một bước đến gần nàng hơn, cổ nhìn thẳng vào con ngư trong suốt kia, hấn không tin a~

_..... cảm nhận được nội tâm bị nghi ngờ, trong lòng bật lên cảm giác khó chịu, khí lạnh bắt đầu tỏa ra _ngươi..._ta nói dối ngươi được lợi lộc gì?_lúc này cứ cái đà kia, tốc độ của nàng rất chậm rồi a~

thật nàng cũng bất ngờ khi tiến cấp cơ thể nàng bắt đầu thu nhận một luồng khí lớn đi vào tâm mạch, lúc nóng lại lạnh, sau lại rất nhanh chuyển đến ôn hòa với dòng khí trong cơ thể nàng, này cái này nàng không hiểu sau kiểm tra lại thực lực nàng mới thật sự biết nàng đạt kiểm sĩ cao cấp...

_ân ta tin, ngươi tăng ta cũng sẽ tăng theo thôi, dù gì ta cũng đã đạt được năng lượng kia từ cơ thể ngươi_nói đoạn một luồng sáng trắng bao quanh cơ thể rồng, lát sau khi làn khói kia mờ ảo tan ra, xuất hiện trước mặt nàng là nam tử tuấn tú, tóc bạc, con ngư màu bạc, cơ bắp cuộn cuộn, thân hình sáu múi, này còn hơn các siêu sao điện ảnh ở đại lục nha, nhưng có một điều..... hấn trần như nhộng.....

Mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ, sau chứng kiến cảnh tượng kia thì Tuyết liền rời khỏi không gian, trở về với thế giới thực, nàng nghĩ nên cho soái ca có thời gian thay đồ.....

được rồi nàng nhận nàng có chút ngại nhưng dù gì cảnh nóng bỏng đó thì nàng nhìn thấy như com bữa a~ Mà đừng hiểu nhầm, thật thì khi cô sát thủ mỹ nhân nào đó đi làm nhiệm vụ còn nàng ngồi trên cao chỉ việc tiếp ứng, lâu dần trở nên miễn dịch thật.

Nghĩ lại hình dạng kia...(chàng vạng: thì ra tỷ là sắc nữ sao!!!?)...giống như rất quen, hấn là người nàng kí khước ước a~, không ngờ con rồng trắng kia lại có hình dáng đẹp trai đến mơ người a~ Bỏ đi, sau này cũng miễn dịch thôi, nhưng bây giờ bắt quá máu mũi muốn trào ra ngoài...T~T

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi: Ngạo Thế Nguyệt Hoa Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Một thời gian nằm tĩnh dưỡng lại trên ghế nệm ấm, nghe tiếng bánh xe lăn trên sỏi “cột...cột...” nghe tiếng “nát kiệu” của ngựa bên tai, nghe tiếng thờ dài.

Hiện xe ngựa đang dần đi qua rừng, khu rừng này rất đẹp nga, phong cảnh rất hữu tình, Tuyết lắng tai nghe, tiếng nói chuyện cùng cười đùa dần dần nhỏ đến khi mất hút, đứng nàng đã đi ra khỏi địa bàn của phủ thừa tướng cai quản. Vén màn nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc giờ đã là sớm chiều, mặt trời đỏ ửng đang lặn dần xuống núi, còn vài tia nắng yếu ớt nhoi nhoi trên đám mây tạo một không gian đỏ ửng.

Gió lạnh thổi ùa vào, mát thật nhẹ nhưng nó lại có chút gì đó dư vị của một ngày dài khô rất, nóng ảm. Một ngày thật dài và chán nản.....

_Tiểu thư _Trung Bảo thấy nàng nhìn về phía mặt trời, ánh tia nắng vàng vọt lại chiếu vào khuôn mặt nàng làm sáng lên đôi mắt xanh biếc cùng làn tóc hồng...hồ ly a~ tiểu oa nhi này là hồ ly a~(chàng vạng: nè huynh hết từ điển tả cái đẹp của người ta rồi hả TT~TT)

_ân...chuyện gì?_nhẹ giọng trên bầu trời kia các áng mây ửng hồng đang trôi lững lờ

_ngươi nên trở vào, gió đêm độc....

_ân..._thả rèm xuống, nhưng lại nhớ gì đó vén lên đưa mắt nhìn về phía Trung Bảo đang thúc ngựa đi gặt gao bên xe _ngươi đã đi theo cha ta bao lâu rồi?

_hỏi tiểu thư ta đã đi theo Thừa Tướng từ lúc nhỏ, khi ta còn chập chững biết đi.

_ngươi bao nhiêu tuổi?

_hỏi tiểu thư ta 16 tuổi...

_ân vậy từ nay cứ xưng hô bình thường đi, ta còn nhỏ tuổi hơn ngươi nga, còn nữa, ngươi có được hay không có thể gọi ta một tiếng Tuyết muội hay thất muội như các huynh ta nga~

_hỏi tiểu thư nô tài không dám...

_không sao chuyện đó ta cho phép, với lại sau này ngươi là người thân cận bên ta mãi gọi tiểu thư như thế ta thật sợ mình tổn thọ

_nhưng...

_ngươi không theo?_nheo mắt nguy hiểm, gì chứ gọi tiểu thư với hần nếu có ngày hần phát điên không thích tiếng gọi tiểu thư kia có phải có ngày nàng khô rồi không, chó cũng biết cắn chủ, con người thì sao chứ?

_nô tài không dám

_được cứ gọi thế đi, ta gọi ngươi là Trung Bảo được chứ?

_ân, tiểu thư

_ngay cả Lạc Vinh cùng Lạc Hưng cũng thế a~

_.....ân.....tiểu thư_tiếng đồng thanh của hai huynh đệ

_tiểu.....Tuyệt....Tuyệt muội mời người vào trong_Trung Bảo có phần không quen mặt hơi đỏ, giọng ấp a ấp úng cúi đầu, sau khi nói hần tự hỏi hần bị cái gì

_ân... thả rằm vào trong, này chỉ một tiếng muội muội làm cái gì phải đỏ mặt, nam tử thời xưa hay đỏ mặt thế sao, hay là do khác đại lục nên da mặt mỏng hơn???

Nếu Trung Bảo hần biết suy nghĩ của nàng bây giờ sẽ sẵn sỏ lên phản bát mà phản bát thì phản bát mà mặt đỏ thì vẫn đỏ không những thế còn hơn tôm bị luộc:

“hần không phải vì da mặt mỏng là do từ nhỏ đến lớn ngoài hai người Lạc Hưng cùng Lạc Vinh ra hần không xưng gọi thân mật với bất kì ai, chỉ là hôm nay lại là nàng, giai cấp cao hơn hần, địa vị còn tốt hơn hần...hần...thật sự thấy vui”.

Nhưng đang tiếc những lời kia, Trung Bảo không thể nói vì hần chính gốc không biết thuật đọc tâm, cũng do đó nên hần khi nhìn bức rèm trên cửa vừa kéo xuống thì tiếp tục làm nhiệm vụ của mình...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi: Ngạo Thế Nguyệt Hoa Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Ngồi trên xe tiếp tục ngắm nghĩ về những công thức trong hang động bí kiếp tu luyện, nha cái cấp này rất dễ mở, không như ngoằng nghèo trong các câu chuyện, mỗi cánh cửa mỗi cấp chỉ khi chủ nhân lên cấp, chỉ cần rót một ít huyền lực vào trong cánh cửa sẽ mở, nhưng mà tới giờ có bao nhiêu cấp mới mở được cánh cửa thì thật ra nàng chưa bao giờ nghĩ tới.

Tầng một là sách dược, có đủ tất cả loại độc cùng giải độc trên các chữ, bảo sao tên Trát Cương vớt chúng ngay khi lần đọc đầu tiên. Loài rồng chú trọng về sức mạnh chứ không phải là dược liệu, tầng hai là sách học đạo, này chuyện này nàng muốn vức a~.

Thật sự muốn vức a~ chuyện gì a~ nàng làm lười lắm nha, không đọc sách đạo đâu, cô gái xác thủ như nàng máu rồi lại máu không thể càng không thể đọc sách nho a~ Không biết tên nào lại rảnh rỗi bày ra trận này, tầng hai là thế lấy đầu ra tầng ba, sao tự nhiên nàng muốn giống Trát Cương nha~

Buồn lắm í, cảm quyền sách lên đọc đọc, vài chữ rồi lại bỏ xuống, đối với dược liệu nàng còn có hứng thú bên này là đạo học nàng nhìn đã ngán nói chi tới đọc không muốn a~

_Ngươi mở được tầng hai rồi sao? nha ngươi không giỏi tới thế chứ?

_a....Trát Cương quay phát người lại, trời ạ con rồng này, không bây giờ là người a~ nhưng hần lách từ đâu vào a~

Nha nhìn hần xem một bộ đồ đen, lại đường may cùng mũi chỉ, này chỉ vàng a~ cùng với thắt lưng, nha~ này cái này có phải là đang khoe dáng người không?

Bộ đồ đã đẹp đã tinh tế còn hoa văn như hiện như ả, thắt lưng lớn như ôm sát cơ thể hần. Này nếu là người sẽ có rất nhiều cô gái chết đi sống lại chạy theo hần a~, đáng tiếc hần là rồng

_này nhìn đủ chưa, nước bọt chảy ra luôn kìa

_nước cái đầu ngươi, cách cư xử với chủ nhân như thế sao?_giật mình nhìn ánh mắt đùa cợt của hần, cho nàng kiêu đi hần là rồng á dù nữ tử trên đời này có ngã ngực xuống dưới chân hần cầu xin thì nàng thà chết cũng không a~

(chàng vạng: e...hèm...chuyện này sợ nói trước bước không qua nha~)

_vâng chủ nhân_hắn bấu môi nhìn sách trên tay nàng, hắn có thể đọc được suy nghĩ của nàng, nha con tiểu hồ ly này dám nói thế khi nhìn hắn biến thành người thì thế nào a~ còn đứng sững ra bây giờ lại.....hazì...hắn thất vọng..._người đang đọc gì a?

_sách đạo, có lẽ ngươi không thích?

_sách đạo ư? Thật ư? Không ngờ tầng hai lại có những loại sách này_hắn đem một quyển trên kệ lật ra xem_nha~ tiểu nha đầu cho ta a~?

_ngươi thích sao?_Long tộc lại thích sách đạo, điều này không giống với tộc kia

_ân ta thích, cho ta nha chủ nhân.chủ nhân_làm vẽ mặt phụng phiêu như con nít đòi quà, cái tính này hắn học từ chiều trò khi nàng đòi thứ gì của các huynh nàng nga~

_được a~ nhưng sẽ không có bộ mặt ấy nữa a~ ta không thích_nói đoạn lại quay sang chà sát cánh tay, da vịt da gà gì có trên người nàng đáng nổi nó cũng nổi, mà không đáng nổi nó cũng nổi hết rồi

_ân...ra ngoài đi_giọng Trát Cương có vẻ trầm xuống

_sao????

_ra ngoài đi ta có cảm giác thứ gì đó

_ân...rời khỏi không gian, mở mắt nhìn khung cảnh xung quanh, ánh mắt lại cô đọng trên khuôn mặt của Cửu Nha_có chuyện gì sao_phát ra tiếng khê nhưng vẫn đủ cho nàng(CN) nghe

_tiểu thư, không có gì a~, trời đã tối người nên nghỉ sớm_Cửu Nha giật mình nhìn nàng, nhưng hành động một khác, từng khi đi qua làm chiếc kiệu lung lay, thanh gương trên tay nàng một nền chật hơn tưởng có thể bóp nát

_“chuyện gì a?”_chuyển sang trao đổi suy nghĩ với Trát Cương, nàng biết có điều gì đó Cửu Nha giấu nàng

_“ngươi không cảm thấy gì sao?”

_“chuyện gì?”

_“có mùi huyết từ quanh đây”

_“Huyết từ?”_có người chết sao? chỉ có điều nàng thật không nghe thấy

Vén màn cửa nhìn ra ngoài trời, đường đã khá tối, trong xe ngựa chỉ còn ánh sáng của ngọc thạch loe loé, ánh sáng quá yếu ớt, trong không gian tối đen như mực kia, không thấy đường, lui phía sau càng không thấy

_Lạc Hưng, đoạn đường này nên nghỉ lại đi không nên đi thêm

_tiểu thư, hãy cố gắng một chút a~ chúng ta sẽ qua hết cánh rừng

_“Tiểu nha đầu, ta nghe được tiếng nước chảy cách đây 1 dặm phía tây”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi: Ngạo Thế Nguyệt Hoa Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

_Lạc Hưng cho ngựa đi một dặm về phía tây, sau đó cắm trại nghỉ qua đêm, đó là mệnh

_...._Lạc HƯNG chần chừ nhìn sang Trung Bảo, lúc này ngựa Trung Bảo cùng Lạc Vinh đã ép xác bên hông xe, đội Trung Bảo gật đầu hắn mới quay sang nàng một tiếng_là

Xe ngựa tiếp tục chạy, chạy theo về hướng tây, đến khi xuất hiện một con suối nhỏ, họ mới dừng lại và ở đó dựng lều nghỉ ngơi. Nhìn dòng nước chảy róc rách qua khe đá, ngâm chân dưới nước lạnh, rất lạnh nhưng cũng đã thấy lòng nhẹ hơn

_“có chuyện gì nữa không? Tại sao phải đến nơi này?”_tiếp tục giao tiếp suy nghĩ với Trát Cương

_ “ở nơi này có thể tránh được nơi đầy huyết kia”

_ “nơi này an toàn sao?”

_ “ăn tạm thời là thế, nhưng mùi huyết tử rất nặng”_ dùng một lát xoa người nhìn mọi người theo sau nàng cả đường dài_ “ngươi tin tưởng họ?”

_ “ăn họ không phản bội ta, tuy nhiên có chuyện ta không thể tin”

_ “ngươi có thể tin hay không là tùy ở ngươi, nhưng họ đều là cao thủ a. Nhất là người tên Trung Bảo mà ngươi gọi, ta cảm giác hắn có nguồn lực lượng rất lớn chỉ là đang bị phong ấn”

_ “phong ấn sao?”

_ “ăn, tạm thời để ngươi ở đây ta sẽ khám xét tình hình xung quanh xem sao, nghỉ ngơi đi, cả ngày ta thấy ngươi không tốt”

_ “Ăn”_ gạt đầu rồi quay về lều, không ăn thêm bất cứ đồ ăn nào, thật sự nàng đã quên nàng mới khỏi bệnh.

Sáng sớm, chim ríu rít, ánh mặt trời ảm áp chiếu rọi qua từng khe lá, rải rác trên mặt đất, trên lá non còn đọng vài giọt sương sớm, dòng nước bên bờ chảy róc rách, từng bóng những chú cá bơi lội theo dòng. Một ngày đẹp, thật yên bình, nhưng lòng người nào đó chẳng không yên bình.

Đêm qua Trát Cương đi không trở về, hắn có bị làm sao a~ có không gặp người săn rồng, nhưng nàng không cảm thấy gì hết, truyền tin nhắn ngọc không trả lời, hắn đã bị sao?

_ tiểu thư, mau tỉnh a~ chúng ta còn một đoạn đường dài_ bên ngoài vọng ra tiếng Cửu Nha

_ ăn

Đứng dậy ra ngoài, bây giờ nàng không buồn ăn, nhìn cảnh vật xung quanh, bên kia bọn người Trung Bảo đã tỉnh, và chuẩn bị

_ đi thôi, không nên chậm trễ nữa

_ tiểu thư người còn chưa ăn sáng a~

_ các ngươi chưa ăn sáng sao?

_ không

_ ăn vậy đi mau thôi, đã trễ một ngày rồi qua hết rừng sẽ nghỉ ngơi_ quay người lên xe ngựa đã chuẩn bị sẵn, nằm lại trên ghế

_ “tiểu nha đầu”_ bên trong ngọc bích vọng ra tiếng của Trát Cương

_ “ngươi làm gì thế? Tại sao? ngươi có bị thương?”

_ “tiểu nha đầu ngươi lo lắng cho ta?”

_ “ăn phải lo a, nếu ngươi biến mất ta làm sao tìm cách mở tầng tiếp theo đây. Nơi không gian kia thật rất nhiều thứ ta không biết”

_ “....”

_ “ngươi đi có thu kết quả?”

_ “ăn, có một nhóm đạo tặc ở khu núi này, cùng lúc ta đã đi ngang qua vùng có huyết tử, nhưng dường như là xác của quái thú, bên kia còn có đạo quân, ta không biết có phải là đạo chích không”

_ “được rồi nghỉ đi, cả đêm ngươi cũng đã mệt”_ nằm lại trên ghế nệm nhắm mắt dưỡng thần, tiếp tục cho ma pháp dịch chuyển trong cơ thể, nàng biết rất nhanh rất nhanh sẽ có chuyện

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi: Ngạo Thế Nguyệt Hoa Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

_ “tiểu nha đầu” bên kia một chút yên lặng lại bắt đầu rôn rã

_ “chuyện gì?” _nàng cảm thấy nhức đầu, thật mệt

_ “ngươi không sao đấy chứ?” _Trát Cương bên trong lộ vẻ lo lắng _ “ta ra ngoài”

_ “không cần, ta ổn. Chuyện gì?”

_ “ta cảm giác có ánh mắt người theo dõi chúng ta. Ngươi thật sự là không sao?” _hắn thật nổi điên lên con tiểu nha đầu này, cơ thể nàng một ngày một nóng _ “Tuyệt...”

_ “cấp cao nhất?”

_ “...là kiếm sĩ cao cấp”

_ “ăn vậy để cho người bên ngoài xử” _thở ra một hơi mệt mỏi

_ tiểu thư, ngươi không sao chứ? _bên này Cửu Nha thấy người nàng kì quái, nhìn sắc mặt tiểu thư như đỏ lên, người nàng rất nóng

_ yên lặng, không sao _nhìn ánh mắt rơm rớm kia tự nhiên cảm thấy nhức đầu thêm, ngươi còn khóc vậy giết ta luôn đi

_ ần, Cửu Nha không khóc _vội lau đi nước mắt nhìn sắc mặt tiểu thư, trong bao có được tiểu thư để nó ti lấy cho người

_ ần đi đi, không được cho bên ngoài biết

_ ần

_ “tiểu nha đầu ngươi chắc chỉ cần được sao? ngươi rất nóng!”

_ “ần chỉ cần được.” _ không phải chỉ cần được nàng cần máu người, không nàng đang nghĩ gì thế, nàng không còn con người trước kia nữa rồi không được nghĩ không được nghĩ _ “ngoài đạo tặc có ai nữa không?”

_ “ngoài ra ta còn cảm giác có mùi máu tanh rất đậm”

_ tiểu thư được đây _ Cửu Nha đem viên ngọc tròn tròn màu xanh đưa vào trong miệng nàng (Hoa Tuyết), chỉ tại nàng thôi không quan tâm gì tới tiểu thư

“cộc....cộc....cộc...kết...” _xe ngựa đang đi đột ngột dừng lại, bên ngoài một không gian yên tĩnh

_ có chuyện gì bên ngoài? _ Cửu Nha gọi lớn hỏi bên ngoài sau lại mang kiếm ra ngoài, một lúc lâu bên ngoài lại mang tiếng nồn mưa

_ chuyện gì thế Cửu Nha _bên trong chỉ còn một mình, con thèm máu nổi lên như đòi mạng

_ “Tiểu nha đầu...”

_ tiểu thư người tốt nhất không nên ra ngoài _bên ngoài lại truyền lên âm thanh của Trung Bảo

.... mặt lời nói kia nàng vén màng ra ngoài, “đạp” Lạc Hưng ra khỏi chỗ ngồi chiếm luôn chỗ của hắn.

Trước mặt là cảnh tượng như mới xem phim, loại phim kinh dị, cuộc tàn xác của ai đó mới bỏ lại, máu, máu loang lổ khắp mặt đất, tay chân người bị cắt ra văng lung tung rải rác trên mặt đất.

Đúng là mùi vị này, nhưng mà....âm thầm liếm láp môi khô nóng, ngửi mùi cũng được không sao nàng có thể kiềm được

_ “tiểu nha đầu, ta cảm giác có hơi thở”

_ “ta biết, Trát Cương cảm ơn”

_ mau đi dọn dẹp đi _Trung Bảo nhìn hành động kia của nàng có hơi bất ngờ nhưng vẫn giữ đúng phong thái ra lệnh, hắn không biết bao năm qua không có hắn tiểu thư của hắn đã thấy những gì tu luyện như thế nào lại trở thành bộ dáng kia.

Đối với Cửu Nha là kiếm sĩ cũng đã thất kinh nồn mưa đối người nàng tiểu thư chỉ biết sống trong phủ, chỉ có thể ngất nhưng trái ngược với suy nghĩ của mọi người con người kia tự nhiên sẽ khựng lại một chút sau đó xem như không có chuyện gì....tuy mọi người không thấy nhưng hắn thấy nàng âm thầm liếm môi, như kẻ khát máu ngàn năm nay có được.....

_ khoan đã, tại sao phải dọn _đưa tay ngăn lại ánh mắt như trong suốt nhìn về phía Trung Bảo, sau lại quay sang bãi đất kia, giọng trong veo cất lên _nơi đường đi xin nhường chỗ, chúng tôi có việc gấp phải qua

..... không gian yên tĩnh không bất cứ bất động nào

.... bọn người Trung BẢO nhìn nhau khó hiểu, sau vẫn đứng yên chờ đợi

.... Tuyết yên lặng dựa người nhắm mắt vào sau đường thân

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi: Ngạo Thế Nguyệt Hoa Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Không gian yên tĩnh, thời gian vẫn trôi, mặt trời từ âm áp chuyển sang nóng bức sau đó lại là đứng đầu ngọn cây.

Gió phất phơ tà áo đen, bên người, phất phơ mái tóc hồng phấn, bên này không gian máu me vẫn giữ nguyên bên kia đội bốn người vẫn đứng yên không dám trái lệnh Tuyết.....Sau khi ngủ xong một giấc từ từ mở mắt ra, ồm ồm không ăn nhưng mùi máu rất tốt, đỡ hơn phần nào.

Roi xuống xe, bước từng bước đến gần nơi kia, cánh tay bị chặt đứt dưới chân nàng, nhìn ngắm nó nhặt lên xăm soi

tiều thư Cửu Nha thất kinh hét lên

ồn chết người rồi chán nản liếc sang Cửu Nha khiến nàng ngậm miệng

..... bên kia Trung Bảo muốn tiến lên bị ánh nhìn của nàng cũng chùn bước, hấn hận từ khi ra chiến trường tới bây giờ chỉ có nàng chỉ có một ánh nhìn làm hấn phải dừng lại, nàng...

sự kiên nhẫn của cìn người có giới hạn, các ngươi đang cố ý làm mất thời gian của ta đấy nói đoạn lại chuyển hướng về đám người nằm xuống kia, ném cánh tay đến

“Bịch” cánh tay lập tức bị văng lại, sau nhưng cái xác kia như có hồn đồng loạt đứng dậy, tay cầm thật chặt kiếm, liếc về nàng, bên trong lại có thẳng nhóc đi ra

.... im lặng, nàng thề chưa làm gì họ nha, với lại nàng không thiếu tiền để thiếu nợ họ

là bấy đám người Trung Bảo kéo nhau đến bảo vệ cho nàng (Hoa Tuyết), chia mũi kiếm về phía hướng kia

hahahahaa. Không ngờ bao năm thế kế hoạch của ta bị thất bại... thẳng nhóc kia lại cười gian tà, nhìn Tuyết _tiều muội xem như muội rất tốt

e..hèm chỉnh lại giọng kéo tau Lạc Hưng tranh sang một bên, mệnh lệnh không nghe sao?_ thứ nhất ngươi không lớn hơn ta, thứ hai kế hoạch của ngươi đúng là bị ta phá chia buồn

_được thôi, ta tên Khắc Hàn, còn ngươi???

này này, kế hoạch bị phá rồi cho ta đi đi, ta không muốn nghĩ nơi này a~ nàng bữu môi nhìn nhìn lên lùm cây cao

Vừa vịn trên kia lại đứng người, đám sơn tặc nhìn ánh nhìn của nàng thất kinh, nói sao a~, nàng có phải người thường?

_không được, phải cho biết tên

.... phiền phức thật, bước chậm đến gần sát hấn _Khắc Hàn????nói nhỏ cho nghe_ đưa ngón tay trở ngoắc hấn tới

.... Khắc Hàn chỉ cười theo hành động của nàng, hấn biết nàng có phải người thường không nhưng hành động kia không có sát ý làm hấn thật sự thấy không cần đề phòng

... đưa cao cánh tay cong ngón giữ, đặt trên ngón cái xuống trán hấn _tránh ra!!!_ bật cho hấn một chút ở trán sau lại lùi phía sau vài bước vừa vịn đứng sau lưng bọn người Cửu Nha

“Phập...phập...”_ dưới nền đất khi họ đứng ngay lập tức xuất hiện hai mũi tên, Khắc Hàn đen mặt, nhìn về phía phát ra mũi tên kia _hảo, hảo ngư ông đất lợi.

chán nản buồn phiền Tuyết ngáp dài, phất tay lên quay vào xe ngựa không quên để lại cho bọn Trung BẢO _giết, không chừa

_là..._người có chút sùng sốt nhưng họ hiểu nên giết ai, để ai

Riêng Tuyết, nàng muốn vào trong, con khát máu nơi nàng đói, rất đói, nàng đã hứa không thể trở về, trước tiên phải học tập tính này, chính nàng phải thay đổi.

Bên ngoài con người chém giết, riêng trong một góc xe ngựa Tuyết cuộn tròn ôm cơ thể nóng bức của mình lại cố gắng che đi tiếng động bên ngoài truyền vào tai, nàng sẽ nổi điên lên nếu còn nghe tiếp....

_tiểu nha đầu

_Trát Cương..._một vòng tay ấm ôm luôn cơ thể nàng tuy ấm nhưng đối với nàng là lạnh nó có thể xoa dịu một chút, nam tử ngu quan sắc sảo, con ngư bạc tóc trắng đang lo lắng nhìn nàng_sao nguoi lại....ngô...

Chưa nói hết miệng nàng đã bị khóa chặt bởi bờ môi ướt át của ai kia, mở to mắt nhìn gương mặt phóng đại kia, nhìn gần đến thế lại không có lỗ chân lông.

Nhưng là nàng phải bỏ ra, cố sức vùng vẫy đẩy thân hình kia xa hơn, nhưng đáng tiếc loài kia không chịu buông nàng ra. Hiện tại Tuyết có thể giết hắn nhưng là hành động hắn không có xác ý với lại từ môi hắn truyền ra luồng khí rất lạnh khiến cơ thể nàng đỡ hơn, khí nóng cũng dần dần xuống, mắt nặng trĩu dần chìm vào giấc ngủ.....

Một lát sau khi cảm giác cơ thể nhỏ kia dần nặng hơn, Trát Cương mới luyến tiếc rời bờ môi kia, thật sự bờ môi kia rất ngọt, hắn thật sự muốn ăn hết nhưng gì nàng có nhưng là hiện tại hắn vẫn ở trong hình dạng rồng không ra rồng người không ra người chính hắn cần phải tự kiểm chế chính mình. Được rồi hắn thừa nhận hắn đã lừa nha đầu này, nhưng thời gian còn dài từ khắc hắn sẽ cho nàng biết.

Nha đầu này trong nhò nhần thế lại có suy nghĩ muốn ăn thịt người nha~ không biết tiểu nha đầu thú vị này có gì cho hắn thưởng thức nữa đây? Hắn sẽ chờ, đương nhiên sẽ chờ cho đến khi nàng trưởng thành....

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi: Ngạo Thế Nguyệt Hoa Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Buổi sáng, ánh nắng vàng rọi qua khe cửa chiếu thẳng vào bóng nhỏ đang ngủ trên chiếc giường, trên người còn đắp thêm một tấm chăn, vì chuyển động cơ thể, tấm chăn kia đã tuột xuống tới eo, làn áo mỏng rộng thùng thình, cũng bị sộc sịch để lộ đôi vai nhỏ nhắn với nước da trắng nõn. Ngũ quan như hoạ, đáng lý không có trên một nét đẹp của trẻ con, môi hồng, má ửng, đôi hàng mi dài mà cong vút, khi có gió thổi qua như nó trở nên sinh động hơn như cánh bướm khẽ lướt qua cánh hoa nhỏ, chiếc mũi thon dài, cao vừa phải thích hợp tạo lên khuôn mặt, tóc như vẽ, mái tóc hồng nhuận thả theo gió cứ thế để gió thổi bay.

Yêu nghiệt! ai nhìn thấy cảnh này cũng gọi Hoa Tuyết là Yêu Nghiệt. Chứng minh xác đáng là người đang nhìn nàng nhỏ cả nước dài ra đất kia(Cửu Nha), nàng đem thau nước vào cho tiểu thư, không ngờ lại thấy một cảnh như mộng này, thật sự sau khi bỏ mặt nạ ra có thể nói dung nhan của tiểu thư nàng còn hơn các vị thiên tiên trên trời...

Nhưng được một lát lại tiếp tục cảm thán, trời ạ mới 10 tuổi là như thế mai sau này đến tuổi trưởng thành thì thế nào đây? Nàng(Cửu Nha) không dám suy nghĩ nha~, Yêu nghiệt! đúng là yêu nghiệt

_...nguoi nhìn đủ chưa?_xoay người ngồi dậy tựa vào thành giường, nàng(Hoa Tuyết) đang trong mộng, ai bị nhìn bằng ánh mắt nóng bỏng của con nha đầu kia cũng phải tỉnh. Riêng nàng là gặp ác mộng

_...a...a...tiểu thư..._Cửu Nha thấy mình hơi bị kì nên dần trở nên lúng túng, bưng thau nước đặt lên bàn_tiểu...tiểu thư...mời mời...

_hửm?_nheo mắt nhìn gương mặt đỏ ửng của Cửu Nha

sao nàng cảm giác như con nha đầu này trở thành một cô dâu nhỏ sau đêm tân hôn chứ nhỉ?

_a..tiểu thư mời người rửa mặt_bất thành thốt mình hôm nay hơi kì đành thờ ra, kéo sự bình tĩnh vào trong rồi mới nói

_nguoi hôm nay bị sao thế? Sốt?_nhận khăn trên tay nàng, lau mặt, xong lại đến gần nàng (Cửu Nha) hơn. Nheo mắt hồ ly nhìn nàng

_a...không có_thấy dung nhan như hoạ kia phong to trước mắt, vội đẩy người ra, bưng thau nước chạy ra ngoài_tiểu thư mời thay trang phục sau ăn

sáng bước ra ngoài cửa nhìn lên trời thở phào nhưng hiện tại vẫn cảm giác gương mặt có một mảnh rất nóng

Nhìn cánh cửa gỗ khép lại, lúc này mới để ý căn phòng. Nơi này như được trang trí rất đơn sơ, giữ phòng là một cái bàn tròn chỉ với vài ba chiếc ghế, trên bàn chỉ là bình trà và ly.

Bên góc cuối phòng đặt một chậu kiểng với cây cảnh được tạo hình rất đẹp, hiện tại giường nằm cũng chỉ có thêm vào ba chiếc nệm cùng gối, mùng vẽ cũng chỉ có một lớp mỏng.

Hiện tại phía đầu giường của căn phòng cửa sổ đang mở, tiếng ồn ào bên ngoài cùng gió theo đó lùa vào. Hoa Tuyết có lẽ ngủ nên nàng không biết nàng đã tới khách sạn vào lúc nào, nhưng phòng này có thể đoán được là nó là phòng trong một nhà trọ nào đó trong thành. Vớ lấy khăn che mặt, chỉnh chu lại trang phục bước đến bên cửa sổ, hít thở một ngụm khí. Nàng nhớ khi bị Trát Cương... nói sao nhỉ cường hôn?

Thì nàng đã ngủ mê như thế, nàng nhớ hẳn đã truyền cho nàng luồng khí rất lạnh làm con khát máu trong cơ thể nàng dần giảm xuống, nhưng là tại sao hẳn có thể thì nàng không biết. Nhưng xem như nụ hôn đầu đời của nàng cũng mất luôn đi. Trời ạ, có cách nào khác để tránh con khát máu mà không cần truyền khí từ miệng Trát Cương không? Hôn thế sau này làm sao nàng lấy chồng đây????

Trát Cương bên trong không gian, nghe tiếng động cùng nhịp tim của nàng định hiện ra ai ngờ... Gì chứ nụ hôn đầu đời, này nụ hôn đầu đời nàng mà lại lướt qua như cánh chuồn chuồn thế hẳn thật không cam tâm đâu. Tại tiểu nha đầu kia ngủ mê quá sớm đi.

Hiện tại ai chịu thiệt à~ tiểu nha đầu làm nổi lên sự thèm khát của hẳn lại bị con ngủ mê của nàng đến quá nhanh dập tắt. Hẳn thật không biết cười khổ thế nào đây, bây giờ còn tìm cách tránh nụ hôn hẳn, này đừng mơ, nàng mất đầu đời bộ hẳn không mất chắc? Hiện tại hẳn cần tu luyện thoát khỏi chiếc nhẫn này để lấy nàng à~ Không cho phép nàng lấy ai ngoài hẳn đâu.....

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi: Ngạo Thế Nguyệt Hoa Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Ngồi trên giường một lát thấy Cửu Nha đang ngồi trên ghế ngủ say. Đêm qua vì là ngủ mơ Nên Hoa Tuyết không biết bất kì chuyện gì hay sự tã tời của đám người Cửu Nha sau trận chiến. Nhưng hiện tại có lẽ mọi người cũng đã mệt lắm rồi.

Hành trình của các nàng đến học viện nghĩ sẽ trễ nhưng lại tới sớm được hơn một buổi, Hiện tại nàng có hai ngày một đêm để tham quan cảnh vật ở thị trấn này nhưng là nhìn bọn người Cửu Nha thì Tuyết đành thôi, để họ nghỉ ngơi một ngày nay đi vậy.

_Tuyết nhi!

_...._giật mình nhìn xung quanh phòng, ai vừa gọi nàng à~?

_Tuyết nhi!_Trát Cương từ bên trong không gian nói vọng ra, này nương tử của hẳn quên hẳn đi?

_Trát Cương? Là người sao?_sửng sốt nhìn về phía nhẫn ngọc

_nàng nghĩ còn ai? Hửm?_lạnh giọng, nhìn gương mặt kia thật đáng đánh đòn

_người khi nào lại đổi cách xưng hô à~ này không cần đổi chuyển lại cách cũ đi

_gọi ta là phu quân!!!

_hả?

_gọi đi!!!

_này đừng đùa nữa, hiện tại ta với người có thứ gì liên quan trở thành phu thê?

_nàng nói không liên quan?_hiện thân ngồi bên cạnh Tuyết, bên tay còn vòng qua eo nàng giữ chặt không cho nàng nhích ra

_buông! Không liên quan!_giật mình theo phản xạ đẩy mạnh hẳn ra không ngờ bàn tay kia lại giữ chặt, khiến nàng không thể nhúc nhích_buông đầu_eo bị tay to lớn ôm sát rất đau

_không la ta bỏ!

_ân

... nói lòng tay, nheo mắt tinh nghịch nhìn nàng_ nàng cướp nụ hôn đầu của ta còn dám nói không liên quan

ngươi thiệt sao? nheo mắt nhìn gương mặt đẹp đẽ bên cạnh. Mày kiếm, mắt bạc, tóc trắng năm ngàn sợi thả không gió tự bay, ngũ quan sắc sảo, mũi cao, môi đủ dày vừa mỏng chỉ để người ta cắn một cái

muốn cắn ta sao? để gương mặt gần nàng hơn thật ngứa ngáy khi hàn mi nhỏ như chọc nóng hần

_dừng việc đọc suy nghĩ của ta ngay!

_ân, hiện tại ta bị thiệt rất nhiều vậy nàng phải đền đáp cho ta a~

ngươi bị bệnh? gì chứ bị thiệt là nàng không phải hần đâu. Nàng chưa tính sổ với hần hiện tại chính hần lại muốn nàng đền đền cái quái gì chứ?_ thiệt sao?_ nheo mắt nguy hiểm nhìn hần

ân làm lơ ánh mắt rét lạnh kia, dù ánh mắt ấy ra sao hần định nàng là nương tử của hần vẫn là nương tử của hần_ thứ nhất ta bị tổn thất về mặt cơ thể, nàng nghĩ xem ôm nàng làm mất nhiệt trong cơ thể ta đây..

tổn thất? liếc xuống bàn tay to đang ôm ngang eo nàng, hiện tại là ai tổn thất đây_ đừng đùa nữa, bên kia còn có người mau vào lại

thứ hai hôn nàng làm mất đi sinh khí của ta liếc sang nhìn Cửu Nha có chút nheo mắt, phất tay, một cỗ hương bay về phía nàng(Cửu Nha)_ hiện tại thì không có ai làm phiền

Khoé miệng bắt đầu giật giật, nhìn nam tử tuấn mĩ bên cạnh, bên tay kia còn ôm gắt gao eo nhỏ của mình trong lòng, người này.....

ngươi có biết vô sỉ không? Trát Cương bắt thốt cọ cọ mặt vào làn da non mềm của nàng

ngươi....ta cấm ngươi không được đọc suy nghĩ của ta đẩy mặt hần ra khỏi khuôn mặt mình, trên mặt có một tầng rất mỏng. Khó chịu, rách da mặt nàng rồi

ân nheo mắt cười hi hi, nhìn về phía cửa lớn_ có ba người đang đến

... có lẽ là bọn Trung Bảo

_ngoài cửa tên nhóc tặc đó đang nhìn vào đây

.... hần thấy ngươi sao?

_không cơ bản là không thấy cả phía chúng ta đang ngồi

... ân vào lại đi có chuyện tối nói

_nương tử gọi ta phu quân

_đi vào!!!!

_gọi đi

.... tại sao là kí khế ước nhưng hần vẫn không chịu vào, cái này đang cãi lời chủ nhân

gọi đi nheo mắt, đưa sát mặt tới gần nàng hơn

_...phu quân

hảo nói loạn lại biến mất

Nhìn khoảng không trước mặt, rồi thở phào. Con rồng đó...Hỗn đấng...chết tiệt.....hần có còn xem nàng là chủ nhân không???

_ Tuyệt nhi nàng dám mắng vì phu sao? và ta nhắc nàng nhớ, ta là phu quân nàng không phải gọi nàng là chủ nhân a~ Hahahaha_ Trát Cương bên trong nói vào suy nghĩ nàng, này nương tử của hần vẫn là rất đáng yêu

_ngươi.....!!!!

Tiểu thư người tỉnh bên ngoài lại vọng vào giọng trầm ổn quen thuộc_ nếu tỉnh mong ngươi mau ăn sáng đi~

Chương 41: Chương 41

Nhìn khách điểm người ra người vào đã số chỉ là một ít nhỏ sĩ thư sinh còn lại là những đoàn lính đánh thuê, đội làm nhiệm vụ gì đó. Khung cảnh ồn ào làm cho Tuyết cảm thấy phát chán, mệt mỏi, nhìn đồ ăn hình như không còn nuốt vào nữa.

Chuyển mắt sang bên bát của ba người kia, rồi lên mặt của họ. Trung Bảo không biết từ bao giờ trở thành người đầu nhóm, dẫn đường chỉ thị cùng ra lệnh, hình như nàng trở thành một con rối xinh đẹp được nâng niu khi nào. Đưa tay lên xoa xoa gương mặt qua tấm khăn lụa mỏng, xấu nữ như nàng nếu biến hoá như thế đại lục này sẽ ra sao?

Một tên vô dụng như nàng rồi sẽ ra sao khi cả lục địa này biết được nàng có cả toàn hệ? Nhìn Nhìn xuống bàn, nàng có thể không biết vinh hoa phú quý khi đã có người biết sự thật về linh hồn nàng?

Sự thật về thân thể nàng. Các sư huynh của nàng sắp gặp đây có còn xem nàng là tiểu muội muội cưng chiều. Bất giác lại nghĩ đến tính cách của mình, nàng khi nào lại có nỗi âu buồn của loài người?

Khi nào lại có được sự ham lợi lộc của con người? Rất lâu rồi chính nàng đã không nhận ra với thân phận tiểu thư nàng cười nàng nói, nàng tính kế người, nàng kiểm hãm bản thân...đặc biệt nàng đã khôn giết người nhỉ, ngược lại còn đi cứu người

tiểu thư thức ăn không hợp khẩu vị? Lạc Vinh nhìn Hoa Tuyết như vẫn chần chừ không muốn ăn

... cúi mặt mỉm cười, nàng còn có người lo cho đấy không đúng. Các người ngồi xuống cùng ăn đi, dù đã gọi là huynh muội tuy nhiên nàng lại phát hiện ra một điều phân biệt giai cấp bất ép con người rất mạnh, nó ngấm sâu vào xương tủy đến nỗi nếu xoá bỏ nó như phải xoá bỏ một khối u trong cơ thể mình

_chuyện này...

_ngồi xuống đi ta gọi lên để ăn chung đây. Mệnh lệnh...các người dám cãi?

_thuộc hạ không dám...

các người quý xuống thì giết ta đi nhìn hành động sắp sửa quỳ xuống, nàng lại như có cái gì đó bạo phát, con người có cần phân biệt giai cấp? _ngồi xuống đi

_.....

Cả ba im lặng nhìn nhau, lát sau Trung Bảo nhanh ngồi xuống ghế, gấp đồ ăn bỏ vào miệng, nhai và nuốt.

Nhìn hành động kia, hai huynh đệ họ Lạc cũng làm theo, dù gì Trung Bảo đã làm thế thì chỉ theo thôi. Không khí im lặng không nói, đến khi bàn thầu mang ra, Tuyết vẫn như im lặng, chợt nhớ gì đó, ngược mặt lên nhìn ra phía cửa

_hình như CỬU Nha chưa tỉnh

để thuộc hạ lên xem thử Lạc Vinh đứng dậy cúi người

đem điểm tâm lên cho nàng! Tuyết đem đĩa bàn thầu đưa ra, sau lại ra hiệu cho Trung Bảo gọi tiếp

_là _ đem đĩa điểm tâm lên lầu

Nhìn bóng lưng của hắc Tuyết tự nhiên nhớ đến một người, người kia khi nàng bị bệnh cũng đã thế sao? Chỉ biết khi tỉnh Tuyết đã nằm trên chiếc giường ấm, đặt bên là bát cháo nóng hổi cùng là những viên thuốc

_Lạc Vinh có ý với Cửu Nha sao?

.... hai người ngồi trên bàn dừng ăn quay sang nhìn nàng, rồi lại nhìn nhau, họ lắc đầu

khi nam tử có thái độ ôn nhu với một nữ tử không cùng huyết thống hay quan hệ họ hàng có thể hắc đã động tâm Lạc Hưng máy móc thuyết minh những gì hắc học được ở doanh trại từ bé khi nghe lời các huynh đệ “tám” với nhau

..... quay lại ăn, nhìn bánh bàn thầu trắng trắng, đem hai bánh lên đứng dậy _hãy cứ ăn tiếp ta muốn đi dạo một chút

_tiểu thư người.

_Trung Bảo huynh không cần theo ta, nơi này là dưới chân thiên tử sẽ không có bất cứ chuyện gì

_là...

_yên tâm ta không ra ngoài chỉ dạo vòng quanh khách điểm

Sau một hồi thuyết phục, Trung Bảo cũng bắt đầu tin tưởng vào Nàng sau Tuyết lại đi thẳng về cửa phụ nhà trọ. Đứng trước gốc cây, hơ hơ bàn chải trên tay

_ngươi không chịu ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi: Ngạo Thế Nguyệt Hoa Tuyết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Trả Ôn???hay Lấy Thân Người Báo Đáp Đi!!!

Nói đoạn, sau gốc cây lại xuất hiện một bóng người, nam nhân mặt trang phục màu đen, tóc đen dài tết lại phía sau, ánh nắng nhàn nhạt rơi lên khuôn mặt điển trai kia. Tiểu tử này trên người còn chưa một chút máu tươi, loan lỗ trên người, đây không phải là máu đã khô vào ngày hôm qua sao.

Tên trước mặt Nguyệt Hoa Tuyết nàng không ai khác là đứa bé khi trong rừng, bày trận chặng đường xe ngựa của nàng. Không may là lại có đám sơn tặc ngư ông đắc lợi núp trong rừng kia, vậy ra hắn nên trở về với doanh trại của hắn rồi sao lại nơi này? Còn nữa, hắn không đi nơi nào khác lại cả ngày hôm qua lại theo nàng. Hơi có chuyện bất ngờ, hay nói âm mưu gì nơi này đây.

_ngươi là..

_ta là Khắc Hân người mà nàng gặp đêm trên rừng. Thật xin lỗi vì đã chặng chuyến đi của nàng_hắn nói đoạn lại quỳ xuống đưa kiếm dập đầu

_khoan_vội đến để hắn dậy, phủi bụi đất trên người hắn, xong lại nhìn hắn_người đến đây chắc không chỉ có thế?

_ta....

_ngươi theo dõi ta cả một ngày chắc cũng đã đói mau đến theo ta ăn rồi thay trang phục mới_không để hắn nói tiếp, nếu hắn muốn trả thù thì cứ để nàng cho hắn một cơ hội đi_chắc người ở nơi này thật lâu???

_ta....ân ta tới nơi này để cảm tạ ơn nghĩa của nàng. Không biết lấy gì để báo đáp..ta...

_báo đáp sao??? Tốt rồi, hiện tại ta cái gì cũng có, ngươi báo đáp báo cái gì đây????

_...._im lặng cúi đầu, nhìn xuống gót chân, đây là đuôi khéo người

_....._nhìn sắc mặt của hắn tự dung ịu xù như thế, nàng nghĩ hắn đang thất vọng vì cơ hội này không giết được nàng.

Ân chỉ là đứa nàng nói cho là cho, hắn cũng nên cho nàng một cuộc sống mới mẻ, hơn nói chung sẽ không an nhàn như cuộc sống tiểu thư kia nữa. Nhưng cái này đổi bằng mạng sống. Tốt hay không? Nàng đã không từng nghĩ tới

_a...còn chứ còn thiếu đấy. Ta một chút nữa đã quên_xoay người nhìn thẳng đôi mắt màu đen tuyền kia_hay là ngươi lấy thân báo đáp đi. Làm phu thi của ta?????

_....._ngước mặt lên, vừa lúc chạm vào đôi mắt nàng nhìn mình, là đôi mắt xanh ngọc, thật đẹp_lòng cảm thán, đôi mắt không thể nhìn tới đáy, như loại ngọc trai cũng như biển cả sâu thẳm, dù có bị che đi khuôn mặt nhưng đến gần như thế lại có thể dễ dàng tưởng tượng được nhan sắc kia.

Đúng, nhan sắc không hợp với lứa tuổi kia, đúng là có non nớt, nhưng non nớt một cách mỹ hoặc đúng là có đáng yêu nhưng đáng yêu một cách quyến rũ. Không thể ngờ chính hắn lại có thể thất thần vì nhan sắc này.

_này ngươi không đồng ý sao?_dù tay huê huê trước mặt hắn khi thấy sự im lặng của hắn. Nàng nghĩ hắn sẽ bỏ cuộc đấy.

Đây là cơ hội nàng cho hắn giết nàng nha~ nếu muốn thì đến không thì đi, chắc chẳng có lần sau. MÀ còn ngược lại nàng gặp hắn nơi nào hắn sẽ không toàn thân nơi đây.

“Diệt cỏ phải diệt tận gốc” là cái lý thuyết mà nàng học được trong khoá đào tạo xác thù. Nếu để kẻ đối đầu mình sống thêm một lần thì không có lần sau tinh mạng chính bản thân còn an toàn.

Nhưng nàng hiện tại đã quy phạm vào điều lệ này đấy, số phận nàng đang nguy hiểm chắc chắn nàng biết. Nhưng nàng muốn xem người này, khi tức quay thân hẳn rất mạnh, chỉ cần rèn luyện, nhưng nếu cứ để hắn đi như thế không biết chừng hẳn sẽ vào con đường lạc lối mất.

Nàng không nỡ nhìn mỹ nam bị chết thảm nha.....

Nghĩ rồi lại cười chính mình, đã bao giờ nàng có cái suy nghĩ cứu người ở kiếp trước không nhỉ????????????????

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi: Ngạo Thế Nguyệt Hoa Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Khắc Hàn Là Tên Biến Thái

_Tiểu thư người này là..._Trung Bảo liếc sang bên cạnh nàng, lúc này vì lo lắng tiểu thư, hắn đã để Lạc Hưng ở lại, tên tiểu tử đó đầu óc rất máy móc, đi một mình vẫn rất tốt. Với lại việc bảo toàn cho nàng là nhiệm vụ của hắn, không vì hai tên huynh đệ nhẹ nhõm chạy theo, hắn cũng vẫn lấy mạng sống ra bảo vệ nàng.

Nhưng khi đi vòng qua sau khách điểm, lại thấy tiểu thư đi ngược chiều hắn bên cạnh là tên tiểu tử kia. Hắn thật khó chịu, tại sao tiểu thư nơi này lại không cho hắn đi cùng lại để tên tiểu tử kia bên cạnh. Tên kia còn là người nguy hiểm, không lẽ tiểu thư không cần hắn bên cạnh sao?....

Vừa nghĩ lại vừa đèn phòng nhìn tên kia, hắn gặp tên này, nhưng lúc trước có thể nói hắn cũng đã đánh tay đôi vài hiệp, hắn biết thực lực thế nào, tiểu thư sẽ gặp nguy hiểm.....

Thế nhưng không ai nghĩ trong lòng ai đó thật có chút ngạnh tị, khó chịu cùng bức rút nhìn người nào đó đi bên tiểu tử nào đó, mà không biết suy nghĩ mình đã bắt đầu chuyển sang chua lè.

_Trung Bảo, khoan đã..._chạy đến bên người hắn lại dùng tay đẩy bàn tay định tuốt grom ra_hắn đến không có ý xấu chỉ là đến tạ ơn thôi

_tiểu thư không nên tin vào những lời người này_Trung Bảo lại kéo tay nàng ra đằng sau, ánh mắt vẫn nhìn Khắc Hàn càng thêm cảnh giác. Nhưng trong đầu lại như nổi lên từng đợt sóng một, tiểu thư tin hắn(Khắc Hàn) không tin hắn(Trung Bảo), hắn(Trung Bảo)không thể chấp nhận chuyện này_tiểu thư không tin ta sao?

..... nhìn hai ánh mắt của hai con người trước mặt, lại bắt đầu trầm ngâm. Tuyệt không phải tình nhân hay gì gì của các người không cần bảo vệ “lô” như thế_được rồi, ánh mắt của các người có thể giết người đấy, được chưa. Khắc Hàn đến chỉ ý cảm tạ vì sự kiện lần trước nhưng là hắn sẽ đáp ứng đúng điều kiện của ta. Vì thế không cần phải “cảnh cáo” nhau qua ánh mắt đâu.

Vào trong thôi, đi đi dạo phố đi, xem các người cũng đã khoẻ lại

Nói đoạn lại kéo tay Trung Bảo vào, nàng không chắc nếu không kéo hắn sẽ ra sao giữa hai người nữa. Với lại Trung Bảo còn là cận vệ mà cha thương yêu nhất nếu có mệnh hệ gì không chắc nàng còn yên ổn sống không.

Đó là suy nghĩ của nàng nhưng hiện tại hai người nam tử kia lại nghĩ khác:

*Trung Bảo: nhìn cánh tay trắng nõn cầm chặt tay hắn kéo đi, bắt tri bắt giác trong lòng lại rung lên một đợt, rồi lại nhìn người phía sau, được rồi ta không tính chuyện với người nữa nhưng là nếu chuyện gì xảy ra với tiểu thư ta là người tìm người tính sổ đầu tiên. Rồi lại để mặt cho bàn tay mịn màng kia kéo đi, còn hắn lại không nhanh không chậm đi bên nàng

*Khắc Hàn: bĩu môi, khi nhìn thấy bóng lưng nàng khuất, gì chứ bảo hắn lấy thân đền đáp. Ân hắn nhận nhưng là đáng lẽ là phu thê phải được nàng dẫn đi chứ tại sao lại là tên cận vệ bên nàng. Hắn mặt kệ cái gì là cái gì vừa phải thôi. Nàng mị hoặc như thế hắn phía cướp chứ không phải theo đuổi. Đúng hắn đến đây là có mục đích mục đích của hắn là bên nàng, tiểu nha đầu lúc gặp đã làm hỏng kế hoạch của hắn, lại cứu hắn một mạng rồi lại nợ máu số ít huynh đệ của hắn. Hắn phải đòi chứ?

Nhưng là đòi không đòi mạng mà là đòi tình, chuyện gì thì chuyện hai người kia chết có phải vì uất ức đâu, còn để lại câu nói cuối cùng lại là “thiếu gia theo đuổi tiểu muội muội đó thật tốt!”. Thật là, hắn có đau đấy, huynh đệ cộng sinh đồng tử của hắn, nhưng lại chỉ để lại “di chúc” theo đuổi nàng. Tất cả nguyên nhân là nàng, dù gì chính nàng nên chịu trách nhiệm mới phải hơn. Bước tiếp, trên mọi lại khôi phục nụ cười nhẹ nhàng thánh thót đến bên cạnh nàng ngồi xuống, cười đến tít mắt mặt cho ánh mắt như dao cạo của ai kia. Hắn thích thế thì làm sao????????????

Chương 44: Dạo Phố, Phố Trong Thành

Học viện Nguyệt Hoa Tuyết nằm gần biên giới nhất, là học viện nổi tiếng khắp đại lục dù cho dưới chân thiên tử một nước vẫn luôn có các học viện nước khác đến tiếp nhận học. Và vùng biên giới như nói từ đầu lúc nào cũng luôn có chiến tranh, nên một số quý tộc vì lo an nguy của con em mình đã để cận vệ bí mật bảo vệ, thực chất nơi này người dân sống rất nhàn là đằng khác.

Hội chợ lễ hội diễn ra liên miên, buổi sáng khu chợ còn rất náo nhiệt nữa. Có khi nơi này còn náo nhiệt hơn cả các thành lớn nhất trong kinh cũng nên. Nói về chiến tranh? Vẫn nơi này người dân không lo, cũng đã chuẩn bị tất cả những gì cần thiết cho bản thân, nói đúng hơn người nơi này cả người lớn và đứa nhỏ cũng man g trong mình một chút võ, vì vậy việc diễn võ diễn ra như com bữa và vô tình bắt gặp hay cố ý nhìn xem cũng có thể nhìn ra.

Giả như người bán mì bên lề đường, một đứa bé chạm vào khi đang bung bát mì, chén rơi mì rơi nhưng là không ai bị thương cách nhỏ vài giây nơi đó còn bảo vệ luôn cả chén mì còn nghiêng vụn.

Đứa bé kia thì tránh thoát vội “chuồn” nhanh vào ngõ tối không dám để chú mì nhìn thấy. Bên kia một tên ăn trộn ngay lập tức bị một cây châm bạc cắm vào tay, than đau vội bỏ tiền xuống chạy lấy người, dù không biết chủ nhân là ai người bị cướp vẫn đa tạ tấp tể

tiểu thư, người mau đến xem Cửu Nha đứng trước quầy trang điểm cùng Lạc Hưng nhìn ngắm một cây châm, rồi quay sang kéo nàng lại _tiểu thư xem chúng rất đẹp

ừm đem cây châm nhìn ngắm, mặt cho ở sau có hai ánh mắt như điện giật đang giao nhau đúng nó rất đẹp_ cây châm này thiết kế rất công phu tỉ mỉ, trên đầu còn thiết có hình cò ba lá cùng sợi dây rua tua, trên thân lại điêu khắc hình vũ công múa, chất liệu lại nạm bằng vàng lung linh huyền ảo. Đẹp, thực sự rất đẹp, nhưng cái này có chút quen quen

tiểu thư người xem để ta cài lên tóc cho người đưa tay lên nửa chừng lại bị cánh tay nàng(Hoa Tuyết)bắt lại

_không cần_nhìn lên ánh mắt chủ quầy tươi cười_cái châm này bán bao nhiêu?

_5 vạn kim tệ_vị chủ nhân khúm núm cúi người, ánh mắt như nhỏ lệ

_cái gì chỉ một cây châm không đắt tới thế chứ? CHỦ quầy bà đang đưa giá trên trời đây_CUỐI Nha vừa nghe xong lại thốt lên, nhìn sang bà. Rồi lại nhìn cây châm, loại châm này đẹp có đẹp nhưng là không bằng một góc của các cây châm tiểu thư có, với lại loại hàng bán thế này chỉ đáng với 1 vạn hay vạn rưỡi kim tệ trả giá cho cái đẹp

_ta....

_được rồi ta mua nó_Xoay người nhìn Trung Bảo_chúng ta còn đủ tiền không?

_vâng thưa tiểu thư chúng ta có đủ_Trung Bảo nhìn nàng khẳng định

_khoan_nhìn tay Trung Bảo đang lấy túi tiền Khắc Hàn lại ngăn lại_cái này để ta trả, dù gì cũng là nương tử ta vậy đi để ta trả cho nàng

_..... cau mày nhìn hấn, ánh mắt đen như sáng rực_ân đề hấn trả đi_rồi lại đến gần chủ quầy mang cây châm cài lên tóc bà_vật quý cho lòng không nên để mất_nói thắm vào tai bà rồi rời đi

_Tiểu thư....

_Cửu Nha mau đi thôi ta thấy đói_Kéo CỬU Nha nhanh rời đi, con bé này có rất nhiều câu hỏi vì vậy tốt nhất không cho nó nói, rồi lại nhìn phía bà quầy tay

Thật sự lúc trước khi nhìn thấy cây châm nhìn rất quen mắt, đến khi bà chủ hàng lại dùng đôi tay che lại có thì nàng biết lúc trước loại châm mà ngăn tên cướp kia bỏ lại đó là ai. Thật sự nàng không có lòng tốt đến thế đâu chỉ tại ánh mắt của bà lại dõi theo cây châm trên tay rất lâu không chịu rời đi, một người đem thứ mình thích nhất ra bán còn không đánh, trong mắt ánh lên sự chua xót khôn nguôi.

Thật sự khi cài cái loại nước tiếc kia trên đầu nàng không có cảm hứng. CỐ lẽ vì nhà bà ta nghèo, được rồi nàng sẽ làm kẻ phá của một lần vậy đem tiền đưa cho bà một ít có lẽ sẽ không mất mát ai. Tính ra nó còn rẻ hơn cả trăm lần những cây châm hay cài tẩm bên trong túi vải hay xe ngựa trên đường nàng. Hiện tại nên đi thôi không cần nàng không muốn thấy ánh mắt trả ơn kia của ai đó. Hiện tại nên thưởng thức món ngon trong thành này.

